

ДЖУЛИ ГАРУД

ОГЪН И ЛЕД

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖУЛИ ГАРУУД ОГЪН И ЛЕД

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Амбициозната репортерка Софи Роуз мечтае да направи успешна журналистическа кариера. За нейно съжаление ѝ се налага да работи в малък чикагски вестник, където отразява незначителни събития. Поредната скучна задача е да вземе интервю от арогантен спортист в навечерието на градското състезание 5К.

На следващия ден състезателят не се явява на стартовата линия. Изненадващо е намерен убит от полярна мечка в Аляска. Когато Софи разбира от местната полиция, че в дрехите на жертвата е открита нейна визитка, това разпалва любопитството ѝ.

Предчувствайки, че тази история ще се окаже повратен момент в кариерата ѝ, тя заминава за Аляска. Но приятелите ѝ няма да я оставят сама, затова я придружава агентът от ФБР — Джак Макалистър. Между Софи и Джак пламва силно привличане, но скоро им предстои да се изправят пред опасен враг, готов на всичко, за да прикрие престъпните си действия.

В Аляска те ще се натъкнат на чудовищния проект „Алфа“, в който учени използват животни и хора за опитите си...

За Шерън Фелис Мърфи, най-смелата личност, която познавам, и Елена О'Ший Нордстром, моя приятелка завинаги.

ПЪРВА ГЛАВА

1. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Днес празнуваме. Фондацията най-сетне одобри голяма сума пари, за да финансира изследването ни. Общо сме четирима, всички защитили докторска степен, но се смеем и се държим като безотговорни тийнейджъри. Вероятно по-късно ще се напием до вцепенение. Работихме упорито, за да стигнем дотук.

Квалификациите ни са доста разнообразни. Кърк дойде при нас от Сейнт Клауд, Минесота, където е работил усърдно със сивите вълци в резервата „Рипли“. Богатият му опит за динамиката на чифтосването на вълците в една глутница ще ни бъде от огромна полза.

Ерик идва от престижен изследователски институт в Чикаго. Той е най-младият сред нас, но с най-висока научна степен. Нарича себе си „лабораторен плъх“, тъй като дълго време е работил напълно изолиран върху скъпоструващи разработки на два проекта, финансирани от фармацевтичната компания „Кентън“. По образование е биолог и химик и според мен дейността му в областта на имунологията ще помогне в останалите проучвания.

Шефът ни Брендън е прекарал в Северна Дакота единайсет години. Наблюдавал е и е документирал придвижването на вълците на повече от две хиляди километра. Много би желал да сложи проследяващи устройства и радио нашийници на две отделни двойки мъжки и женски животни, за да проследи движението им.

Вниманието му е насочено към поведенческите им прояви.

Аз съм единственият непрофесионален учен тук, въпреки че също съм завършил биология. Моето лично разследване е различно от това на останалите, но се надявам да не възникнат конфликти. Всички се интересуваме от взаимоотношенията в глутницата, но мен повече ме вълнува отражението на стреса върху индивида... изобщо влиянието на стреса.

Погуби го полярна мечка. Най-голямата полярна мечка, която някой беше виждал край залива Прудоу през последните двацет и пет години. Или поне така се твърдеше.

Всъщност... уби го арогантността му и ако Уилям Емет Харингтън не беше толкова нарцистичен, сигурно все още щеше да е жив. Ала той бе не само самовлюбен, но и невероятен самохвалко.

Единствената тема, която го интересуваше, бе собствената му персона и тъй като не бе постигнал нищо значимо в двацет и осем годишното си съществуване на този свят, бе непоносимо досаден.

Живееше от огромното наследство — солиден попечителски фонд, оставен от дядо му, Хенри Емет Харингтън, който вероятно им бе предал гена на мързела, тъй като синът му, Морис Емет Харингтън, не бе работил нито ден през целия си живот. И Уилям с охота вървеше по стъпките на баща си.

Като повечето мъже в рода им той беше изключително красив и бе наясно с това. За него не бе проблем да вкара, която и да било жена в леглото си, но така и не успяваше да я примаме в него втори път. И нищо чудно. Той гледаше на секса като на надпревара, която трябва да спечели, и понеже обичаше само себе си, не се стараеше да задоволи партньорката си. Единствено *неговите* желания имаха значение.

Миналите му завоевания го окичиха с няколко прякора. Свиня бе един от тях. Бързака беше друг. Но онзи, с който го наричаха най-често, бе Мъжа-минута. И жените, минали през постелята му, много добре знаеха какво означава това.

Освен личните удоволствия, другата му страст бе бягането. Беше го превърнал в професия, защото и в него, също като в секса, бе изключително бърз. Само през миналата година бе спечелил двацет и четири първи места в надбягвания в шест щата и му трябваше да

победи само в състезанието 5К в родния си град, за да закръгли призовете на двайсет и пет. Тъй като не се съмняваше, че ще прекоси финала пръв и за всичките му съграждани това ще бъде събитие, за което биха искали да прочетат във вестниците, той се обади в „Чикаго Трибюн“ и предложи да напечатат статия за него в неделния брой. И за пореден път спомена колко е фотогеничен и как една негова цветна снимка в цял ръст би освежила изданието.

На обаждането отговори репортер от новинарския екип, който търпеливо изслуша словоизлиянието му, после го препрати към развлекателния отдел, откъдето го прехвърлиха към спортната редакция, която на свой ред го свърза с отговорника за колоните за здраве и спорт, който написа почти цяла статия за алергените, тормозещи града, докато бегачът не преставаше да говори. Явно никой не проявяваше интерес. Последният, с когото разговаря, му предложи да им се обади пак, когато спечели деветдесет и деветата си награда и се готви да атакува стотната.

Ала това не обезкуражи Уилям. Веднага след това се свърза с „Чикаго Сън Таймс“ и обясни идеята си за статията. И отново получи отказ.

Накрая си даде сметка, че трябва да занижи очакванията си, ако иска името му да се появи в пресата, и позвъни в „Илинойс Кроникъл“ — малък, но доста популярен ежедневник, фокусиран изцяло върху развлечения и местни събития.

Главният редактор Хърман Антъни Битърман беше ветеран във вестникарския бизнес и говореше с подчертан бруклински акцент. В продължение на цели трийсет години бе работил в задграничните редакции на „Ню Йорк Таймс“ и бе получил няколко престижни награди за журналистическите си постижения. Но когато за нищо непригодният му зет избяга с друга — инструкторката по йога на дъщеря му, Хърман реши да напусне вестника и да се премести заедно с жена си Мариса в Чикаго, където тя беше израснала и където в момента живееше дъщеря им с четирите си малки момиченца.

Новинар по душа, Хърман не можа да стои дълго настрана. Щом се появи първата възможност, прие работата в „Кроникъл“, за да се избави от скуката и постоянните разправии с роднините си.

Той обичаше Чикаго. Беше завършил Северозападния университет, където се бе запознал с Мариса. След дипломирането се

бяха прибрали в родния Ню Йорк и бе започнал работа в „Таймс“. След десетилетията, прекарани в огромния мегаполис, завръщането в Чикаго изискваше известно приспособяване. Толкова дълго бе живял в тесния двустаен апартамент в Манхатън, че му бе необходимо време да свикне с масивната къща на два етажа. Единственото, от което се оплакваше, бе тишината. Докато заспиваше, му липсваха свистящите гуми на колите, острият рев на клаксоните и воят на сирените.

Това спокойствие, дори в редакцията, му пречеше да си върши работата. За да го компенсира, бе донесъл от къщи стар телевизор, който бе поставен върху малкия хладилник и работеше по цял ден с максимално усилен звук.

Когато Уилям Харингтън позвъни, Хърман натисна бутона за изключване на звука, преди да вдигне слушалката. Докато дояждаше обяда си — полят с кетчуп сандвич с италианска наденица и зелена чушка, и отпиваше от изстудената бира „Келис“, за да преглъща полесно, изслуша предложението на Харингтън.

Беше му необходима само половин минута, за да го прецени. Този човек беше его маниак.

— Значи червено? Вие носите червени чорапи и червена тениска на всяко надбягване. И бели шорти. Дааа, това е много интересно. Даже през зимата?

Въпросите му окуражиха Харингтън да продължи да говори, което позволи на журналиста да дояде сандвича си. Отпи голяма глътка от бирата и прекъсна надутите хвалби на спортиста:

— Да, добре. Ще публикуваме историята ви. Защо пък не?!

След като нахвърли върху един лист някои подробности, Битърман затвори телефона, смачка кафявия плик от обяда си и го захвърли в кошчето.

Прекоси офиса, отправяйки се към вратата, което си беше почти подвиг, като се имаше предвид, че всеки свободен сантиметър в малкото помещение бе претъпкан с издигаци се почти до тавана камари от кашони със старомодната бира „Келис“. Тъй като изходът все още не беше блокиран, кабинетът не бе пожароопасен, поне засега. Той ценеше високо запасите си от кехлибарената напитка, защото по негово мнение това бе най-хубавата бира, която бе опитвал някога, и веднага щом бе чул, че компанията ще бъде закрыта и изхвърлена от

бизнеса, постъпи като всеки заклет почитател — втурна се да купува всяка бутилка, до която успя да се добере.

— Русокоске! — извика той. — Имам нова история за теб. Този път е наистина невероятна.

Софи Самърфийлд Роуз се опита да пренебрегне думите му, докато дописваше последните редове на статията, която смяташе да му изпрати по електронната поща.

— Ей, Софи! Струва ми се, че Битърман те вика.

Гари Уорнър, грубиян, известен като доносника в службата, се подаде иззад преградата на кабината ѝ. Усмивката му ѝ напомняше за лисица от анимационен филм, оголила всичките си зъби. А и въобще си приличаше на лисица. Носът му беше издължен и вирнат, а изражението му бе толкова неприятно, колкото и дългата му сплъстена коса. Рошавите коси никога не изглеждаха изискано, но той много харесваше прическата си и си слагаше толкова много гел, че изглеждаше като колосан.

— Тъй като си единствената жена тук днес, а и няма друга блондинка в офиса, без съмнение „русокоска“ се отнася за теб — намери забележката си за изключително остроумна и се разсмя.

Софи не отговори. Колкото и противен да ставаше, а в това отношение той отдавна бе оглавил класацията, Гари нямаше да допусне да я ядоса. Внимателно отмести стола си назад, за да не удари за пореден път стелаж, по който бездруго имаше толкова вдлъбнатини, сякаш някой го бе блъскал с бейзболна бухалка.

„Кроникъл“ се помещаваше в стар склад. Беше огромна сива каменна постройка със сив циментов под, сиви тухлени стени и опушен сив таван, който според подозренията на Софи някога е бил бял. Флуоресцентното осветление бе старо почти колкото сградата. Пресите бяха разположени в мазето. Счетоводството и другите отдели се намираха на първия етаж, а редакциите заемаха втория. Пространството беше голямо, но въпреки това отделените със сиви панели кабинни, в това число и нейната, бяха с размерите на хладилник. Доста голям наистина, но все пак хладилник.

Изглеждаше потискащо място за работа, но всъщност не беше. Сивите стелажки бяха украсени с разноцветни плакати, разделителните стени бяха боядисани в светли тонове. Някои кабинни изглеждаха по-

стилно от останалите, но всички загатваха по някакъв начин за индивидуалността на обитателите си.

Основната „украса“ в кабината на Гари бяха наполовина изядени сандвичи и сладкиши, някои от които останали поне от преди седмица. Той никога не позволяваше на чистачките да се докосват до бюрото му и Софи се съмняваше дали изобщо някога е било разчиствано. Не би се учудила, ако изпод целия този боклук гъмжи от хлебарки, но това, изглежда, изобщо не го притесняваше. Като нищо можеше да е и в роднински връзки с тях.

Докато надничаше иззад тънката преграда, изглеждаше огромен и за момент ѝ се стори, че би могъл да събори нестабилния панел. Щом се изправи, тя се озова съвсем близо до него и главата ѝ се замая от тежкия му, неприятен одеколон.

За да му попречи да рови в нещата ѝ, докато е в офиса на шефа, Софи изключи компютъра си, като се постара Гари да я забележи. Не че беше параноичка. Просто миналата седмица го бе заварила да седи на стола ѝ и да се опитва да пробие паролата ѝ, за да получи достъп до електронната ѝ поща. А преди това вече бе преровил бюрото. Две от чекмеджетата зееха отворени, а той дори не си бе направил труда да върне книгата по местата им. На настойчивото ѝ запитване какво търси на работното ѝ място неуверено и със заекване бе обяснил, че компютърът му отказал и само проверявал дали с нейния всичко е наред.

Битърман се провикна отново и Софи, чувствайки се като мишка в лабиринт, забърза на зигзаг към кабинета му в другия край на огромното помещение. Представи си парченце жълто сирене, повесено на вратата на шефа ѝ. Нали това беше наградата за малкото мишле в края на лабиринта...

— Хей, Софи. Чувала ли си се с баща си скоро? — подвикна зад гърба ѝ Гари.

Беше ѝ задал този въпрос десетина минути след като бе започнала работа в „Кроникъл“, което вероятно бе причината да го намрази толкова. Той не само беше доносник, но понякога влизаше в открита конфронтация. Обикновено при първа среща хората заобикаляха темата за баща ѝ, Боби Роуз, но не и Гари. Едва се бе заела с възложената ѝ статия, когато я бе подразнил през тънката преградна стена: „Здравей, Софи Роуз... оппа, всъщност Софи Самърфийлд, нали

така? Съвсем забравих, че не използваш фамилното име на баща си. Сигурно не искаш целият свят да знае коя си, а? И аз бих се срамувал, ако моят старец беше такъв мошеник. Кого е прецакал наскоро? Чух, че е понатрупал доста парички. Ако го видиш отново, можеш да му подхвърлиш, че старият Гари има нужда от заем. Два милиона ще ми свършат работа...“

Тогава не му бе отговорила, нито стотиците пъти след това, когато подхвърляше хапливите си забележки, така че нямаше намерение да го стори и сега.

Гари не беше единственият заинтригуван от издирването на баща ѝ. Чести посещения ѝ правеха ФБР, ЦРУ и всички останали служби, известни със своите инициали. Всички искаха да знаят къде се намира в момента Боби Роуз и държаха да си плати.

Злобният му глас я настигна и този път, но тя не му обърна внимание и продължи към офиса на Битърман.

— Затвори вратата, ако обичаш — нареди той, без да си направи труда да вдигне поглед.

Поривът да я затръшне с всичка сила бе неустоим и въпреки че щеше да ѝ донесе огромно моментно удовлетворение, с нейния късмет през последните дни със сигурност щеше да строши стъклото, а после шефът ѝ щеше да я накара да плати подмяната. Освен това, ако трябваше да бъде честна, харесваше началника си. Въпреки всичките му заплахи и крясъци, бе добър човек. Обичаше съпругата и семейството си и се грижеше за подчинените си или поне за повечето от тях.

Едно от условията ѝ да приеме работата в „Кроникъл“ беше Битърман никога да не я принуждава да говори или да пише за баща си, което бе причината да напусне предишната. Той ѝ бе дал думата си и до този момент я бе удържал. Дори нещо повече. Доколкото можеше, я предпазваше от онези противни, долнопробни драскачи — в никакъв случай не би могъл да ги нарече журналисти, които непрекъснато я преследваха за интервюта. Освен това се опита, макар да се провали с гръм и трясък, да я защити от набезите на ФБР, цитирайки всички алинеи и закони, за които бе успял да се сети, даващи ѝ право на лична свобода.

Не, днес нямаше да затръшва никакви врати. Независимо колко я бе ядосал колегата ѝ, щеше да се отнесе към мистър Битърман с

уважението, което заслужава. Софи внимателно притвори вратата, заобиколи една камара кашони с бира и го изчака да вдигне поглед от листа, над който се беше надвесил.

— Сър, трябва да престанете да ме наричате Русокоска. Това е сексистко, грубо и неприлично. Работя тук достатъчно дълго, за да знаете името ми, но нека на шега ви го кажа още веднъж — Софи Самърфийлд Роуз. Това е. Толкова ли е трудно да се запомни?

— Всъщност не — съгласи се той. — Използваш фамилното име на майка си, Самърфийлд, нали така?

Тъй като току-що му го бе казала цялото, не смяташе за необходимо да се повтаря.

Битърман забеляза, че момичето продължава да се мръщи.

— Дадено. Никакви русокоски повече. Обещавам.

— Благодаря.

Остана загледан в нея известно време, след това каза:

— Софи, всички в Чикаго знаят коя си. Ти си дъщерята на Боби Роуз.

— Точно така — кимна тя. — Но не смятам, че всички знаят, и поради тази причина подписвам статиите си с моминското име на майка ми.

Той се опита да наклони стола си назад, но кашоните с бира му попречиха.

Обзета от нежелание да продължи разговора за баща си, Софи заговори припряно:

— Приключих статията за масовото нашествие на термитите. Стана много интересна. Изпратих ви я по електронната поща преди няколко минути. Имате ли още нещо отворително, което да изследвам и да опиша? Канализацията? Гризачите? Или размножителните навици на бръмбарите?

Мъжът се разсмя:

— Я гледай ти, Софи Роуз. Ти май ми възразяваш? Поне така ми изглежда. Винаги усещам, когато някой го прави. Стига ми и нахалството на осемте ми внучки. Не бих могъл да понеса нещо подобно от подчинен... дори когато става въпрос за любимката ми.

Тя се усмихна:

— Сър, вие имате четири внучки, не осем.

Той се протегна да си вземе една бира:

— Като гракнат срещу мен всички в един глас, ми се струват осем. Освен това да, наистина имам нещо за теб. Обади ми се някой си Уилям Харингтън. Чувала ли си някога за надбягването 5К? — разказа ѝ накратко интересната история на непознатия, обясни ѝ колко дълъг трябва да бъде материалът, връчи ѝ записките си и продължи: — Свържи се с него и си уговори среща преди състезанието. Може би ще успееш да му направиш няколко снимки. Хвани го преди и след участието му. Нали се сецаш, на старта, а след това как прекосява финалната линия. Човекът ме увери, че е много фотогеничен. Изглежда, за него външният вид е от голямо значение.

— Защо Мат не го снима? Той разправя на всеки, че е официалният фотограф на „Кроникъл“. Не ми се иска да го разстройвам. Знаете го какъв е — спести си определението „невротичен“, въпреки че си беше точно така. — Колкото е потентуазиран, толкова по-високо говори. Ако реши, би могъл да натроши стъкло с гласа си. Дори всички тези бутилки с бира, което би било истинска катастрофа.

Битърман кимна.

— Права си. Щях да изпратя него, ако все още работеше за нас. Но той напусна. Връчи ми оставката си снощи и ми заяви, че не искал повече да се вре в тази дупка — това са негови думи, не мои. Било разхищение на безценното му време. Точно така... *неговото* безценно време. Разчисти кабината си за почти отрицателно време. — Размаха ръце една над друга като професионален раздавач на карти, даващ знак към монтираните в тавана камери в казино. — Не знам дали си е намерил друга работа. Каза само, че искал да прави значими снимки за *значими* издания.

Софи не познаваше Мат много добре. Бе работила с него само върху две истории и в двата случая той бе проявил раздражителност и избухливост.

— Честно казано, не го биваше много като фотограф — продължи шефът ѝ. — Винаги режеше горната част на главите на хората, а и ти разполагаш с по-добра камера от античния апарат на „Кроникъл“. Струва ми се, че Джими Оулсен е използвал подобна при заснемането на филма „Супермен“. А и снимките, които направи миналия месец на новото кухненско обзавеждане, бяха изключително добри.

— Ще направя каквото мога — тя се взираше в набързо надрасканите бележки, опитвайки се да ги разчете. — Сър, не мога да... Кога е състезанието?

— В събота — той вдигна ръка, за да възпре аргументите, които тя щеше да изтъкне. — Знам какво ще кажеш. Срокът е прекалено кратък.

— Прекалено кратък? — разсмя се Софи. — Събота е утре.

Мъжът сви рамене.

— Как бих могъл да възразя? Съвсем очевидно е, че не сме били първият избор на Харингтън, нито втория или третия. Човекът ми се обади току-що.

— Няма да имам достатъчно време, за да направя някои проучвания за него.

— Броят за тази неделя вече е готов, така че ще можем да го пуснем чак за другата. Ако междувременно този Харингтън се окаже някой смахнат, историята му ще бъде още по-интересна. Няма да гоним „Пулицър“^[1], я! Направи каквото можеш, а ако не излезе нищо, ще се поогледаме за друго. Сега недей да губиш повече време. Тръгвай.

Преди да успее да затвори вратата, гласът му отново я настигна:

— Наясно си как се прави. Срещни се с него на някое публично място, но вземи и някой приятел. По-добре да бъдем предпазливи, отколкото после да съжаляваме.

Винаги ѝ казваше точно тези думи, когато ѝ поставяше поредната задача. „Бъди предпазлива, за да не съжаляваш после“. И този ритуал ѝ носеше някакво успокоение. Битърман, мислено отбеляза тя, беше двойствена личност. В един момент раздаваше гръмогласно заповеди като побеснял доберман, а в следващия играеше ролята на грижовна квачка спрямо подчинените си. Или поне както би трябвало да се държи една майка. Личният ѝ опит в това отношение беше доста ограничен.

На работното си място тя въведе името на Уилям Харингтън в интернет търсачката и след миг върху екрана се появи подробна информация за него. Човекът си имаше личен уебсайт, блог и според написаното съвсем скоро щеше да пусне свои видеоклипове в *MySpace*, *YouTube* и *Facebook*. Бе публикувал дълги есета за детството

си, летните ваканции в Европа и заниманията си с фитнес. Всичко това би трябвало да бъде интересно, но не беше.

Нямаше да ѝ бъде никак трудно да познае Харингтън. На електронната му страница бяха поместени десетки негови снимки.

След като си записа някои подробности относно другите му победи в 5К, набра телефонния му номер. Очевидно бе очаквал обаждането, тъй като отговори още след първия сигнал. Надяваше се, че ще ѝ бъдат необходими само няколко минути, за да уредят мястото и часа на срещата, но Харингтън беше изключително бърз и я държа на линията повече от петнайсет минути, преди да стигне до целта на разговора им.

— Естествено, знаете, че състезанието е утре, така че ще трябва да се видим тази вечер. Надявам се, че сте от ранобудните, защото стартът е много рано, а вие бихте искали да присъствате, нали? И не забравяйте да доведете фотограф — нареждаше припряно той. — Надбягването е в Линкълн парк, така че какво ще кажете да се видим някъде в този район?

— Как ви се струва клубът „При Козмо“? — попита тя и му продиктува адреса.

— Никога не съм ходил там. Предпочитам по-реномирани ресторанти. Но пък е само на няколко пресечки от мястото, където ще стартира състезанието. Шест и половина устройва ли ви? Трябва да си легна рано. Искам да съм във върховна форма утре. Още повече щом ще ме заснемат.

— Някой ще заснема надбягването?

— Не, ще заснемат моето участие в него — поправи я мъжът. — Ще се движат до мен през цялото време.

— Смятате ли да качите видеото на уебсайта си?

— Естествено.

Човекът говореше напълно сериозно. *Кой, освен него, щеше да го гледа?* — запита се мислено Софи.

— Значи ще платите на някого да заснеме цялото състезание? — попита го със съмнение.

Той заговори, преди да е успяла да довърши въпроса:

— Двайсет и пет победи са повече от впечатляващи, поне за някои доста влиятелни хора. След предварителните серии ще има още записи в интернет, които без съмнение ще бъдат също толкова

внушителни. Двайсет и пет приза са огромно постижение. Не сте ли съгласна?

Да победиш в Бостънския маратон, е впечатляващо, а да стигнеш до финала наистина си беше постижение.

Но състезание от ранга на 5К? Нищо особено. Софи предпочете да не споделя мнението си, защото не искаше да попари ентусиазма му, нито пък да го настрои против себе си. Егото на Харингтън очевидно беше с размерите на щата Илинойс, но той беше любезен, нетърпелив и изглеждаше напълно безобиден.

Истинско предизвикателство беше да го накара да спре да говори за себе си, но времето напредваше. Вече беше почти три часът.

— Какво искате да кажете с това, че ще има нови клипове след предварителните серии?

— Поканиха ме да участвам в проекта „Алфа“. Това е състезание с доста ограничен достъп. Поканени са само най-подготвените — възторжено обясни той. — Имам намерение да подобря рекорда поне с няколко минути. Ако не вярвате, донесете си хронометър.

Когато млъкна, за да си поеме дъх, тя успя да вметне:

— Значи се уговаряме за довечера. Ще се видим в шест и половина. Довиждане.

Харингтън продължаваше да говори, когато Софи затвори слушалката. Събра припряно нещата си и се втурна между кабините към асансьора. В бързината едва не се блъсна в доставчика, натоварен с още кашони с бира „Келис“. Мъжът се отправи към офиса на Битърман.

[1] Престижна награда за журналистика. — Б. пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

2. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Готови сме да се отправим на север. След години проучване на арктическите вълци в зоологическите градини Брендън и Кърк най-сетне ще имат възможност да наблюдават тези удивителни животни в естествени условия. Ние с Ерик сме новаци, но опитът ни не отстъпва на техния. Ако всичко върви според плановете, ще научим доста повече за общуването при този вид, както и за адаптирането им към средата, което всъщност ме интересува най-много.

Не очаквам с нетърпение студовете, но информацията, която бихме могли да предоставим на науката за тези мистериозни същества, си струва всички лични жертви, каквито без съмнение ще ни се наложи да направим.

Кой знае, може пък да станем известни.

Единственото, което му се искаше в момента, беше един чийзбургер.

Агент Джак Макалистър току-що бе завършил двудневната наказателна акция под прикритие в най-размирния квартал на Чикаго и се чувстваше уморен, мръсен и гладен. Последното, от което имаше нужда, докато приближаваше будката за сандвичи, бе да попречи на въоръжен грабеж.

Само с един изстрел в областта на сърцето успя да отблъсне назад мъжа от младото момиче, което държеше като заложница.

Похитителят се свлече по стената и върху зацапаната му тениска се появи струйка кръв.

Не му се наложи да убива другия. С няколко бързи движения успя да го обезоръжи, да го просне по очи на пода и да го прикове на място, притискайки с крак гърба му.

Отвън партньорът му Алек Бюканън чу изстрела. Извади пистолета си, докато слизаше безшумно от колата, и се затича към вратата. В заведението цареше хаос. Момичето пищеше с все глас и се опитваше да отблъсне Джак. Когато се обърна и видя другия полицай, закрепя още по-силно, макар това да изглеждаше невъзможно. Съвсем очевидно бе, че се ужасява от тях не по-малко, отколкото от мъжете, които сигурно щяха да я убият.

Джак показва значката си:

— ФБР! Вече всичко е наред. Можеш да млъкнеш. Отнася се и за вас, госпожо — обърна се той към стоящата наблизо изпаднала в истерия жена, която си вееше с влажна салфетка и сякаш всеки момент щеше да припадне.

Алек също извади значката и я вдигна в ръка, докато си проправяше път до партньора си, после коленичи до трупа.

— Добър изстрел — отбеляза, оглеждайки мястото, където бе проникнал куршумът.

— Нямах друг избор — отвърна тихо Джак, така че да го чуе само партньорът му. Задържаният на пода се размърда. — Ако се опиташ да се надигнеш, ще ми се наложи да те поваля пак.

Алек притисна с крак гръбнака му, за да го принуди да лежи неподвижно.

Три полицейски коли с включени сирени спряха на паркинга пред заведението. За да предотвратят престрелка срещу самите тях, агентите продължаваха да държат значките си високо вдигнати. Тъй като и двамата току-що бяха приключили двудневна акция под прикритие, с мазните си дълги коси и наболи бради приличаха по-скоро на побъркани убийци, отколкото на служители на ФБР.

— Не искаш ли да научиш какво се случи? — попита партньора си Джак и кимна към трупа.

— Вероятно не е изпълнил заповедта ти точно.

— Беше превъзбуден от нещо, един господ знае от какво. Без съмнение щеше да убие момичето — погледна надолу и застана така,

че да увеличи натиска върху гърба на задържания. — Зениците му са толкова разширени, че приличат на чаени чинийки.

Алек забеляза някакъв младеж да държи мобилен телефон. Запита се от колко ли време хлапакът записва случващото се. Ругаейки тихо, се извърна с гръб и каза:

— Току-що съсипахме прикритието си. На колко се хващаш на бас, че само след час ще се появим в интернет?

Джак сви рамене.

— И без друго днес приключихме с акцията.

На вратата се появила група полицаи и двамата отстъпиха встрани.

Първият офицер коленичи до убития, огледа го и подвикна към останалите:

— Това е Джесъп.

Неколцина от колегите му се приближиха, за да огледат и те.

— Роден е с оръжие — отбеляза един от тях. — Никога не съм допускарал, че ще бъде застрелян.

— Кой е тоя Джесъп? — поинтересува се Джак.

Коленичилият на пода полицаи вдигна поглед.

— Най-големият пласъор на дрога. От години се опитваме да го пипнем. Изглежда, напоследък е започнал да употребява част от стоката си.

Парамедиците се появили с носилки и след броени минути и малката закусвалня бе обградена от тълпа любопитни.

Джак се обърна към Алек:

— Все още ли си гладен?

Партньорът му погледна ламинираното меню.

— Всъщност бих хапнал.

Три часа по-късно, след като бяха написали рапортите и бяха предоставили случая на полицията, двамата най-сетне поеха към главния щаб. Още с влизането им казаха, че трябва да докладват на дежурния специален агент. В това нямаше нищо особено. Тя вече им бе изпратила бележка само от три думи, които казваха всичко: „В кабинета ми. Веднага“.

Маргарет Никога-не-ме-наричайте-Маги Питман седеше зад масивното си бюро. Зад гърба ѝ в полукръг се бяха събрали група агенти, които напрегнато се взираха в монитора на компютъра ѝ.

— Я вижте кой е решил да ни посети — подметна тя с типичния си арканзаски акцент. — Агент Гореща стъпка и неговият приятел агент Горещ изстрел.

— *YouTube*? — попита Алек.

Всички присъстващи в стаята кимнаха едновременно.

— Е, стига толкова — Питман разгони групата около бюрото си. — Позабавлявахте се достатъчно. Връщайте се на работа, докато поговоря с нашите филмови звезди. — Ако се беше усмихнала, забележката ѝ щеше да бъде забавна. — Господа, приближете се, ако обичате. Агент Макалистър, може би ще ми обясните какво става тук. — Кимна към екрана.

По дяволите! Хлапакът беше заснел всичко. Джак се намръщи, като се видя облеган на колата на партньора си, кръстосал небрежно глезен върху глезен, да похапва лакомо чийзбургер, докато парамедиците минават покрай него с увития в чувал труп.

— Давате ли си сметка как изглежда това, агент? Аз ще ви кажа. Убили сте човек, после с помощта на карате и таекуондо сте пребили друг, преди да го повалите на пода, а след това, наслаждавайки се на следобедното слънце, си похапвате вкусен сандвич, сякаш случилото се изобщо не ви засяга. Ето така изглежда отстрани!

Джак реши, че е свършила.

— В своя защита...

— Ние знаем, че това е ежедневната ни работа и не бива да допускаме нищо да ни разстройва, но не е задължително хората да са наясно с това, агент, и в този смисъл очакват от нас да сме по-... чувствителни. Точно чувствителни исках да кажа, агент Бюканън. А не да бъдем безцеремонни и самодоволни, след като току-що сме застреляли някого.

Чувствителни?, помисли си Джак. *Дали наистина говори сериозно? Не, сигурно не. Или пък...*

Тъй като Алек бе работил със специален агент Питман по-дълго от него, той се извърна да види неговата реакция. Никаква помощ. Партньорът му седеше с каменно изражение.

— Кое според вас е подходящото за случая поведение, госпожо? — попита Джак.

Тя го стрелна с поглед.

— Ще ви кажа кое не е подходящо. Да ядете чийзбургер, докато покрай вас изнасят труп.

Този път правилно отгатна, че още не бе свършила.

— Сядайте и двамата. Схванах се да кривя врата си към вас — изчака, докато мъжете се настанят на столовете срещу бюрото и продължи: — А днес имаме едно много интересно изключение. Началниците едва ли ще се зарадват особено когато изгледат това видео. — Тя въздъхна и добави: — Впрочем вероятно вече са им го показали. Както и да е, хората и особено онези, които са го видели, са ви превърнали в рок звезди.

— В рок звезди? — учуди се Алек.

— Но това е безумие! — подвикна в същото време и Джак.

— Точно така, рок звезди. До този момент това малко клипче е гледано от повече от две хиляди души и броят им продължава да расте. Да се надяваме, че щом се изкъпете и се разделите с дългите си коси и наболи бради, никой от фен клуба ви няма да ви разпознае.

— Фен клуб? — изстена Джак. — Навярно се шегувате.

— Имам ли вид на човек, който се шегува, агент Макалистър? — отново го стрелна с поглед жената.

Тъй като бе забелязал, че обича сама да отговаря на въпросите си, той премълча.

— Не, не се шегувам! — сопна се тя. — Медиите са съвсем друга работа. Те сигурно ще ви търсят за коментари, а ние не искаме точно това, нали? — Поколеба се няколко секунди, преди да продължи: — Не, не искаме. За щастие вече приключихте с последната си акция и няма да работите под прикритие още дълго, дълго време. Докато случаят не се позабрави и хората не си намерят нещо друго, с което да се развличат, двамата ще трябва да се покриете. Разбрахте ли? Да се покриете. Впрочем, като се замисля, не е лоша идея да си вземете кратък отпуск.

— Аз имах намерение да... — подхвана Алек.

— Агент Бюканън, наистина ли си помислихте, че това е предложение? Нека изясним нещата и да разсеем недоразумението още сега. Вие излизате в отпуск. Както и вие, агент Макалистър. Не става въпрос за избор. О, и ще трябва да останете в Чикаго през цялото време.

— Защо не го наречем с точното име? — попита Алек.

— И кое е то според вас?

— Временно отстранени.

Жената поклати глава.

— Това би означавало, че според мен сте извършили нещо нередно.

— И колко ще продължи този отпуск! — попита Джак и скръсти ръце пред гърдите си в очакване на отговора.

Но тя не му отговори. Вместо това каза:

— Докато се наслаждавате на почивката си в Чикаго — подчерта „Чикаго“, — ще бъдете в постоянна връзка с нас чрез електронната поща и телефона. Ще избягвате всякакви разговори с пресата, което означава, че не бива да ги съветвате къде да монтират микрофоните си, агент Макалистър. Ще бъдете в денонощна готовност да се върнете на работа, ако ми потрябвате, затова трябва да сте наблизко.

Джак понечи да възрази, но Алек го изпревари:

— И кога започва тази ваканцията?

— От този момент.

Двамата се насочиха към вратата, когато Питман подвижна:

— Агент Макалистър?

— Да, госпожо?

— Днес свършихте чудесна работа.

Какво по... Но не изрече онова, което си помисли. Просто кимна на шефката си и излезе, но щом двамата с Алек се озоваха в асансьора, повтори забележката ѝ:

— *Днес свършихте чудесна работа...* Какво иска да каже? Ти си работил с нея по-дълго от мен, така че ми обясни дали това е обикновен сарказъм, или неуспешен опит да се пошегува.

— Нито едно от двете — отвърна Алек. — Ти наистина свърши чудесна работа и тя е наясно с това. Но сам видя видеото. Хлапакът е уловил всичко, от момента, в който дрогираният негодник влиза в закусвалнята, до приключването на акцията. Успя да предотвратиш истинска кървава баня.

— Някой от нас трябваше да вземе проклетия телефон от хлапето, преди да си поръчаме чийзбургерите — изсумтя Джак.

Партньорът му се разсмя.

— Да, точно той ни прецака. Пък и сандвичите нищо не струваха.

Вратата на асансьора се отвори на втория етаж на подземния паркинг. Джак пое в една посока, Алек — в друга.

— Утре вечер в колко? — подвижна Джак.

— Гледай да дойдеш към девет и си носи пари. При това повечко. Решил съм да си върна всичко, което изгубих.

Джак се разсмя.

— Да бе, като че ли може да стане.

ТРЕТА ГЛАВА

8. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ФЕЪРБАНКС

Днес следобед пристигнахме във Феърбанкс. Вече е пролет, но все още е много студено.

Носим си и допълнителна екипировка. Брендън ни увери, че всичко, което ще ни бъде необходимо, е вече в лагера и само трябва да бъде разопаковано. Утре летим към Бароу, а от там ще трябва да изминем дългия път до станцията пеша. Брендън ни показа снимки. Лабораторията е доста просторна предвид условията и е свързана с постройките, в които ще се настаним.

Наред с научните изследвания всеки от нас има и други задължения. Ерик е посочен за лекар. През зимните месеци ще има моменти, в които ще бъде невъзможно да получим помощ дори ако наблизо имаше спешно отделение. Той разполага с голям запас от медикаменти, но всички сме наясно с опасността, на която се подлагаме, докато работим на такова изолирано място.

Кърк отговаря за оръжията. Нямаме ни най-малко желание да нараним някое животно. В крайна сметка, не те, а ние сме натрапниците, но ако се натъкнем на гризли, може би гърмежите на карабината ще я накарат да избяга. Никой от нас не трябва да напуска лагера без необходимите предпазни мерки. Известно е, че арктическите лисици са приносители на бяс, затова ще се наложи да ги убиваме, в случай че се появят. Да, ще има доста предизвикателства. И трябва да ги посрещнем подготвени.

Софи знаеше, че разполага с малко време, но докато обядваше, бе разляла сос върху блузата си, така че се налагаше да отскочи до вкъщи, за да се преоблече преди срещата с Уилям Харингтън в „При Козмо“. Освен това трябваше да вземе диктофона си.

В дни като този, когато от бързане се луташе насам-натам като пощуряла, ѝ се искаше все още да имаше кола. Сега трябваше да тича на високите си токчета цели три пресечки до метрото, а по това време влакът бе претъпкан от тълпа намусени, прибиращи се от работа хора.

Качи се във вагона точно преди вратите да се затворят. Въздухът беше тежък, наситен с мирис на нафталин. Успя бавно да си пробие път към най-задните седалки. Двама младежи се опитаха да я заговорят, но тя само им се усмихна вяло и продължи напред. Мина покрай мъж на средна възраст, който лъхаше на уиски и очевидно от доста време не бе използвал сапун. Надяваше се да извади достатъчно късмет, за да си намери свободно място. Пияният се извърна към нея. Клепачите му бяха полузатворени, залитна наляво, но успя да се изправи и направи крачка напред. Улови се за дръжката над главата си и продължи да се опитва да привлече вниманието ѝ, като издаваше неразбираеми звуци и ѝ мяташе многозначителни погледи. Беше олицетворение на нечистоплътен мръсник. Софи мислено отбеляза, че би могъл да мине за роднина на Гари — отблъскващата му похотливост бе почти същата.

Двете млади момчета се оказаха доста добри кавалери. Подобно на всички присъстващи, бяха забелязали поведението на натрапника. Скочиха от местата си, застанаха до него и му препречиха пътя към нея. Не му позволиха и да я последва, когато влакът спря на нейната спирка.

Хвърли им пълен с благодарност поглед, въпреки че милият им жест бе излишен. Тя бе напълно способна да се погрижи за себе си. Съпругът на най-добрата ѝ приятелка беше агент от ФБР и я бе научил на всичко необходимо, за да се защити. Освен това носеше флакон със спрей. Когато слезе от вагона, разхлаби юмрука, в който стискаше металната опаковка.

Разполагаше с половин час до срещата. За щастие малката ѝ едностайна квартира на Линкълн парк беше само на две пресечки от „При Козмо“, което умишлено не бе споменала на Харингтън. Малцина извън официалните власти знаеха къде живее, или поне така

й се искаше да вярва, и бе твърдо решена да запази личния си живот точно такъв — личен.

Жилището й бе подарък от баща й за шестнадесетия й рожден ден и веднага щом бе навършила необходимата възраст, го бе прехвърлил на нейно име. С някои условия. Тя нямаше право да го продава, което за нея означаваше, че не го притежава в действителност. Е, поне беше благодарна, че не бе обременено с ипотека. Беше платил сумата в брой и понеже по онова време бе прекалено малка, нито го бе попитала, нито се бе интересувала откъде е взел парите. Бе прекалено обсебена от страх, че социалните служби ще я приберат след ареста му, което й се бе струвало неизбежно. По онова време в съзнанието й нямаше място за финансови проблеми, нито й бе хрумвало да се запита как баща й, който никога не се бе занимавал с почтен бизнес, можеше да си позволи подобен разточителен живот. Тогава всичко й се струваше в реда на нещата. Просто не познаваше друг начин на съществуване.

Едва когато завърши университета, вече бе прозряла и моралната страна на ситуацията. По настояване на двете й най-добри приятелки престана да крънка пари от баща си, което драстично промени стандарта й. Когато колата й стана за основен ремонт, просто я продаде и започна да ходи пеша или да ползва с метрото. Ежедневието й стана по-напрегнато, но и по-просто и това й харесваше. Гордееше се, че се е превърнала в силна, независима жена, способна да се издържа сама.

Днес със сигурност беше по-добър човек. Вярно, беше известна с това, че винаги закъснява, но с малко повече усилия би могла да изкорени лошия навик. Отби се набързо до вкъщи и след пет минути беше в ресторанта.

Клиентелата на „При Козмо“ беше разнообразна. Винаги имаше млади чиновници, които не откъсваха очи от лаптопите си, докато отпиваха бяло вино или мартини, строителни работници, разпускащи след тежкия работен ден на чаша леденостудена бира, влюбени двойки или самотни посетители от квартала, дошли да пийнат по едно и да обменят последните клюки.

Барът беше известен с това, че предлага бира, изстудена до два градуса над точката на замръзване. Козмо, както и баща му преди него, беше маниак на тема температура. Имаше и малка, но добре подбрана селекция от вина от калифорнийските лозя и наливно пиво,

произведено в Чикаго. Кухнята се славеше с хамбургерите си с халапеньо^[1], които сякаш всяка година ставаха все по-лютививи. В заведението нямаше нищо претенциозно и вероятно това бе причината Софи да го харесва толкова много. Беше спокойно и уютно място, където всеки би могъл да дойде във вечерно облекло или по дънки и да се чувства като у дома си.

Интериорът беше колоритен като самия собственик. Мебелировката бе модерна, с гладко полирани хромови маси и столове с големи черни възглавници. Сепаретата се разделяха с плюшени завеси, дървени пейки бяха подредени покрай стените. Но най-много привличаше поглед таванът. Козмо се увличаше по астрономията и тъй като прекарваше почти всяка вечер в бара, бе решил да пренесе част от небето в него. Арките бе боядисал в синьо, върху което се жълтееха кръгове, които трябваше да изобразяват планетите. Навсякъде бяха опънати малки бели коледни лампички. Когато бяха включени, гледката наподобяваше обсипано с трепкащи звезди нощно небе.

Козмо я забеляза в мига, в който прекрачи прага. Извика я по име, за да привлече вниманието ѝ, изпрати ѝ въздушна целувка и потупа няколко пъти гърдите си, за да покаже, че появата ѝ е разтуптяла лудо сърцето му. Изпитваше особено топли чувства към нея, след като бе написала цяла статия, възхваляваща заведението му. Това толкова го поласка, че изрязва колонката и я сложи в рамка, която висеше на бара зад него, така че всеки да може да я види. Но тази вечер до нея висеше надпис: „Вече не се предлага бира «Келис»“.

Софи тръгна през тълпата да търси Уилям Харингтън. Откри го в едно сепаре в дъното. Изглеждаше разтревожен.

— Мистър Харингтън?

Мъжът скочи на крака и протегна ръка.

— Вие ли сте Софи Самърфийлд? — видът му издаваше притеснение и изненада.

— Да, аз съм — отвърна тя, без да може да си обясни реакцията му. — Нали се уговорихме за шест и половина?

— Да, да, така беше — той продължаваше да стои объркан.

— Тогава защо не седнем и не започнем? — предложи тя. Софи се отпусна на канапето, изчака го да се настани срещу нея и извади диктофона си.

— Използвам го за първи път, така че ще ви помоля да имате търпение.

Обикновено такъв малък и лъскав диктофон би бил ужасно скъп, но специално този модел беше преоценен и тя успя да се сдобие с него срещу голяма отстъпка. Тъй като разходът беше фирмен, не се съмняваше, че мистър Битърман ще ѝ осребри фактурата. Провери батериите, преди да го сложи на масата между двамата. Харингтън я наблюдаваше напрегнато.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Досетих се, че сте млада — започна той, — защото си личеше по гласа ви, но не очаквах, че сте толкова красива. — След като не получи отговор, продължи: — Вие изненадахте ли се, като ме видяхте?

Дали не очакваше да отвърне на комплимента му?

— Видях доста ваши снимки в уебсайта ви — отвърна накрая, — затова не, не се изненадах. Знаех как изглеждате. Ще започваме ли?

— Не искате ли да пийнем по нещо преди това?

Тя прие да изпие един студен чай, а за себе си той поръча газирана вода.

— За мен е желязно правило никога да не пия алкохол или кафе вечерта преди състезание. Знаете колко е дълго трасето на 5К, нали? Почти четири километра. Не мога да си позволя да бъда бавен, защото ще се отрази върху времето ми. Затова се придържам към водата.

— Защо не ми разкажете за първото си участие?

През следващия час не успя не само да зададе друг въпрос, но дори да изрече и дума. Щом веднъж се отприщеше, нищо не бе в състояние да го спре. Беше отегчителен до смърт, но независимо дали ѝ харесваше или не, той бе твърдо решил да ѝ разкаже за всичките двайсет и четири състезания от старта до финала. При това си ги спомняше до най-незначителната подробност.

Ако диктофонът ѝ бе по-стар модел, сигурно щяха да ѝ трябват най-малко две касети.

Един добър репортер щеше да го прекъсне и да поеме контрола върху разговора, помисли си тя. Или поне да си направи труда да изслуша разказа му.

В интерес на истината няколко пъти се опита да го прекъсне, както и да обърне внимание на думите му, но монотонният му глас ѝ действаше като приспивателно. Бе стигнал едва до десетото

състезание, когато тя съвсем изключи и започна да си мисли за досадните задачи, които трябваше да свърши до края на седмицата.

Щом мислено състави план, Софи потъна в мечти за ново пътуване из Европа. Беше ходила там веднъж, след като завърши университета, но не бе успяла да посети западната част на континента. Следващия път с удоволствие щеше да разгледа Испания и Португалия. Един речен круиз би бил чудесен начин да се наслади на красотата на тези страни. Защо да не си устрои една тиха почивка? Или пък да си наеме стая в луксозния спа хотел, за който прочете във „Вог“, че бил открит съвсем наскоро в Сейнт Бартс...

Ала реалността набързо я придърпа обратно. В момента в банковата си сметка нямаше достатъчно пари да си купи самолетен билет за където и да било, освен ако не реши да изкара без храна поне месец-два.

— За мен стана нещо като традиция да нося яркочервени чорапи. Вниманието ѝ отново се насочи към Харингтън.

— Да, вече ми споменахте за това. Червени чорапи, бели шорти и червена тениска.

— А споменах ли, че чорапите са специални? Всеки има тънка бяла лента върху ластика. Предлагат ги само в един магазин, затова си купих повече от стотина чифта. Не мога да рискувам — повдигна рамене той и добави: — Сигурно съм суеверен. Записахте ли всичко това?

— Да — тя посочи диктофона.

— А, добре. А сега да ви разкажа за мехурите по краката си. На читателите вероятно ще им бъде много интересно да узнаят за тях. Някои са изключително неприятни. Ето този например...

Мразя работата си. Или поне точно в този момент наистина я ненавиждам. Не понасям това безпаричие. Но на кого би му харесало да е беден?, размишляваше Софи.

Може би Ганди и майка Тереза са нямали нищо против, но затова всички ги считат за светци, а себе си определено не възприемаше така.

Харингтън приключи лекцията си за мазила за крака и без да спре, за да си поеме дъх, предложи:

— Сега да се върнем към състезанията. И така, сутринта преди единадесетото ми участие...

Мили Боже, защо не ме убиеш сега... едвам се съдържаше Софи.

Дали не бе изстенала на глас? Мъжът или не забелязваше, или изобщо не се трогваше от блуждаещия ѝ поглед.

Тя си пое дълбоко въздух и си представи, че е на курс по йога. Щеше да отърси съзнанието си от насъбраната отрицателна енергия и да мисли само за положителни неща. Утре вечер щеше да вечеря с Реган Бюканън и Корди Кейн — двете ѝ най-добри приятелки още от детската градина. Нямаше търпение да ги види. Реган беше в командировка, но щеше да се прибере в Чикаго късно тази вечер. Корди учеше за защита на доктората си по химия и Софи не я бе чувала повече от две седмици. Точно се чудеше какво ще си поръчат, когато си даде сметка, че Харингтън е спрял да говори и я гледа с очакване.

— Извинете. Бихте ли повторили последното...

— Попитах ви дали се срещате с някого.

— О, не... Всъщност не — отвърна Софи. И преди Харингтън да успее да зададе друг личен въпрос, тя бръкна в чантата си, измъкна бележник и го отвори: — По телефона ми казахте, че са ви поканили да се присъедините към някакъв затворен проект, както и нещо за предварителни серии. Доколкото си спомням, го нарекохте „Алфа“. Какво точно имахте предвид?

— Не си спомням да съм споменавал нещо подобно — възрази той, забол поглед в масата, което бе сигурен знак, че не казва истината.

Тъй като в действителност не проявяваше интерес, тя не настоя.

— Е, в такъв случай това е всичко.

В момента, в който прибираше бележника, събеседникът ѝ се присегна през масата и взе диктофона.

— Как се изключва това нещо?

— Дайте на мен.

— Не, няма нужда — той натисна един бутон, след това друг. — Е, вече е изключен. Не искам да записвате, където и да било това, което смятам да ви кажа. То не влиза в репортажа. Нали така се изразявате вие, журналистите?

— Всъщност... — подхвана тя, но мъжът махна с ръка да я прекъсне.

— Вярвам, че няма да го споделите с никого, защото е тайна. — Наведе се напред и прошепна: — Става въпрос за нещо като Олимпийските игри. Или поне така ми го описаха.

Софи остави чантата си обратно на канапето и съсредоточи цялото си внимание върху него.

— Кое е подобно на Олимпийските игри?

Той се огледа нервно, сякаш да се увери, че никой не може да го чуе, и каза:

— В момента съм в чудесна форма и затова бях сред избраните.

Беше направо влудяващо.

— Избрани за какво?

— Ами за тези предварителни серии. Също като преди олимпиада... нали разбирате... квалификациите. Психологическите изследвания отнеха цели три дни и кълна ви се, източиха почти половината ми кръв за различни тестове. Минах през скенер и пълен преглед. Не ми обясниха защо е необходимо всичко това, но сигурно за да се уверят, че нямам никакви проблеми като аневризъм или запушване, което би попречило на представянето ми и би могло да доведе до дисквалификация — и добави с усмивка: — Наистина е голямо нещо да те поканят за участие. Избраните се броят на пръсти.

Очите му бързо обходиха помещението, докато отпиваше от газираната вода, преди да продължи:

— Надявам се, че не съм оставил у вас погрешно впечатление. Дано не си помислите, че се хваля, но сама виждате защо съм сред тях, нали! Искам да кажа, достатъчно е само да ме погледнете.

Тя се зарече мислено, че ако започне да ѝ демонстрира бицепсите си, ще си вземе чантата и ще си тръгне със или без историята му. За щастие той не направи нищо такова.

— Избран за какво, мистър Харингтън?

— Уилям — поправи я мъжът. — След като вече споделих с вас, ние двамата трябва да се сбlijим.

Искаш ли да се обзаложим?, помисли си репортерката.

Софи нетърпеливо отметна кичур коса от очите си и този път остави раздражението да се прокрадне в гласа ѝ, докато за стотен път му зададе същия въпрос:

— Избран за какво, Уилям?

Неочаквано господин Бърборко отвърна уклончиво:

— Това наистина не бива да се обсъжда.

— Вие подхванахте темата.

— Зная, но от мен се очакваше да го пазя в тайна. Поне докато всичко приключи.

Тя реши да не го притиска. Вместо това погледна часовника си. Беше почти девет. Харингтън бе говорил, без да спира, за своите двайсет и четири състезания и мехурите по краката си в продължение на два часа, а сега, когато разговорът наистина бе започнал да става интересен, се бе затворил в себе си. Това ѝ се стори доста странно и реши, че го прави нарочно, за да задържи колкото може по-дълго.

— Разбирам, Уилям. Щом не можете да говорите за това...

— Поверително е — измърмори той.

Младата жена кимна.

— Поверително. В такъв случай приключихме. Благодаря ви за интервюто.

— Не искате ли още едно питие? — попита той, като вдигна ръка, за да привлече вниманието на сервитьора.

— Не, благодаря ви.

Очите на горкия сервитьор, който ги бе наблюдава в продължение на час, хвърляха гневни искри. С враждебно изражение, той сложи сметката им на масата. Студен чай и една газирана вода — поръчка, от която не би могъл да очаква бакшиш.

Софи беше гладна, но не ѝ се искаше да вечеря с Харингтън. Щеше да изчака, докато се прибере и най-последно да събуе тези обувки. После щеше да си претопли някаква замразена храна в микровълновата и да си почине.

— Ще ви споделя какво ще направим — със заговорнически шепот каза Уилям. — Ако приемете да излезете с мен утре вечер, ще ви обясня всичко. Обещавам ви, че ще останете доволна.

— Доволна от това, че ще изляза с вас, или защото ще чуя какво имате да ми разкажете?

— Надявам се и от двете — с усмивка отвърна той. — Заинтригувах ли ви?

— Съжалявам. Вече имам ангажимент за утре вечер... както и за неделя.

— А в понеделник вечер?

Тя мислено претегли всички за и против. От една страна, щеше да ѝ се наложи да прекара още няколко мъчителни часа, слушайки го непрекъснато да говори за себе си. Но от друга пък, ако ѝ казваше

истината? Ако действително съществуваше някакъв таен клуб, в който са поканени малцина? Но каква би могла да бъде целта на подобен клуб? И ако всички трябваше да бъдат доказали се атлети, не ставаше ли дума за отбор от супермени? Какъв беше смисълът? Лудост. Това беше. И все пак...

— Добре, приемам. Ще вечерям с вас, но...

— Да? Какво има? — попита нетърпеливо той.

— Ще се видим тук, в „При Козмо“, в седем и половина вечерта, в понеделник.

— Не, не, не искам да ям тук. Искам да ви заведа в петзвезден ресторант. Може би в „Нювей“ или в „Ж’Адор“. И двата са превъзходни. Дайте ми адреса си и ще изпратя шофьор да ви вземе в седем. Не се притеснявайте — щракна с пръсти мъжът. — Мога да си позволя да ви заведа на вечеря, където и да било по света.

Изявлението му изобщо не я впечатли.

— Колкото и изкусително да звучи, все пак предпочитам да вечеряме тук, иначе няма да се срещнем изобщо. Приемате или се отказвате?

— Не си падам по полуфабрикатите — намуси се той.

Въпреки че с удоволствие би отишла в някой реномиран ресторант, в „При Козмо“ Софи се чувстваше в безопасност, а и не знаеше нищо за този Уилям Харингтън, освен че е болезнено влюбен в себе си.

Изглежда, мълчанието ѝ го бе убедило, че тя няма да отстъпи.

— О, добре. Ще вечеряме тук — предаде се накрая. — Ако не бяхте толкова красива, изобщо нямаше да се церемоня с вас, но си падам по пищни блондинки, а и тези ваши сини очи... — Повдигна рамене и добави безцеремонно: — Зашеметяваща сте. Сигурно и друг път са ви го казвали. — Погледът му бавно обходи тялото ѝ: — Знаете ли, Софи, обикновено жените не ми се опъват толкова.

Тя реши да остави без коментар похотливата му забележка и попита нетърпеливо:

— Къде предлагате да се срещнем утре преди състезанието?

Бяха му необходими още десет минути, за да уточнят мястото и часа, след което най-сетне бе свободна да се прибере у дома. Той се изправи и ѝ протегна ръка, докато се измъкваше от сепарето.

— Значи до утре.

— Лека нощ — отвърна журналистката, ръкувайки се с него за довиждане.

Софи погледна часовника си и се запъти към вратата. Срещата ѝ бе отнела почти три часа.

Не е за вярване, помисли си тя.

Ако не съществуваше вероятност да научи нещо интересно, не би прекарала с този човек нито секунда повече. Беше непоносим. И какво искаше да каже с това „пищна“? Може би, че изглежда в цветущо здраве? Прекалено закръглена? Или може би надарена от природата? От първата минута на срещата им не бе откъсвал поглед от гърдите ѝ. Ами коментарът, че не би се церемонил с нея, ако не била толкова красива? Трябваше ли да го приеме като комплимент? Беше изключително нагъл, а егото му се простираше някъде отвъд стратосферата.

Когато стигна до апартамента си и затръшна вратата след себе си, Софи се бе поуспокоила. Рядко можеше да си позволи да прекара петъчната вечер вкъщи. Всъщност ѝ беше трудно да си спомни кога за последен път ѝ се бе случило, затова реши да се възползва от подареното ѝ време. Щеше да провери електронната си поща и да си легне рано.

Но времето за нея винаги летеше неусетно и тази вечер не правеше изключение. Не успя да стигне до спалнята преди един след полунощ, което би я устроило напълно, ако не ѝ се налагаше да става призори за втората среща с Уилям Харингтън.

[1] Мексиканска люта чушка, дълга около 5–9 см, която се бере, докато е още зелена. Носи наименованието си от Халапа — столицата на щата Веракруз, където се отглежда. — Б.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

22. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Двамата с Брендън отново трябваше да излезем. Беше кучешки студ, но взехме предпазни мерки, за да не замръзнем. Миналата седмица Ерик и Кърк забелязали глутница вълци да изкачват платото и ги последвали, за да видят къде ще се установят. Няма да монтираме апаратурата, докато не намерим стабилен материал за изследване.

Харингтън бе настоял да се срещнат два часа преди началото на надпреварата и очакваше Софи на определеното място пред един от любимите ѝ фонтани — във формата на плачеща върба, от чиито най-горни клонове безшумно се стичаха струи вода.

Когато наближи, репортерката го видя да прави разгриващи упражнения. Верен на думата си, беше облечен в характерния си екип — бели спортни шорти, които по нейно мнение прекалено плътно прилепваха към тялото му, червена тениска, черни маратонки и червени чорапи с тънка бяла лента на ластика. Направи му няколко снимки, докато той не спираше да говори и да предлага каква поза да застане. Софи не беше от най-ранобудните, но мистър Себелюбие изобщо не забелязваше или пък нехаеше, че дамата е прекалено мълчалива. Пък и как би могъл да забележи? Изобщо не преставаше да говори... и да дава нареждания.

— Сигурна ли сте, че камерата ще снима на финала? Знаете ли къде да застанете? Мисля, че стълбите на отсрещната страна на улицата са най-подходящото място. Много е важно да се получат качествени снимки, нали? Още повече че ще се появят на първата

страница на вестника — тонът му стана по-остър: — Нали ще са на първа страница?

— Не зная, ще трябва да проверя...

— Уговорката ни беше такава — прекъсна я той.

— Така ли? Е, в такъв случай...

— Това е решено! — отново не ѝ даде да се доизкаже.

— Разбирам — всъщност Софи нищо не разбираше, но не се сети какво друго да му каже. Колкото и странно да бе, отговорът ѝ като че ли го успокои.

— Сега да поговорим за снимките — започна той. — Трябва да имате готовност. Всеки професионален фотограф е наясно с това. Наистина не ми е ясно защо точно *вие* ще снимате. Трябваше да доведете някого от вестника. Знаете ли изобщо как се прави? Постарайте се да има поне една поза в цял ръст на стартовата линия, но след това на финала гледайте да ме хванете в момент, когато слънцето ми свети в гръб. Но не точно зад мен, защото ще се получи блик^[1], а ние искаме да избегнем това, нали? Значи трябва да сте подготвена, за да не изпуснете момента.

Софи имаше чувството, че ако още веднъж ѝ повтори да бъде готова, ще се разкреши.

— Да, вече ми го казахте — и добави едва доловимо: *Поне двайсетина пъти*. Уверявам ви, всичко ще бъде наред.

Но мъжът продължаваше, сякаш изобщо не я бе чул:

— Знам какво ще направим. Имате ли визитка?

Тя намери една на дъното на чантата си и му я подаде. На нея нямаше нито лого, нито служебен адрес, само името ѝ и номера на мобилния ѝ телефон. Беше я поръчала, след като напусна предишната си работа. В стремежа си да пести всеки долар бе решила да използва старите и едва след това да си направи нови.

Харингтън разкопча ципа на задния джоб на шортите си и измъкна тънък кожен портфейл. Пъкна визитката в него, но изведнъж сякаш размисли и каза:

— Май е по-добре да я дам на някого от снимачния екип — приклепна на едно коляно и пъкна визитката в десния чорап. — Те ще ви се обадят, щом приближа последното възвишение. Нали разбирате, така ще имате време да се подготвите.

Да се подготви за какво? Умираще да му зададе този въпрос само за да види реакцията му.

Няма смисъл, помисли си тя. Този човек бе лишен от чувство за хумор, а в този ранен час същото важеше и за нея.

Той протегна ръце високо над главата си и разкърши рамене, сякаш искаше да се отърси от досадна болка във врата, и заяви:

— Е, вече трябва да тръгвам. Освен това имам нужда от допълнителна разгривка. Обикновено отделям за това трийсет минути.

— Точно трийсет?

— Естествено. Не обичам изненадите, затова планирам всичко до последния детайл. За мен прецизността е от особено значение. Бихте могли да споменете това статията.

— В такъв случай е по-добре да побързате... ако искате да сте в добра форма.

— Да, права сте.

Уилям вече тичаше по пътеката, когато тя подвикна след него:

— Късмет!

— Няма да ми е необходим — хвърли ѝ поглед той. — До скоро!

Софи се зарадва, че се отърва от него, макар и за малко. Отиде в кафенето на две преки от мястото на срещата им, изпи две чаши горещ чай и почувствала се отново човек, се запъти към стартовата линия, за да наблюдава състезанието.

Бегачите вече се тълпяха на улицата с добре закрепени на фланелките им номера. Тя нагласи фотоапарата, за да заснеме старта на Харингтън, уверена, че няма как да не е на първа линия, но не успя да го види никъде. Заобиколи от другата страна на старта, намери свободна пейка, покачи се върху нея и отново го потърси с поглед. Нямаше го. Червената му тениска би трябвало да ѝ помогне да го открие по-лесно, но как можеше да знае, че толкова много хора ще бъдат облечени в червено точно този ден?

Предупредителният сигнал подкани състезателите да заемат позиции. Цяло море от лица се понесе покрай нея, но в нито едно не разпозна Уилям Харингтън. Беше го изпуснала.

Раздразнена, тя се отпусна на пейката и сложи апарата в скута си. Щом Харингтън толкова настояваше да го снима на стартовата линия, защо не бе застанал в предната редица? Беше сред първите състезатели, появили се в парка още преди организаторите да

разположат масите и столовете си и следователно бе разполагал с достатъчно време да си избере подходящо място. Защо бе допуснал другите да го изпреварят? При стотиците бегачи, изпълнили улицата като колония от мравки, нямаше как да различи, когото и да било.

Огледа тълпата от зрители с надежда да види поне снимачния екип, но такъв изобщо липсваше.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Дългата върволица спортисти се точеше по улицата и вече изчезваше в най-близката пресечка. Софи се запъти към финала, за да заснеме появата на победителя.

Минута по-късно иззад ъгъла се появи самотна фигура. Тълпата я приветства бурно.

Е, да започваме, каза си мислено Софи, вдигна апарата и се приготви да снима.

Бегачът се приближаваше все повече и когато му оставаха само стотина метра до финала, зад него се появиха и конкурентите му.

Софи се наведе леко, за да фокусира апарата. Охо! Победителят не беше Харингтън. Беше мъж, когото никога досега не беше виждала. Бързо огледа лицата на приближаващите, но Уилям не беше и сред тях.

Един след друг бегачите прекосяваха финала, но него все го нямаше. Не беше нито първи, нито последен, нито някъде по средата.

Човекът просто беше изчезнал.

[1] Светло петно (фот.). — Б. ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

23. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Еврика! Открихме глутницата. Шест големи животни и три малки. Успяхме да маркираме водача им. Не беше проблем да го отличим по дебелията бяла козина със ситни тъмни петна по гърба. Освен това физически е по-силен от останалите. Брендън е във възторг от новото семейство, което ни предстои да проучим.

А водачът на глутницата е направо внушителен.

Беше ред на Софи да плати вечерята.

Реган бе настояла да отидат в „Хамилтън“, емблемата на семейната им верига петзвездни хотели. Беше резервирала една от частните трапезарии, разположена недалеч от фойето. Широкият двукрилен прозорец разкриваше гледка към езерото Мичиган.

Докато Реган вървеше към масата, следвана от двете си приятелки, Софи каза:

— Не разбирам защо реши да вечеряме тук.

— Ще ви обясня. Тази вечер съм в настроение да похапна миди и обожавам начина, по който главният готвач Едуардо ги приготвя.

Но Софи не се хвана. Колкото и неустойими да бяха мидите на Едуардо, истинската причина бе съвсем друга. Когато вечеряха в някой от ресторантите на семейните им хотели, никога не им носеха сметката. Много удобно... още повече щом бе неин ред да плаща.

— Правиш го, защото знаеш, че нямам пари — заяви тя.

Сервитьорът притегли учтиво стола ѝ. Софи го дари с най-лъчезарната си усмивка, благодари му за подаденото меню и отново се обърна към приятелката си:

— Признай си.

— Не ти ли харесва тук? — погледна я Корди над ламинираните страници на менюто.

— Чудесно е, но не в това е въпросът. Просто исках Реган да си признае...

— Че си бедна? Е, добре. Така е.

Корди кимна.

— Да. Много си бедна. Бих казала, че нямаш пукнат грош, но така и не успях да разбера този израз. Можете ли да ми го обясните?

— Не ми помагаш особено, Корди — намръщи се Софи. — Реган, искам да кажеш открито, че единствената причина да вечеряме тук е, че аз нямам пари.

— Естествено — отново се обади Корди.

— Така е — съвсем непринудено се съгласи и Реган.

— Нали сега няма да се възгордееш, Соф? — Корд остави менюто и я погледна с усмивка, която подсказваше, че тази вероятност изобщо не я притеснява.

— За бедността ми сте виновни единствено вие двете. Бях много щастлива с предишния си начин на живот и си купувах каквото пожелах. Имах скъпа кола, кредитни карти без лимит, зашеметяващи дрехи и абсолютно никакви грижи.

— Не беше щастлива — възрази Реган. — Да, наложи ти се да се откажеш от колата, но ходенето пеша е по-приятно от шофирането. Все още се обличаш добре, макар и не по последния писък на модата. Кредитните карти изобщо не ти трябват и пак нямаш абсолютно никакви грижи.

— Бедността много ти подхожда — сериозно допълни Корди.

— Помогнахме ти да се научиш да се справяш без парите на баща ти — напомни й Реган.

— Вярно, но нужно ли е да сте толкова... ентузиазирани? Толкова непреклонни! Какво лошо има от време на време да си купиш някоя блузка от „Прада“?

— Марката е чудесна, но не е редно да вземаш пари за дрехи от баща си — заяви Корди.

— Още повече, когато произходът им не е съвсем законен — заключи Реган.

Софи се присегна за чашата с вода.

— Откъде си толкова сигурна? Никога не са му повдигали никакви обвинения, а нали всеки е невинен до доказване на противното.

— Вярно, че не съм сигурна — отвърна приятелката ѝ, — но ти сама го твърдиш и затова двете с Корди решихме да ти помогнем.

— Да живея в бедност ли?

— Да постъпиш правилно.

Софи нетърпеливо отметна кичур коса от лицето си.

— Само дето не ми харесва да нямам пари.

— Не е толкова лошо — обади се Корди. — Ще се научиш да живееш пестеливо като мен.

— О, моля те! Въобще не може да става сравнение. Имаш огромен фонд на свое име, осигурен от баща ти, и „Кейн Аутомотив“ е компания от национално значение. Знаеш ли какъв ти е проблемът? Не ти пука за парите, защото ги имаш. А аз искам да си купувам... разни неща. Господи, това прозвуча глупаво — преди приятелката ѝ да успее да възрази, тя продължи: — Да не говорим повече по тази тема. Умирам от глад и искам да си поръчам вечеря.

Въпреки че трапезарията бе много елегантна с множеството свещници и кристал, нито една от трите не беше в настроение за шампанско. Софи си поръча салата и супа. Корди предпочете печено пиле, а Реган замени мидите със сирене. Всички се отказаха от алкохола за сметка на студения чай.

— Давате ли си сметка, че на този ден преди милион години се срещнахме в детската градина в Брайърууд? — попита Реган.

— И двете веднага ми станахте като родни сестри — каза Корди.

— Спомням си, че тогава те докараха с лимузина — обърна се Реган към Софи. — Като те видях с тази руса коса и сини очи, веднага реших, че си принцеса.

— И теб те докараха с лимузина — отвърна Софи.

— А пък мен татко ме доведе със стария ни пикап — разсмя се Корди.

— Соф, докарваше ни доста грижи с твоите — заговори продължи Реган. — Шампион си в това да мислиш, че всички се отнасят несправедливо с теб.

— И все още е такава — потвърди и другата.

— Спомняте ли си, когато се заключихме в гардероба? — попита Реган.

— Бяхме сигурни, че никой никога няма да ни открие — заразказва Корди. — Помните ли какво облекчение беше, когато намерихме бонбон в джоба на якето Били Милър, защото решихме, че ако го разделим по равно, ще можем да оцелеем няколко дни.

Един спомен водеше към втори, после към друг, трите се върнаха във времето на своето детство. Вечерята беше поднесена и изядена, докато всяка разказваше любимата си история.

— Чудех се защо си резервирала частна трапезария, но сега разбрах. Вдигаме прекалено много шум — засмя се Корди.

— Ейдън ми я предложи — обясни Реган. — Каза, че най-подходяща за хулиганска компания като нашата.

— Брат ти е бил прав.

— Кога си говорила с него? — поинтересува се Кор. — Ще се прибере ли скоро? — Осъзнала с какво вълнение зададе въпроса, добави бързо: — Питам от любопитство. Нищо повече. Водя доста скучен живот. Наистина — подчерта настойчиво, опасявайки се, че приятелките ѝ ще възразят. — Помислете си само. Преподавам химия горните класове на гимназията на хлапета, които пет пари не дават за нея, а когато не съм в училището и не преглеждам тетрадки, се занимавам с доктората си. Вече дори не знам защо го правя. Ако още някой студент дойде в лабораторията с кутийка кока-кола, не отговарям за реакцията си. Искам да знам, че навън им хора, които се занимават с интересни неща. И тримата ти братя обикалят света и строят хотели. Водят бурен вълнуващ живот и ми е приятно да слушам за тях.

— Не за тях, а за него — подхвърли Софи. — Обича да слушаш за Ейдън.

— И защо пък не? Той е не само най-големият, но най-изисканият от тях. Вероятно този уикенд ще кара джет край бреговете на Австралия. А знаеш ли какво правих аз вчера и целия ден днес? Научни изследвания. Бях затворена в лабораторията и правех изследвания.

— О, моля те. В това отношение не можеш да се сравниш с мен — обади се Софи. — Прекарах цялата си петъчна вечер да седя и да слушам най-неприятния, най-егоцентричен и самовлюбен мъж да ми говори единствено и само за себе си. Освен това трябваше да стана по

тъмно, за да се срещна с него в парка и да чуя всичко още веднъж. Казва се Уилям Харингтън. Шефът ми искаше да напиша статия за него, но той взе, че ми се изплъзна.

После им разказа за състезанието и как Уилям бе изчезнал.

— Смяташ ли, че внезапно се е почувствал зле? — попита Корди.

— Може да е получил травма, докато се е разгривал — предположи Реган.

— Не. Мисля, че знам какво станало — каза Софи. — След състезанието разговарях с някои от организаторите. Увериха ме, че Харингтън изобщо не се е регистрирал за участие. Победителят е някой си Брет Мейсън и всички разправяха колко бил бърз. Според мен Уилям е чул слуховете и се е уплашил от конкуренцията. Не е искал да поеме риска да изгуби двайсет и петото надбягване, затова се е отказал. Не мога да повярвам, че изгубих толкова време с него и накрая останах без материал. Нямам представа какво се е случило с него, но смятам да разбера и да го накарам да ми се извини.

Реган завъртя глава в знак за незначителните проблеми на приятелките си.

— Знаете ли какво ви е нужно на вас?

Софи изстена.

Корди въздъхна и отвърна:

— Нека да отгатна. Мислиш, че трябва да се влюбим и да се омъжим. Лесно ти е да го кажеш, след като си намерила идеалния мъж.

Устните на Реган се извиха в замечтана усмивка.

— Вярно е. Алек е невероятен — после отново стана сериозна. — Само че сега не става дума за нас двамата. Говорим за вас. Не е необходимо непременно да се омъжите. Достатъчно е да се влюбите. Просто ви предлагам да помислите за по-сериозна връзка. Познавам ви достатъчно и съм сигурна, че бихте могли да излизате с различни мъже всяка вечер, стига да го поискате...

— Нали не искаш да кажеш, че сме прекалено придилични? — попита Корди.

— Не, разбира се. Но смятам, че правите това, които правех аз, преди да срещна Алек. Срещате се с неподходящи мъже. Всички те са... не знам как да се изразя, прекалено обикновени. Разбирате ли ме?

— без да обръща внимание на недоволните им гримаси, тя продължи.

— Бих искала да ви запозная с истински мъже.

— Истински мъж в сравнение със... — попита я Софи.

— Не обичам друг да ми урежда срещите — заяви същото време Корди.

Реган не обърна внимание на протестите им.

— Алек има много приятели. В момента има нов партньор. Много е привлекателен и не е обвързан. Соф, би могла да излезеш с него.

В първия момент Софи реши, че приятелката ѝ шегува. След като разбра, че говори съвсем сериозно каза:

— Значи е от ФБР. Наистина ли допускаш, че би могла да проявя интерес към него, пък и той към мен. Забрави ли кой е баща ми?

Реган повдигна рамене и отвърна с усмивка:

— Не съм, разбира се, но срещите с агент от ФБР може би ще ти помогнат да преодолееш отвращение си към всеки, свързан с правоохранителната власт.

— Какво става? Какво се опитваш да ми вмениш. Изобщо не може да се говори за отвращение — възропта Софи. — Харесвам Алек и приятелите му Джил и Джо и те по някакъв начин са свързани с представителите на закона.

— Джил се пенсионира, а и него, и Джон ги познаваш от доста време. Свикнала си с тях, а и те не работят с агентите, разследвали баща ти. Това е съвсем различно. Но все още изпитваш неприязън. Мисля, че си струва да опиташ. Името му е Джак Макалистър и съм сигурна, че Алек би могъл да ви уреди среща.

— Шегуваш се, нали? Сигурно се шегуваш. Кажи ми, че е така.

Приятелката ѝ не отговори.

— Имам новина. С Алек си търсим жилище в Чикаго.

— Ще се установите тук за постоянно? — развълнувано възкликна Софи.

Всички заговориха едновременно. Софи не преставаше да се усмихва. Откакто съпругът на Реган бе постъпил на работа във ФБР, двамата се бяха местили няколко пъти.

Корди възторжено заразпитва:

— Как стана? Да не би мъжът ти да е помолил да го прехвърлят? Знаех, че му е писнало да работи под прикритие, но как се случи?

— Не му се наложи да се моли. През последната година и половина непрекъснато му се налагаше да работи в Чикаго, затова федералните решиха да го назначат тук за постоянно. Новият му партньор също помогна. Нещо такова.

— В такъв случай вече съм почти влюбена в него — заяви Корди.

— Той пък какво общо има? — попита Софи.

— Като се прибереш, влез в интернет и се поразрови в *YouTube*. Напиши „Джак Макалистър“ в търсачката и ще видиш.

— Защо просто не ни кажеш? — любопитства Софи.

— А, не. Трябва да го видиш сама.

— Кое? — не разбра Корди.

— Един видео клип. Няма да ви кажа нищо повече! След като вече заяви, че си влюбена в него, непременно трябва да се срещнете.

— О, недей! — възрази Софи. — Не въвличай Корди в подобна история. Един агент от ФБР е достатъчен в това семейство.

— Значи приемате Алек като член на семейството ни — засия Реган.

— Май така стана.

Приятелката ѝ вдигна чашата си:

— Време е за тост. За семейството.

ШЕСТА ГЛАВА

28. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Кърк кръсти водача на глутницата Рики. Женската, която вълкът избра за партньорка, нарекохме Люси. Двата добре си подхождат. Люси изглежда много палава и игрива, но Рики изобщо не обръща внимание на странното ѝ поведение.

Мъжките животни излязоха сутринта и донесоха плячката си на Люси и малките.

През това време ние изчакахме, докато се отдалечиха достатъчно, и двамата с Брендън използвахме пушка със стрели, за да пристигнем големите вълци. Налагаше се да работим бързо, за да свържем проследяващите устройства. Исках да взема кръвни проби, но той ме разубеди, като каза, че нямаме много време.

Отдалечихме се достатъчно и започнахме да ги наблюдаваме с помощта на бинокли. Разстоянието не им позволяваше да ни забележат, въпреки че със сигурност усещаха миризмата ни. Първи се събуди Рики. Щом успя да се изправи, се загледа право в нашата посока. Дали разбра какво бяхме направили? Втренченият му поглед ме накара да си помисля, че знае.

Оголи зъби към нас и вятърът довя далечния му вой.

Побиха ме ледени тръпки.

Докато Софи и приятелките ѝ си бърбеха в трапезарията, в другия край на фойето на хотела се провеждаше една друга среща.

Веднъж в месеца покер клубът на Алек се събираше в „Хамилтън“.

В него членуваха петнайсетина играчи, повечето от които работеха в системата на вътрешните работи, но заради сложния си график на сбирките никога не идваха повече от половината. През лятото, когато времето беше хубаво, провеждаха срещите си в градината на покрива на хотела, а през по-хладните дни се настаняваха в частна стая на първия етаж.

Джон Уинкот, отстранен от работа в полицейско управление на Чикаго, беше един от най-редовните, както и Джил Хътън, пенсиониран полицаи, който сякаш винаги научаваше новините преди останалите. Той бе отказал алкохола и беше нарочен за шофьор на приятеля си, който по правило заспиваше по средата на втората бира.

Тъй като вечерта бе влажна и необичайно гореща за сезона, компанията се събра в стаята недалеч от бара. Джил и Джон седяха вече на масата, когато влезе Джак.

— Мразя тая проклета жега! — отбеляза Джил. — Мразя и дъжда.

— Все пак ги предпочитам пред студа — заяви Джак. Ризата му бе пропита от влажни петна, а тъмната му коса беше мокра.

В ъгъла имаше винаги заредено барче. Джак си взе кутия диетично пепси и докато я отваряше, Джон му подвижна:

— Би ли ми донесъл една бира?

— Не мога да те позная, Джак — каза Джил. — Без сплъстената дълга коса и брадата почти си заприличал на човек.

— Почти? — намеси се Джон. — Според мен прилича на филмова звезда. Чакайте, филмова звезда ли казах? Имах предвид интернет звезда.

Двамата мъже се разсмяха. Джак подаде бирата на Джон, отпи от пепсито и се отпусна на един стол срещу тях.

— Доколкото разбирам, гледали сте видеото в *YouTube*.

— Поне десетина пъти — ухили се Джон. — Не вярвам някога да остарее.

— Намирам записа за поразителен и изпълнен с напрежение — заяви със сериозно изражение Джил. — Начинът, по който са те обърнали перпендикулярно, докато обсъждаш менюто с Алек... Безценно!

Джон поклати глава и каза:

— Носят се слухове, че ще го пуснат и с АйМакс^[1].

Понесъл поднос със сандвичи, Алек се появи точно навреме, за да чуе коментара на колегата си.

— *YouTube*? — обърна се кратко към партньора си той.

Тримата мъже кимнаха едновременно. Тъй като Джил бе известен с това, че знае какво ще стане още преди да се е случило, домакинът го попита колко време според него ще е нужно, докато историята се забрави.

Джил почеса замислено плешивата си глава.

— Давам му най-много два-три дни, докато се появи нещо по-интересно. Не беше необходимо да ви отстраняват за толкова дълго.

— Значи знаеш и за принудителния отпуск? — с искрено удивление попита Джак.

— Естествено. Винаги съм в течение на събитията приятелю. Винаги.

— В такъв случай след седмица ще можем да се върнем на работа — кимна Алек.

— Освен ако Джак не реши да гръмне още някого докато си поръчва тако^[2] или нещо друго — весело отбеляза Джон. — Или пък...

— Или какво? — въздъхна Джак.

— Или не излъчат това видео по националната телевизия.

— О, по дяволите!

Джон намери реакцията на младия човек за много забавна и не престана да се смее, докато от очите му не потекоха сълзи.

— Приключихме ли вече с темата? — настойчиво запитва Джак.

— Най-вероятно още не.

— Събрахме се да играем покер, нали? — продължи другият. — Кого още чакаме?

— Порочните.

— Всички ли? — попита Алек и заобиколи бара, за да си вземе безалкохолно от хладилника.

— Не, само Удс и Захнер — поясни Джил, произнасяйки имената им с усмивка.

Повечето момчета от Отдела за борба с порока бяха добри играчи, но двамата правеха изключение. Бяха ужасни. Най-смешното беше, че не го осъзнаваха. Отдаваха провалите си на лошия късмет, а и

никой от останалите не смяташе, че е необходимо да ги осветли по въпроса.

— Ами Ейдън? — обади се Джон.

— Няма да дойде тази вечер — отвърна Алек. — Все още е в Сидни във връзка с хотела.

Въздишка на всеобщо облекчение се разнесе около масата, защото шурейт на Алек бе всепризнат шампион.

Винаги когато играеше, побеждаваше, а щом се разпалеше, печелеше почти от всяка ръка.

Мобилният телефон на Джак иззвъня. Той погледна номера и се усмихна. Преди да отговори, стана от масата, приближи се до прозореца и заслуша, загледан в дъжда.

— Трябва да е някоя жена — изкоментира Джон.

— Ех — въздъхна Джил. — Спомням си тези времена.

На вратата се почука и миг по-късно иззад нея се подаде Реган.

— Може ли да ви прекъсна за момент?

Джил и Джон се изправиха, докато тя се приближаваше към съпруга си. Забелязаха как Алек се наведе и прошепна в ухото ѝ нещо, което я накара да се изчерви. Джил изви очи към тавана. Алек и Реган бяха женени почти от година, но продължаваха да се държат като влюбени хлапаци. Но не би могъл да обвини приятеля си за поведението му. Реган наистина го заслужаваше — тъмна коса, красиви очи, дълги и стройни крака. Разбираше защо младият мъж бе привлечен и се бе оженил за нея — та кой би могъл да ѝ устои? Тя беше умна, делова жена, имаше добро сърце и жизнерадостен дух, а чувството ѝ за хумор бе неизчерпаемо почти колкото и на съпруга ѝ. Просто бяха създадени един за друг.

Реган побъбри няколко минути с Джил и Джон. Познаваше ги почти откакто се бе срещнала с Алек и ги смяташе за добри приятели. Би разменила някоя и друга дума и с Джак, но той разговаряше по телефона и бе застанал с гръб към нея. Беше го срещнала веднъж на някаква вечеря и бе дълбоко впечатлена. Той бе повече от добър в работата си или поне така твърдеше съпругът ѝ. Освен това я бе уверил, че не би могъл да намери по-добър партньор, така че не биваше да се тревожи за него. Разбира се, бе изгледала видеото в интернет, което бе затвърдило мнението ѝ. В кризисен момент Джак бе показал изумителна сила, бързина и прецизност. Нехайството му в

случая ѝ се стори малко стряскащо, но пък той бе привикнал да работи по прикритие. Двамата с Алек бяха идеалните партньори, защото прекалено много си приличаха.

Джак приключи разговора и се извърна точно кога тя казваше:

— Софи иска да ѝ направите една услуга.

Той се приближи.

— Здравсти, Реган. Радвам се да те видя. Коя е тази Софи?

— Не си му казал за Софи? — обърна се Джон към Алек и избухна в смях.

— Никой не е казал и *на мен* — отвърна Алек.

— Джон, кое е толкова смешно? — Реган го изглед със същия поглед, с който го гледаше и съпругата му, когато бе раздражена.

— Ами просто... нали се сещаш... нейният... — подхвана Джон и потърси с очи помощ от приятеля си. Беше започнал да казва нещо за небезизвестния баща на Софи, но се усети навреме.

— Нейният какво? — настоя Реган.

— Какво става тук? — намеси се Джак.

— Много си изпуснал — каза Джил. — Имам предвид, че не си се запознал с нея. Тя е нещо различно. Ако бе с трийсетина години по-млад и трийсетина килограм по-лек...

— Пак щеше да удариш на камък — прекъсна го Джон после се обърна към Джак и поясни: — Тя не си пада по полицаи и особено по агенти от ФБР...

— И изобщо по хора, свързани с правосъдието и законите. Ние сме изключение. Нас даже ни обича — завърши Джил.

— Наистина ли не си споменал на партньора си за нея, Алек? — на Джон очевидно му бе трудно да приеме този факт.

— Не е ставало въпрос — отвърна другият. — И ти, като разбра, не ми каза нищо.

— Май много я задълбахме. Дайте да обърнем малко внимание на Реган, а? — предложи Джил.

— Дадено — съгласи се приятелят му. — Каза, че Софи иска някаква услуга. Каква по-точно? Законна или незаконна?

Жената се облегна на съпруга си.

— Зависи как ще го погледнете. Има нужда от помощта на Джил.

— Не казвай нищо повече. Схванах — кимна Джон.

Джак очакваше някой да му обясни какво става. Разбираше, че е изтървал най-важната част от разговора. Не познаваше добре Джил и Джон, а с Алек бяха партньори само при последните три акции, затова предположи, че това е някаква тяхна приятелска закачка.

Откъм основния бар се разнесе бурен смях и след миг Софи се появи на вратата.

Уау! Стори му се, че току-що е получил силен удар и корема. Видът ѝ го остави без дъх. Дългата руса коса се стелеше по раменете ѝ при всяка стъпка, а тялото ѝ... Мили Боже! Тялото ѝ беше съвършено. Носеше абсурдно високи токове, които правеха краката ѝ да изглеждат още по-дълги, меката копринена рокля очертаваше всяка изкусителна извивка. Ако съществуваше някакъв недостатък, Джак не го забелязваше, но пък и беше прекалено разсеян от сексапилното поклащане на ханша ѝ, докато жената се приближаваше към Реган. Софи поздрави съпруга на приятелката си с целувка по бузата, после се обърна усмихнато към Джон и Джил, които изглеждаха като хлапаци с бушуващи хормони.

Реган я представи на Джак:

— Най-добрата ми приятелка — Софи Роуз.

Тя го поздрави любезно и сякаш веднага след това го забрави. Това само още повече разпали интереса му. Не беше свикнал да бъде пренебрегван от представителките на нежния пол. Обичаше ги и те му отвръщаха със същото. Не вярваше в трайните връзки и въпреки че бракът се бе отразил положително на приятелите му, със сигурност не беше за него. Харесваше му да се чувства свободен, да прави каквото и когато си поиска и показваше недвусмислено на жените, с които общуваше. Истината правеше нещата по-прости. Съществува милиони хора, споделящи възгледите му.

Наблюдаваше я с поглед на ценител как се настанява на стола до Джил.

— Джил, неудобно ми е да те моля... — започна тя.

— Какво ти трябва, миличка?

— Имаш ли нещо против пак да изчистиш апартамента ми?

— Разбира се, че нямам. Знаеш, че бих направил всичко за теб. Ами офиса ти? Не смяташ ли, че и той и нужда да се поосвежи?

Жената се замисли за момент и точно смяташе откаже, защото ѝ се струваше прекалено, когато приятелката ѝ се наведе към нея и

прошепна:

— Няма да ти навреди, нали?

— Да, добре. Ще ти бъда много задължена, ако почистиш и кабинката ми. Кога ти е удобно?

— Какво ще кажеш за утре следобед към четири? Ще започна от апартамента — обясни той. — И ако не бързаш ще почистя и офиса в понеделник в пет. Става ли?

Тя кимна.

— Става. Благодаря ти. Не знам как ще ти се отплатя.

Мъжът закачливо повдигна вежди.

— Ще измислим нещо.

Софи се разсмя.

— Хайде, Реган. Зарязахме Корди в компанията на двама от Отдела за борба с порока в бара. Притеснява останалите клиенти.

Алек задържа вратата за двете жени и се усмихна нещо, което съпругата му му прошепна, минавайки по край него. Преди да прекрачи прага, Софи се извърна през рамо към Джак:

— Приятно ми беше да се запознаем.

Дявол да го вземе! Страстната ѝ усмивка му подейства точно така, както бе очаквала. Остави го без дъх. Тя изчезна, преди да успее да измисли как да ѝ отговори, а той продължи да се взира във вратата, докато си припомни как се прави нещо толкова просто като преглъщането.

Не пак успя да събере мислите си и тръгна към Джил, за да го попита дали Софи е обвързана с някого.

Отпуснати върху столовете, Джон и Джил го наблюдаваха и се усмихваха като идиоти.

— Какво? — запита ги настоятелно той.

— Бива си я, нали? — подразни го Джил.

— Така е — съгласи се Джак.

Точно в този момент Удс и Захнер последваха Алек и стаята. Двамата изглеждаха така, сякаш са собственици на студио за татуировки. Ръцете и вратовете им бяха и изпъстрени с избледнели рисунки. Удс държеше две бутилки бира в ръце, а Захнер носеше купа с кашу.

— Какво става? — запита Захнер, забелязал, че Джон се смее.

— Джак току-що се запозна със Софи — обясни Джил.

— О! Едва сега! — широко се усмихна другият.
— Тя не е омъжена — небрежно подметна Джон.
— И според Реган в момента не се среща с никого. Заинтригуван ли си?

Джак отмести един стол, но не отговори.

— Какво не ѝ е наред?

— Той наистина ли не знае? — учуди се Захнер.

— Очевидно не — каза Удс.

— Какво не ѝ е наред? — повтори Джак. — Да не би да е била омъжвана три-четири пъти? Или е пусната под гаранция за убийство? Какво?

— Никога не е била задържана — намеси се Алек.

— Напълно почтена гражданка е — допълни Джон.

— И е много сладка — обади се Удс.

— И? — подкани ги Джак в очакване да чуе нещо сензационно.

— И е изключително страстна, човече, повярвай — продължи Захнер.

— И се казва Софи Роуз — довърши Алек.

Точно щеше да добави, че Роуз не е второто ѝ и когато Джон поклати глава и вдигна високо ръка:

— Я чакайте... чакайте...

Джак внезапно потръпна.

Джон избухна в смях, наклони стола назад и вдигна двете си ръце във въздуха:

— Ами това е.

Младият мъж се намръщи:

— Дявол да го... Тя е дъщерята на Боби Роуз!

— Ненаправно е агент във ФБР — отбеляза Удс.

— Сети се по-бързо, отколкото ти — напомни му Захнер.

— Ако можеш да видиш лицето си, Джак, ще си мислиш, че си получил удар — подразни го Джил.

Слисан, Джак се отпусна върху стола.

— А какво беше това с почистването на апартамента ѝ? Оглеждаш за „бръмбари“ ли?

— Точно така — отвърна Джон вместо приятеля си.

— И всеки път намирам по няколко.

— Кой ги слага? — попита Джак.

— Опитвах се да разбера — намеси се Алек, все още широко усмихнат. — Едва ли някой би си признал, но лично предполагам...

— ФБР? — погледна го Захнер.

— Не, определено не ФБР — категорично отсече Алек.

— Според мен са ЦРУ — кимна с глава Удс.

— Нищо подобно. Данъчните! — каза Джон. — Никой друг.

— Специалните служби — обади се и Джил. — Само те.

— СХЛ — допусна Удс.

— Това е службата по храните и лекарствата, идиот такъв! — през смях го скастри Захнер.

— Моето предположение е съвсем различно. Е, ще играем ли карти или не? — прекъсна ги Алек.

Докато раздаваше първата ръка, Джон погледна Джак попита:

— Все още ли искаш телефонния ѝ номер?

Младият мъж не отговори.

[1] Технология за снимане на филми. Името произлиза от Image Maximun, създадена е от канадската фирма ИМАХ Corporation и има за цел да направи гледането на филм истинско изживяване чрез изображения с по-голям размер и резолюция. Стандартната ширина на един ИМАХ екран е 22 м. (24 м. в София), а дължината е 16 м. (18 м. в София). За да се създаде илюзията от триизмерна дълбочина на филма, се използват два обектива, които имитират разположението на човешките очи. За излъчването на този вид филм са необходими 3D очила, които имат специални акрилно ламинирани лещи — Б. ред. ↑

[2] Традиционно мексиканско ястие. — Б. пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

32. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Двамата с Ерик успяхме да вземем няколко кръвни проби.

Арктическите вълци никога не са били преследвани от хора, затова са относително доверчиви. Гледат те втренчено, но не бягат и не нападат. Изключително любопитни създания и миризмата ни очевидно им се струва доста странна.

Вчера беше тъжен ден. Едно от вълчетата на Люси умря. Макар да бяхме любопитни за причината, Брендън настоя да не се намесваме. Искане да наблюдава отношенията в глутницата, в която трябва да се справят със загубата, така че няма да правим аутопсия. Рики стоически понесе нещастие и напусна възвишението да търси храна, сякаш нищо не се бе случило.

В кръвта, която изследвахме с Ерик до този момент, открихме хормон, който още не сме идентифицирали, но у Рики той е с доста висока концентрация. Нямам търпение да разбера колкото може повече.

Брендън не прояви интерес към нашето откритие. Изглежда, се страхува от всяка дейност, която не е предвидена предварително. Кърк е напълно безразличен към всичко. Всяка вечер описва в многословни записки всеки член на глутницата.

И аз пиша в дневника си, когато мога. Нямам търпение да започна собствените си изследвания, но трябва да изчакам края на зимата.

Софи не можеше да си върне обратно пропиляното с Уилям Харингтън време, но считаше, че ѝ се полага поне извинение. Беше го търсила близо час след състезанието.

Когато се бе прибрала в апартамента си онази сутрин, бе направила опит да се свърже с него по телефона. Бе се включил секретарят му и тя му бе оставила съобщение с молба да ѝ се обади. Стараеше се гласът ѝ да звучи загрижено, а не раздразнено. Всъщност *беше раздразнена*. Как е възможно човек да бъде толкова невъзпитан?! Ами вечерята в понеделник вечерта? *Отменя се*, реши тя мислено.

В неделя сутринта все още нямаше никаква вест от него. Отново набра домашния му телефон. След два сигнала се включи електронен глас, който ѝ съобщи, че абонатният номер е закрит. Помисли си, че е сбъркала цифрите, но и при втория опит получи същия отговор. Позвъни на мобилния и попадна на друг глас. Абонатният номер е закрит.

Оставаше само личният му уебсайт. Когато го бе отворила за първи път, бе забелязала, че е дал възможност и на почитателите си да правят коментари. Реши да му остави писмено съобщение. Написа електронния адрес в търсачката. Страницата беше свалена. Направи някои бързи проучвания, но не откри никаква следа. И сайтът, и Харингтън бяха изчезнали.

Добре, вече наистина ставаше загадъчно. Каза си, че ще направи едно последно усилие, преди да зареже всичко. Разполагаше с адреса му — бе ѝ го дал по време на интервюто в петък вечерта и тъй като не беше чак толкова далеч от нейния апартамент, можеше да отиде до там пеша, да почука на вратата и да поиска някои обяснения.

Жилището на Харингтън обаче се оказа доста по-далече, отколкото си бе представяла. Всъщност ѝ струваше четиридесет и пет минути ходене и двайсет долара за такси, което хвана на улицата, след като краката я заболяха нетърпимо, защото бе забравила да смени обувките с високи токове с по-удобни.

Уилям живееше в доста изискан квартал. Постройката беше съвременна и елегантна, с отразяващи тъмни стъкла. Вратата ѝ отвори портиер, облечен в безупречна сива униформа. Малък коридор водеше към разкошно фоайе с мраморен под и покрити с бял лен стени. Мъж, на около трийсет и няколко, с къса коса и внушително телосложение

оправяше вратовръзката си, докато заобикаляше гранитен плот, за да я изчака и да я посрещне.

Бивш военен или културист, помисли си тя.

Напомняше ѝ Блуто от анимационния филм „Попай Моряка“. В сравнение с лицето му очите му изглеждаха като черни точки, а главата му бе също толкова несъразмерна — прекалено малка за огромните му рамене. Администраторите би трябвало да изглеждат приятелски настроени, но очевидно този не беше чел длъжностната си характеристика. С каменно изражение, мъжът се взираше в нея и я чакаше да заговори. Беше облечен спретнато в тъмни панталони и раирана риза. Софи реши, че трябва да зачете правото му да бъде подозрителен. Изглежда, беше част от охраната и в момента заместваше колегата си от рецепцията.

А охраната наистина беше впечатляваща. Забеляза, че във всеки ъгъл на високия таван е монтирана камера. Някъде, вероятно зад вратата до плота на администратора, се намираше охранителният център, където компютри записваха всеки посетител на сградата.

— Мога ли да ви помогна? — попита мъжът с учудващо любезен глас, напълно несъответстващ на сърдитото му изражение.

— Да, благодаря. Бихте ли позвънили в апартамента на мистър Уилям Харингтън и да го уведомите, че Софи Самърфийлд иска да говори с него?

— Не е тук — отвърна той, хвърляйки през рамо поглед към коридора, водещ към улицата.

Софи не можеше да прецени дали нетърпеливият човек не иска да си прави труда, или Харингтън наистина не си е у дома.

— Моля, просто го потърсете, за по-сигурно.

— Казах, че го няма — гласът бе изгубил цялата си любезност.

Намръщеното му изражение изобщо не я обърка.

— А знаете ли кога ще се прибере?

— Не — отвърна мъжът и отново погледна към изхода.

Дали не се притесняваше, че портиерът може да стане свидетел на грубото му отношение? Нямаше вид на човек, който се притеснява от мнението на другите.

— Искате ли да му оставите съобщение?

— Не. Предпочитам да изчакам, докато мистър Харингтън се върне.

— За това и дума не може да става.

— Защо? — учуди се Софи.

— Мистър Харингтън ще отсъства доста време. Събра си багажа и замина за Европа. Не събщи кога ще се върне.

— Защо не ми казахте от самото...

— Пазим личното пространство на наемателите.

— Няма ли някакъв начин да се свържа с него? Случайно да знаете маршрута му или къде ще се установи в Европа?

— Не зная. Но и да ми беше известно, не бих могъл да дам такава информация нито на вас, нито на когото и да било. Както казах, длъжни сме да пазим личния живот на наемателите — и веднага добави: — Искате ли да ви изпратя до изхода?

Тя разбра намека. Без да отговори, се извърна и си тръгна. Помисли си да се оплаче на портиера от грубостта на мъжа на рецепцията, но какво би могъл да направи той? Сигурно вече беше наясно, че колегата му не е от най-любезните хора.

Софи разбра, че ще трябва да върви пеша. Вече окончателно бе приключила с Уилям Харингтън.

Поразрови се из чантата си, за да види с какви пари разполага. Имаше достатъчно, за да се прибере с такси, но ако ги похарчеше, щеше да ѝ се наложи да кара доста пестеливо през остатъка от седмицата, защото не ѝ се искаше да взема назаем, още по-малко пък да бърка в спестяванията си, скрити в скрина. Успокои се, че ходенето ще ѝ се отрази добре. Пък и би могла да поразгледа витрините по пътя.

Въпреки че едва приближаваше три часът, когато стигна до апартамента си, Джил вече я очакваше. Сградата не беше охранявана като тази на Харингтън, но беше достатъчно надеждна според Софи. Липсваха камери във всеки ъгъл, но имаше портиер и брави, на които можеше да се разчита.

Портиерът познаваше Джил и го бе пуснал да я изчака във фойето. Завари го да чете последния брой на *Ню Йорк Таймс*.

Откриването на „бръмбарите“ съвсем не беше толкова проста работа, колкото изглеждаше във филмите. Изискваше се доста време и опит. За щастие Джил беше професионалист, знаеше къде да търси и не вършеше работата си през пръсти. Винаги проверяваше всички възможни скришни места. Тази му дейност се бе превърнала в рутина. Тя включваше телевизора, сядаше на дивана и не мърдаше, докато той

не ѝ кажеше, че всичко е чисто. По време на претърсването никой от двамата не проговаряше.

Този път успя да намери три. Двама според него бяха стандартни, но като третия не беше виждал никога до сега. Както по-късно сподели с нея, Алек би бил много заинтригуван.

Когато свърши, минаваше шест и Софи припряно започна да се приготвя за срещата си. Трябваше да дойде да я вземе в седем. Бе обещала да присъства на благотворителна вечеря с Джефри Оукли, приятел, с когото излизаше, когато нямаше с кого друг, а ѝ беше необходима компания. Джефри беше спокоен и мил човек и от години бе влюбен в Реган, но след като тя се бе омъжила за Алек, бе пренасочил чувствата си към Корди. Бе превърнал любовта си в нещо като професионално занимание и Софи го изслушваше с търпение и съчувствие.

Собственият ѝ личен живот бе празен и еднообразен, но засега това я устройваше. Точно в този момент нямаше нужда от усложненията от една романтична връзка.

Странните обаждания започнаха рано сутринта в понеделник. Софи още не бе успяла да пъхне чантата си в чекмеджето на миниатюрното бюро, когато се позвъни за първи път.

— Софи Роуз? — попита приглушен мъжки глас.

— Самърфийлд — поправи го тя. — Кой се обажда?

— Не можеш да се скриеш от мен.

— Кой е? — попита по-настойчиво.

— Баща ти ми отмъкна парите, но това няма да му се размине току-така.

— В такъв случай се обърнете към полицията — посъветва го Софи.

Точно смяташе да затвори, когато непознатият каза:

— Имам по-добра идея.

Не питай каква!, заповяда си тя. Недей да питаш!

— Която е...

— Ще си го върна на теб. Много скоро, скъпа. Наистина скоро. Тогава баща ти ще разбере какво означава загуба.

Затръшна слушалката и се свлече на стола. Това беше нещо ново. Винаги когато някой се обаждаше да обвинява баща ѝ, заплашваше да му види сметката, а тя ги съветваше да се свържат с него. Но този път беше различно. Предупреждението звучеше зловещо и нямаше представа какво да прави.

Реши да се концентрира върху работата си, докато нервите ѝ се поуспокоят. Тайнственият мъж я беше уплашил, което не се бе случвало от много време насам. Служебните ангажименти щяха да ѝ помогнат да подреди мислите си.

Първата ѝ задача беше Уилям Харингтън. Запъти се към офиса на Битърман, за да му докладва какво се бе случило. Всичко можеше да бъде обяснено само за пет минути, но веднъж започнала, не можеше да спре. Колкото повече говореше, толкова повече се палеше. Шефът ѝ изслуша оплакванията ѝ за пропиляното време, докато се наслаждаваше на любимата си бира, после ѝ предложи няколко теми, с които да замени пропадналата статия за Харингтън.

Той настояваше да обсъдят всяка една от тях подробно, така че когато се върна отново на работното си място, я очакваха три неприети съобщения. Две от тях бяха от Реган и едно от Корди. Всички бяха отбелязани като спешни.

Приятелките ѝ я бяха търсили и на мобилния телефон, но не ѝ бе останало време да им позвъни, защото я бяха повикали при дежурния редактор да отговори на някои въпроси. Едва бе успяла да стигне до бюрото си, когато Битърман я бе потърсил отново. Този път я бе нарекъл по име, което неизменно означаваше, че каквото и да иска, нямаше да е приятно.

Гари се опита да я последва, но шефът го отпрати властно с ръка, придърпа Софи в офиса си и затръшна силно вратата.

Телевизорът беше включен. Той намали звука и каза:

— Това е най-горещата новина на деня.

— Кое? — попита озадачено тя.

Битърман кимна към екрана:

— В момента върви пресконференция — каза той.

Софи знаеше какво ще чуе още преди думите да бяха изречени.

— ФБР току-що обяви, че издирва баща ти. Отново.

ОСМА ГЛАВА

45. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Рики стана прекалено предсказуем. Излиза на лов с останалите мъжки животни по едно и също време и се връща в точно определен час. Днес обаче го нямаше само петдесетина минути. Когато се прибра в бърлогата, беше превъзбуден и разбуди малките от дрямката им. Останалите мъжки се въртяха наоколо объркани. Знаеха, че нещо лошо ще се случи.

Рики застана пред дупката с гръб към малките и се вторачи някъде на север. В далечината не се виждаше нищо, но с помощта на биноклите успяхме да забележим бяла мечка на по-малко от половин километър. Щом се приближи, Рики започна да вие. Останалите мъжки го последваха. На стотина крачки от скривалището им огромното животно спря и се изправи на задните си крака.

Вълкът не слезе от възвишението. Мечката се повъртя наоколо, след което се отправи на изток. Да се изправи срещу труден противник като Рики и неговата армия, очевидно не влизаше в плановете ѝ.

Таткото отново беше изчезнал.

Боби Роуз никога нямаше да оглави списъка на ФБР за най-издирвани хора. Той обичаше страната и родния си град Чикаго, беше привързан към приятелите си. Не беше вдигал ръка срещу никого, не притежаваше оръжие, не вярваше, че проблемите могат да се решат с насилие. И със сигурност не представляваше заплаха за нито един

почтен гражданин. Притежаваше стил и очарование и винаги се бе проявявал като джентълмен. А, да, освен това беше крадец.

Колкото и да им се искаше на властите да го тикнат зад решетките за множеството измами, които бяха убедени, че е извършил, толкова повече се нуждаеха от винаги липсващите доказателства.

Един разгневен следовател бе заявил, че Боби Роуз не е нищо друго, освен обикновен престъпник. Чикаго възропта. У този човек нямаше нищо обикновено. Вярно беше, че краде, но го правеше със стил. Вземаше само от мъже и жени, които бяха натрупали състоянията си по незаконен или неморален начин. Боби знаеше преди всички институции кои са тези хора и което бе по-важно — къде крият парите си. Той постоянно изпреварваше властите и това никак не им допадале.

За повечето от гражданите беше нещо като съвременен Робин Худ. В по-несигурни времена имаха нужда да вярват в него. А моментът бе точно такъв. За семействата ставаше все по-трудно и по-трудно да свързват двата края. Цените на най-необходимите неща постоянно скачаха, а заплатите си оставаха същите или дори биваха намалявани. Все повече домове бяха отнемани от собствениците поради неизплатени ипотекы, оскъдните приходи станаха най-горещата тема за разговори и изглеждаше, сякаш всяка седмица по някоя голяма компания се закрива, оставяйки на улицата хиляди безработни.

Страх, несигурност и гняв бяха обзели обществото, на което единствено историите за Боби Роуз даваха някаква надежда.

Софи бе застанала до Битърман със скръстени пред гърдите ръце и напрегнато гледаше на живо предаваната пресконференция. Не познаваше човека, седнал зад микрофона, но това беше без значение. Всички обвинители на баща ѝ и изглеждаха еднакви. Облечени като сенатори в дизайнерските си костюми, с перфектно сресани коси и безупречни възли на вратовръзките, бълващи заучени фрази с намръщени, недоволни физиономии — очевидно постигайки този ефект с продължителни репетиции пред огледалото, те се качваха на трибуната, размахваха юмруци и се заричаха да изправят Боби Роуз пред правосъдието.

Обвиняваха го за всичко, освен за времето. И всеки път, когато започваха да го сочат с пръст, тя получаваше призовки от полицейското управление на Чикаго или от ФБР, а понякога и от ЦРУ

да намине към тях, за да си поговорят за него. Нямаше начин да отклони подобни покани. Ако откажеше да съдейства, щяха насила да я измъкнат от малкия ѝ офис и да я изправят пред съда, за възпрепятстване на разследването.

С други думи — нищо ново.

Битърман я потупа съчувствено по рамото, заобиколи камарата кашони и отпускайки се върху стола, удари и без това вече насинения си лакът.

— Отмести онези вестници и седни — предложи ѝ той.

Прекалено напрегната, за да седне, Софи се извърна с гръб към телевизора, наведе се към бюрото и каза:

— Не ми се слуша поредната помпозна реч за това колко лош е баща ми. Моля ви, просто ми кажете в какво го обвиняват този път.

Мъжът натисна бутона на дистанционното, за да спре звука, и замислено разтърка ударения си лакът, докато обясняваше:

— Пивоварната „Келис“. За това става въпрос.

— Бирената фабрика?

Той кимна.

— Човекът, който се ежеше от трибуната, е Дарън Блис от адвокатска кантора „Елис и Купър“. Фирмата им представлява Кевин Дево.

Софи хвърли през рамо поглед към мъжа на екрана.

— А кой е този Кевин Дево?

Шефът ѝ не отговори веднага.

— Помниш ли колко искаше да напишеш за затварянето на фабриката, а аз възразих, че всички вестници в града вече са предъвкали темата.

— Да — отвърна тя. — И се оказахте прав.

— Компанията, която всеки жител на Чикаго обича почти толкова, колкото и „Мечките“^[1], се закрива след повече от шейсет години работа и хората искат да знаят защо.

— Четох някъде, че причината е финансова. Разходите им се увеличавали, а печалбите били намалели.

— Да, и аз четох подобно нещо, но това не е обяснение, нали? Не бяха дадени никакви подробности. Не, затварянето на пивоварната ми се струва нелогично. Най-популярната бира в цяла Америка не печели достатъчно? Глупости! Защо просто не вдигнаха цената за една

бутилка? Аз бих платил дори тройно, както и повечето хора в Чикаго. Защото никъде другаде няма бира като „Келис“, нали?

Софи се съмняваше, че съгражданите им споделят неговата привързаност към марката, но не искаше да нарани чувствата му, като му го каже. По някаква причина той беше особено чувствителен към любимата си напитка.

— Не, сър, наистина няма.

Той се усмихна, доволен от отговора, и продължи:

— Излезе, че тук има нещо друго. Пенсионният фонд за преданите работници във фабриката е източен. Източен — повтори и щракна с пръсти, за да предаде на думите си по-голям ефект.

— Но как е възможно? — учуди се тя. — Всички пенсионни фондове са под строгия надзор на...

Битърман поклати глава и я прекъсна:

— Не става дума точно за пенсионен фонд, а за компенсация при напускане или освобождаване от работа. Разликата е огромна. Кели беше почтен бизнесмен и искаше да бъде справедлив към работниците си. Нае финансов експерт и предложи на всички служители, ако желаят, да внасят една трета от заплатите си в осигурителен фонд, в който той също ще вложи своя принос. Така се събираше сериозна сума всеки месец, от което Кели също печелеше. Беше грандиозен осигурителен план, който на всичкото отгоре с годините започна да му пести доста от данъците. Наеният експерт се оказа доста кадърен човек и фондът изглеждаше достатъчно надежден.

— Какво се е объркало? — попита тя.

Неприятно предчувствие караше стомаха ѝ да се свива на топка.

— Хората остаряват и се изхабяват — продължи той делово. — Финансовият експерт се пенсионира първи и Кели нае на негово място Кевин Дево. Той се оказа доста консервативен и под ръководството му фондът продължи да нараства. Или поне в началото беше така. После в един от филиалите на фабриката Кевин се запозна с Меридит, единствената дъщеря на Том Кели, и помежду им веднага пламна любов. Шест месеца по-късно бяха женени. Том вече не беше добре със здравето и скоро след това се оттегли. Назначи Меридит за президент на компанията и остави съпруга ѝ да ръководи фонда. Не знам дали беше законно, но по онова време никой не се възпротиви. И оттук започна крахът. Две години след като пое финансовото

ръководство, той прехвърли част от сумата в друг фонд, в който участваха общо три компании и всяка от тях бележеше невероятен ръст, поне на документи изглеждаше така, членовете бяха доста високомерни. Сега Кевин твърди, че е вложил парите в инвестиционен фонд, който смятал за стабилен, а впоследствие се оказало, че е бил измамен. Освен това е убеден, че никой, освен Боби Роуз, не би могъл да източни средствата. Адвокатът му току-що съобщи по телевизията, че при разследването се установило, че баща ти притежава акции от една от фирмите. Не уточниха в коя и колко точно.

— Напоследък татко често става изкупителна жертва.

Битърман не възрази.

— Меридит е подала молба за развод малко преди историята да излезе на светло.

Софи поклати глава.

— Само не ми казвайте, че обвиняват баща ми и за това.

— За развода? Не, разбира се — взе един молив и започна да го върти между пръстите си. — Споменах го само защото Кевин е побързал да прехвърли всичките си финанси на името на жена си и се е погрижил това да се разчуе в медиите. И познай какво. По документи той е последен бедняк. Държи всички да смятат, че е изгубил по-голямата част от парите си, като ги е вложил в инвестиционния фонд, и е не по-малко жертва от останалите работници.

— Това е абсурдно. Той е избрал фонда, нали?

— Без съмнение, но според него акционерите са били брутално измамени.

— Като изключим вероятността баща ми да притежава акции в една от компаниите, съществува ли някакво друго доказателство, че е взел парите?

— Не, но ФБР в момента търси такова.

— Няма да намерят нищо. Той не го е извършил.

Лоялността ѝ беше достойна за възхищение. И в този случай, помисли си Битърман, беше съвсем оправдано.

— Аха. И аз не вярвам баща ти да има пръст в това. Както и да е, има много хора, които смятат, че е използвал класическия начин за източване на средства. Нали знаеш, фондът е стабилен, докато някои тръбят, че вливат в него големи суми, после същите тези хора внезапно

започват да продават и той се срива. Мнозина смятат, че баща ти е прибрал парите. И са ядосани, много ядосани.

Тя кимна.

— Разбирам. Четох, че голяма част от служителите работили за Кели повече от трийсет години. А сега останали без нищо.

— Исках просто да ти кажа, че в мига, в който появиш на улицата, ще натикат в лицето ти десет микрофони. Охраната вече беше принудена да изхвърли неколцина репортери, защото тези драскачи се опитват да проникнат тук.

— Благодаря ти за предупреждението. Няма нищо по-лошо от това да те сварят неподготвен.

— Може би ще пожелаеш да се оттеглиш, докато историята позаглъхне?

— Ако се криех всеки път, когато името на баща се появяваше в новините, нямаше да мога да свърша нищо.

Битърман се изправи и погледът му се плъзна покрай нея към главния офис.

— Ето ги и федералните.

— Този път подраниха — отбеляза тя, без да се обръща. Обикновено идваха да я отведат за поредния разговор ден-два, след като Боби Роуз се превърнеше във водеща новина. — Чудя се защо са се разбързали толкова.

Шефът ѝ я погледна съчувствено и отвърна:

— Защото аз ги повиках.

[1] Отбор по американски футбол от Чикаго, Илинойс. — Б. пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

61. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Днес забелязахме глутницата да влачи надолу елен. Беше удивително да наблюдаваме как вълците ловуват заедно, как го отделиха от стадото и го атакуваха от всички страни, сякаш водени от мислена, телепатична връзка.

Рики ръководеше действията им, а всички останали го следваха. Именно той уби жертвата. Мощните му лапи се вкопчиха във врата на елена и не разхлабиха хватката, докато едрото животно не бе повалено на земята. Тогава другите също се нахвърлиха върху него и с позволението на водача се насладиха на пиршеството.

Не мога да изпитвам съчувствие към елена. Очевидно мисията му е била да нахрани Рики и семейството му.

В природата винаги оцеляват само най-силните.

Когато се върна в района, двамата с Ерик поговорихме за забележителната му сила и откриването на мистериозния хормон в кръвта му. Ерик го нарече К-74. Помоли ме да му помогна да изолираме Рики и да му вземем кръв за още изследвания. Тъй като Брендън и Кърк показват нищожен интерес към необичайните му изследвания, той ме убеди да не им споменавам с какво сме се захванали.

Превърнах се в най-желания асистент на Ерик, тъй като любопитството ми на учен бе единствената причина да предприема това пътуване. Струва ми се, че трябва да бъдем гъвкави и да сме готови да използваме новаторски методи. Брендън е от старата школа и не би се съгласил с мнението ми, така че е по-добре да не знае какво правим.

Беше дошъл моментът да вземе решение. Не може да си позволи да остане без позиция по въпроса дали по време на разпита да се държи като глупава блондинка или като руса кучка. През годините беше използвала двете роли. Може би просто за разнообразие този път трябваше да се опита да пофлиртува. Приятелите ѝ твърдяха, че винаги съумява да избере най-подходящото поведение. Но флирт с агент на ФБР? Съмняваше се, че ще има ефект.

Знаеше, че ще бъдат двама. Изглежда, винаги се движеха по двойки. Предполагаше, че е от съображение сигурност.

Изправи рамене и се обърна. Всичките ѝ намерения да разиграва игривки излетяха през прозореца, щом забеляза Алек. Тя се отпусна и си пое дълбоко въздух.

Битърман заобиколи бюрото и тръгна да им отвори вратата. Софи се усмихваше, докато не видя още един агент да следва плътно съпруга на приятелката ѝ. Охо... Беше мъжът, с когото се бе запознала в хотела на една от покер сбирките, организирани от Алек. Джак Макалистър.

Тогава ѝ бе коствало доста усилия, за да се престори, че не го забелязва, но не беше сигурна, че ще може да го направи и този път. Нямахме да ѝ навреди, ако го поразгледа, нали? Беше изключително привлекателен! Коя жена не би го удостоила с по-обстойно „проучване“? Но той беше агент на ФБР, а тя дъщеря на човека, който според тях има солидно криминално досие. Затова едва му хвърли един поглед и фокусира внимание си върху Алек.

Шефът ѝ се бе запознал с него преди няколко месеца. Стисна ръката му и каза:

— Заповядайте вътре.

Алек представи двамата мъже един на друг и се усмихна, наблюдавайки как Битърман криволичи между кашоните, за да се върне зад бюрото си.

— Настанявайте се — покани ги домакинът.

Джак с изумление разглеждаше офиса.

— Тук май има стотици кашони.

— Щеше ми се да са толкова — отвърна Битърман. — Ако искате да изпиете по една студена, държа няколко в хладилника зад Софи.

Никой не се възползва от предложението му.

— Давате ли си сметка, че това увеличава опасността от пожар?
— попита Джак.

— Както ми се струва, бирата съвсем скоро ще възпламени нещо друго.

— Май сте прав — разсмя се другият.

— Преди да съм забравил, Реган помоли да ѝ се обадиш — обърна се Алек към Софи.

— Непременно.

— Спомняш ли си партньора ми Джак?

Най-сетне трябваше да го погледне.

— Да. Би ми се искало да кажа, че се радвам да ви видя отново, но все още не знам дали е така. Зависи от това какво ви води насам — после се обърна към Алек. — Защо мистър Битърман ви повика?

— Не сте ли ѝ казали?

Шефът ѝ поклати глава.

— Опасявах се, че ще се отнесе пренебрежително. Реших да оставя на вас да ѝ го съобщите с надеждата да я накарате да разбере колко е сериозно.

Алек беше убеден, че и на неговите думи няма да обърне особено внимание, затова кимна на партньора си, за да му подсказе, че иска той да проведе разговора. Може би ако чуеше новината от човек, който не ѝ е приятел, щеше да има по-голямо въздействие.

Джак не си направи труда да прояви дипломатичност или да смекчи по някакъв начин думите си.

— Някой желае смъртта ви.

— Добре — кимна тя вяло.

— Добре? Само това ли ще кажете? — удиви се той.

Доколкото можеше да прецени, казаното не ѝ бе направило никакво впечатление. Просто едва забележимо бе повдигнала рамене. Пряко волята си, изпита възхищение.

— Често ли чувате подобни неща?

— Баща ми се казва Боби Роуз. Как ви се струва това агент Макалистър?

Мъжът едва потисна усмивката си. Да, безспорно си я биваше, но самоувереното ѝ поведение не можеше да го подведе.

Алек беше доста по-деликатен, когато се приближи към нея.

— Получени са няколко заплахи.

Отново никаква видима реакция.

— Добре.

— Ние не се отнасяме към тях толкова лековато, Софи — продължи Алек вече по-твърдо.

Опитваше се да бъде сериозен, макар да знаеше, че е безполезно. Тя беше упорита точно колкото и съпругата му. Нищо чудно, че бяха толкова близки приятелки.

— Благодаря, че ме уведомихте. А сега, ако ме извините, ще отида да се обадя на Реган. Казал си й за заплахите, нали?

— Не, не съм, но е гледала пресконференцията. Знае, че баща ти пак се е появил в новините.

Джак забеляза някаква лека издутина на стената до хладилника. Приблужи се, хвърли поглед през рамо към партньора си и заяви:

— Тук има „бръмбар“.

Битърман подпря ръце върху бюрото, поизправи се огледа стаята.

— Къде? Какъв бръмбар? Мразя хлебарки и паяци.

Седна отново, нави един вестник и зачака напрегнато.

— Не такъв вид бръмбар, сър — Джак се промъкна покрай Софи, докосвайки раменете й с ръка, и дръпна подслушващото устройство от стената. Беше почти незабележимо и изглеждаше като част от олющената мазилка. Цялото беше в прах, което подсказваше, че е поставено отдавна. Подаде го на колегата си: — Да ти изглежда познато?

Беше застанал толкова близо, че Софи се чувстваше като в капан. Притиснатата срещу хладилника, усещаше мъжкото му присъствие зад себе си. Помисли си да се промъкне покрай него или да го отблъсне, но той не приличаше на човек, който ще се остави да го избутат. Тялото му изглеждаше здраво като скала. Съмняваше се, че ще успее да се справи с него. Освен това, ако направеше каквото и да било движение, той би могъл да забележи неудобството й, а тя не искаше да привлича вниманието му. На агентите на ФБР, с изключение на Алек, не можеше да се има доверие, затова нямаше намерение да показва на агент Макалистър колко е изнервена.

Когато ставаше въпрос за баща й и неговите „занимания“, никой не бе в състояние да я отклони от поведението й.

Джак сведе поглед към нея само за една-две секунди, но те му бяха достатъчни да потъне в дълбините на красивите й очи и да усети

аромата на нежния женствен парфюм. Чудесно.

Отдръпна се бързо. Последното, което му трябваше, бе да хлътне по дъщерята на Боби Роуз.

Със зачервено лице, пръскащ слюнка, Битърман привлече вниманието му.

— Да не искате да кажете... Някой е следял офиса ми? Подслушвал е личните ми разговори? — беше побеснял: — Кой? Нали не е ФБР!? Те ли са, Алек?

Агентът поклати глава.

— Същият е като онези, който Джил откри в апартамента на Софи — заяви на партньора си, а после обясни на Битърман: — Ние не използваме такива.

Журналистът забеляза, че все още държи навития вестник в ръка, и го захвърли в кошчето за боклук:

— Сигурен ли си?

— Сто процента.

— Прилича на нещо, което може да се поръча по интернет — отбеляза Джек. — Аматорска работа.

— Я чакайте малко. Някой подслушва апартамента така ли, Софи? — попита шефът ѝ, този път ядосан заради нея.

— Всичко е наред — опита се да го успокои тя. — Свикнала съм. Не искам да се притеснявате за мен.

— Свикнали сте някой да се промъква в личното ви пространство? — попита Джек.

— Ще ви повторя отново, агент Макалистър — отвърна тя, губейки търпение: — Баща ми е... Боби Роуз.

Той едва потисна смеха си заради начина, по който го произнесе. Ако беше мъж, щеше да ѝ признае, че голям мъжкар, но не беше. Беше невероятно сексапилна жена. Със силен дух. О, господи, трябваше да се отдалечи от нея колкото може по-бързо. Вероятно би бил по-разумно, ако беше останал да изчака в колата. Ала любопитството му бе надделяло. Първото впечатление често се оказваше погрешно, затова му се искаше да види дали е толкова провокативна, колкото му се бе сторила.

Беше. Определено.

Когато заговори отново, тонът му бе рязък:

— Покажете ми къде работите.

Софи реши, че той ще огледа кабинката ѝ, затова на път към вратата подвикна на Алек да се обади на Джил и да му каже, че няма да има нужда от него.

— Добре — съгласи се той. — А докато говоря с него, бих искал да събереш от бюрото си всичко, което би могло да ти потрябва през следващите една-две седмици. Ще работиш вкъщи. Знаеш правилата.

— Нямам намерение да се крия у дома.

— Напротив — възрази Джак и леко я побутна да продължи напред.

Поведението му граничеше с грубост. Софи си помисли да му каже да не се меси в разговора им, но тъй като беше партньор на Алек, реши да премълчи. Би могъл да не приеме добре критиката ѝ и да реши все пак да я отведе за един от онези разговори.

Алек не би му го позволил, но въпреки това трябваше ли да рискува?

Битърман сложи край на протестите ѝ.

— Имаш да пишеш две статии и можеш да работиш върху тях вкъщи. Разполагаш с компютър и интернет. Нищо друго не ти е нужно.

Прииска ѝ се да дръпне съпруга на приятелката си настрана и да го попита защо губи толкова време за няколко незначителни заплахи. Не беше новобранец, така че беше ли нужно да приема толкова присърце поръчението?

И дали изобщо някой му е възлагал подобна задача?

— Мистър Битърман, вие на ФБР ли се обадихте или на Алек?

— Той е от ФБР — отбеляза шефът ѝ.

— Така е, но...

— Направих някои разследвания — призна глуповато мъжът. — Порових се в бележника ти с телефони и открих номера му.

— Побързай, Софи — настоя Алек.

— Да, ей сега. Само секунда. Значи е имало повече от една заплаха? Всеки път, когато се заговори за баща ми по телевизията, се обаждат поне по един-двама. Агент Макалистър, ако ме побутнете още веднъж, ще бъда принудена да ви отвърна със същото.

Докато изричаше думите, не се обърна назад. Джак се засмя. Изглежда, тя щеше да се окаже по-упорита, отколкото му я бяха описали. И реши да остави на партньора си да се оправя с нея.

— Точно така. Няколко — отговори ѝ Битърман. — Дотук са три. Съобщението винаги е едно и също. Баща ти им е отнел нещо ценно, затова те заплашват да го лишат също от нещо, на което държи. Тоест от теб. — Погледна я, после се обърна към Алек и продължи: — Двама от тях използваша една и съща дума: възмездие. Стори ми се много странно. Вярно, гласовете бяха приглушени, но всички говореха в множествено число. Което също е неестествено, не мислите ли?

— Но защо са звънели на вас? — попита тя.

— Вероятно са се надявали да те уговорят да издадеш баща си.

— Като че ли заплахите идват от един човек — отбеляза Алек.

— От телефонната компания направиха разпечатка на входящите разговори — събщи Битърман. — Обаждали са се от различни обществени телефони в града.

— Откога е обявена наградата за залавянето на Боби Роуз? — поинтересува се Джак.

Софи се извърна рязко.

— Какво? Обявили са...

— По време на пресконференцията адвокатите съобщиха, че ще дадат прилична сума на всеки, който предостави някаква информация за баща ви и помогне да бъде обвинен и предаден на правосъдието.

— Обвинен в какво?

— В източването на осигурителния фонд на пивоварна „Кели“? — предположи Битърман.

— Значи е виновен до доказване на невинността му! Системата така ли работи вече? — изсумтя Софи.

— Смятате ли, че офисът ми е подслушван заради наградата? — попита шефът ѝ.

— Разбира се — отвърна Джак. — Помислете си само. Това е малък местен вестник. Колко врагове бихте могли да си създадете, като пишете за алергиите, предизвикани от поленовия пращец? Зная, че звучи грубо, и нямах намерение да ви засегна, сър. Просто отбелязвам, че не се ровите в голямата политика, нито...

Битърман махна с ръка:

— Много добре ви разбирам и не го приемам като обида. Ние сме незначителен вестник.

— Но набираме популярност — опита се да го защити Софи. — Освен това съществуват хора, които наистина се интересуват от

алергиите, причинявани от полените.

— Мнозина знаят, че дъщерята на Боби Роуз работи тук — намеси се Алек. — Сигурно са допуснали, че би могла да се свърже с него по телефона или да сподели нещо с вас, сър.

— Наистина ми се иска да разбера кой точно е подслушвал разговорите ми. Възможно ли е да има още такива „бръмбари“? — Посочи устройството, което Алек държеше в ръка. — Ами телефоните? Дали не са монтирали нещо и в тях? Дявол да го вземе, кой стои зад всичко това?

— Ами, бихме могли да докараме малко техника тук... — подхвана Джак.

— Не, не — прекъсна го журналистът. — Не искам нещата да се раздухват, докато не открием виновника.

Преди Алек да успее да каже, че подслушването в офиса е незаконно, Софи предложи:

— Ами Джил? Той е бивш полицай и в момента предлага консултантски услуги. Специализирал се е точно в охрана и откриване на подслушващи устройства. Идеален е за тази работа.

— Така е, би могъл да помогне — съгласи се Алек. — Ще се наложи да му заплатите, но тарифата му е разумна.

— Ще платя колкото и да струва — заяви Битърман. — Чакайте, нямах това предвид. Не му казвайте нищо за пари. Бихте ли могли да му позвъните и да го помолите да дойде колкото може по-скоро?

— Хайде, Софи. Да тръгваме — подкани я Джак.

Тя пое към кабината си, после изчака в тесния коридор, докато той проверяваше за „бръмбари“. Откри още един, същия като намерения в офиса на шефа ѝ. Този път беше поставен до електрическата печка.

Откъм стаята за почивка се появи Гари, захапал кроасан с мармалад. Видя младата жена и тръгна към нея.

— Защо стоиш тук? — не ѝ даде време да му отговори. Забеляза Джак да се рови в чекмеджетата на бюрото ѝ. — Какво прави този? — попита с пълна уста. После спря очи на кобура, закачен на колана му. — Хей, той има оръжие.

— От ФБР е — осведоми го тя.

— Не е облечен като техен агент.

Джак беше в чифт изтъркани дънки и червена тениска.

— Така се носят в петък — отвърна му с безизразно лице.

Гари се скри в своята кабина, но продължи да наблюдава непознатия.

— Я чакайте малко, днес е понеделник!

— И в понеделник ходят така — отговори му тя със същия тон.

— И какво прави?

— Претърсва офиса ми.

— По-добре да не се опитва да рови в моя. Пространството ми е лично и никой няма право да нахлува в него без заповед за обиск — изсумтя мъжът. — Ти си репортер, Софи, и би трябвало да мислиш по същия начин. Ако бях на твое място, щях да му кажа да...

Джак се изправи внезапно и се надвеси над него. В погледа му блесна гневна искра.

— Какво щяхте да ми кажете?

Гари потръпна нервно, побърза да отстъпи назад и иззад ъгъла на кабината му се разнесе:

— Нищо... не исках да... Няма значение.

Агентът излезе в коридора, правейки място на младата жена да отиде до бюрото си. Отне ѝ само пет минути да прехвърли няколко файла от електронната поща на домашния си компютър. След това изключи машините и пхна в голямо дипломатическо куфарче две дебели папки и листове с чернови, които трябваше да прегледа. Извади дамската си чанта от най-долното чекмедже на бюрото, взе мобилния си телефон и огледа стаята, за да се увери, че нищо не е забравила.

Любопитството на Гари надделя над страха му от Джак.

— Да не би да си арестувана? — обърна се той към нея. — Какво си направила? Да не би да си помагала на баща си? Това е, нали? За пивоварната на Кели ли става въпрос? Двамата ли източихте осигурителния им фонд?

Беше свикнала с глупостта му, но не успя да устои на изкушението да го подразни:

— Да тръгваме, агент. Сега ли ще ми сложите белезниците, или ще изчакате, докато се качим в асансьора?

— Ще изчакам — без никакво колебание отвърна Джак. — Само недейте да правите глупости.

Тя сведе глава, преструвайки се на засрамена. Агентът направи знак на партньора си да го последва.

Колкото повече се отдалечаваха, толкова по-дързък ставаше Гари.

— Знае къде се крие баща й! — крещеше той. — Само че няма да ви каже. Затова я отвеждате, нали?

— Този си вярва на всяка дума, а? — каза Джак, понижавайки глас. Поклати глава и добави: — Как изобщо го понасяте?

— Нямам избор — отвърна Софи. — Надявам се някой да напусне, за да мога да се отърва от него.

— И той ли е репортер?

— Поне за такъв се мисли. Но не е от най-наблюдателните. Дори не забеляза, че не носите белезници. Защо впрочем?

— Обикновено така ходим в понеделник. Никакви вратовръзки. Искате ли да отнеса това? — протегна ръка към куфарчето. Изглеждаше тежко.

Вратата на асансьора се отвори точно в момента, който Алек се приближи до тях. Тримата влязоха в кабината.

— Добре — прие тя. — Но внимавайте с него. Това е Луис Вотюн.

— А на Луи не му ли е много задушно вътре?

Тя се усмихна.

— Казах Луис, не Луи.

— Значи е скъпо, а?

— Да, много. Подарък ми е и много внимавам да не го надраскам.

— От баща ви?

Усмивката й се изпари.

— Не — отвърна рязко.

Радваше се, че й задава досадни въпроси. Бе започнала да го харесва и със сигурност бе силно привлечена от него. А и кой не би бил? Беше дяволски сексапилен. За щастие скучният разговор й напомняше, че е агент от ФБР.

Стоеше между двамата мъже, загледана във вратата. Беше напрегната и се чувстваше неловко. Ако Джак не беше толкова близо, всичко щеше да бъде наред. Обичаше Алек, защото той обичаше Реган, и присъствието му винаги й бе действало успокоително. Той рядко си позволяваше да съди, което очевидно не важеше за партньора му.

— Защо не тръгнеш със Софи, а аз ще ви последвам със служебната кола? — предложи Джак.

— Аз нямам автомобил — отвърна тя, без да го погледне.

— Сериозно? Хмм. А аз си ви представях в БМВ или мерцедес. Очевидно съм сбъркал.

— Сериозно? Хмм. А пък аз си ви представях като арогантен и нагъл негодник — но не добави: „Очевидно съм сбъркала“.

Осмели се да вдигне поглед, за да види как ще реагира на забележката ѝ, но за своя изненада забеляза очите му едва потискан смях.

Стигнаха първия етаж. Джак бе паркирал колата в гаража под склада. Щом вратите се отвориха, протегна ръка да задържи Софи в асансьора. Преди да я пусне да излезе, провери дали всичко наоколо е чисто. Отникъде не надничаха репортери, готови всеки момент да я наобиколят. Тя отбеляза мислено, че Битърман преувеличи, като я предупреди, че ще тикнат в лицето ѝ десетки микрофони. Настани се на задната седалка в колата на Джак. Бавно слязоха по рампата и точно преди да завият наляво, иззад ъгъла се появи цяла тълпа журналисти. Скупчиха се от двете страни на колата, но сякаш се интересуваха повече от агентите, отколкото от нея, защото непрекъснато се обръщаха с въпроси към тях и ги наричаха по име.

— Откъде ви познават? — попита тя.

— Не може да се каже, че ни познават — отклони отговора Алек.

— Но крещяха имената ви и ви направиха множество снимки.

— Значи не го е гледала? — обърна се към колегата си Джак.

— Очевидно не. Попитай Реган и Корди — посъветва я Алек. — Те ще ти обяснят с удоволствие.

— Какво ще ми обяснят? Слушай, какви ги приказваш?

Той не ѝ отговори. Някакъв оператор удряше с юмрук задния капак на колата, за да привлече вниманието на Джак. Очевидно се опитваше да направи снимка, подходяща за първа страница. Но агентът не се поддаде.

— Какво бих могъл да ти кажа? Тази седмица се очертава доста дълга.

— Агентите на ФБР не дават интервюта — настоя тя. — Всички тези репортери са наясно с това. Защо тогава ви преследват?

— Моля те, миличка, не сега. Щом се прибереш, се обади на жена ми.

Софи реши, че не е нужно да чака толкова. Извади мобилния си телефон и изпрати по едно съобщение на приятелките си.

— Колко, смяташ, ще ми дадат, ако прегазя един-двама от тях? — попита Джак.

— Нямам представа. Лично аз бих ти дал двайсет хиляди долара — отвърна партньорът му.

Джак се разсмя.

— Имах предвид колко години, каква присъда ще ми лепнат.

Пътят пред тях се разчисти точно когато един фотограф пхна апарата си през стъклото от страната на Алек. Джак подкара колата, преди да успее да го снима.

— Мразя репортерите — измърмори той. — Повечето дори не пишат истината.

— Не е вярно — възрази Софи.

Мъжът не ѝ обърна внимание.

— Всичко е в името на сензацията. И нищо стойностно.

— Аз съм репортер — напомни му тя.

— Което е потвърждение на думите ми.

— Агент Макалистър!

— Да? — обърна се той.

— Опитайте да се заядете с мен.

ДЕСЕТА ГЛАВА

113. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Трудно е да се повярва, че вече няколко месеца наблюдаваме вълците. Събрахме купища информация за навиците им и успяхме да вземем тъканни проби, за да проучим физическото им адаптиране, но все още имаме много да учим. Ако плановете ни се осъществят, фондацията ще увеличи субсидията ни и ще можем да се върнем и да продължим изследванията си следващата година.

Никой не повдигна въпроса за изчезването на мъжкия, който Кърк нарече Джаспър. Знаят, че аз го видях последен, и повярваха на разказа ми за мечката гризли. Казах им, че вълкът се е борил на живот и смърт, но не е успял да се противопостави на силата на огромното животно.

Истината бе доста по-ужасна. Двамата с Ерик приспахме вълка, за да вземем още кръвни проби и да проверим дали нивото на хормона варира. Когато мечката се бе появила, той беше прекалено замаян, за да се съпротивлява. Тя го разкъса на парчета, сякаш беше парцалена кукла.

Тежко беше да се наблюдава тази жестока сцена, но поне Ерик успя да вземе кръв, за да сравни резултатите с тези на Рики.

По принцип Софи обичаше да работи вкъщи. Тук никой не я разсейваше, а Гари никога не подаваше глава през стената на кабината ѝ, лигавейки се като санбернар, докато я тормози с въпроси за баща ѝ.

Освен това тук винаги имаше подръка любимата си нездравословна храна. Би могла дори да не вдига телефона, ако не е в настроение. И можеше свободно да се разхожда целия ден по пижама.

Това, което не ѝ харесваше, беше, че този път бе принудена да остане у дома. Чувстваше се като затворник, а и не ѝ допаднаше идеята някой друг да взема решения вместо нея. Мистър Битърман обаче ѝ беше шеф и винаги действаше в неин интерес. За разлика от негодника, който заплашваше да я нарани физически. Сега трябваше да отмени всичките си ангажименти, което предполагаше извинения и молби към Раул да ѝ запише друг час за фризьор.

Толкова много неудобства заради няколко странни заплахи. *Би могло да бъде и по-зле*, помисли си Софи. Трябваше да бъде благодарна, че властите не я разкарват из града за разпити. Поне засега.

Нямаше значение от коя институция я търсят. Винаги ѝ задаваха едни и същи въпроси отново и отново. Говорили ли сте напоследък с баща си? Като че ли и да беше, щеше да им каже. Споменавал ли е някога как печели парите си? Имаше няколко саркастични отговора на този въпрос, но предпочиташе да премълчи, защото от най-ранна детска възраст бе научила никога да не се подиграва с мъжете със значки, особено ако предпочита да се прибере вкъщи, вместо да седи с часове в задушната стая за разпити.

Особено ги интересуваше дали има сейф. Държи ли баща ѝ някъде такъв? Къде пази особено важните си документи? Споделял ли е с нея някои свои тайни?

Този път ѝ се бе удало да избегне въпросите, но невинаги ставаше така. Най-ужасното ѝ преживяване бе, когато бе едва на девет години. Сбръчкан стар детектив ѝ бе казал, че ако не изплюе камъчето — тогава не бе разбрала смисъла на този израз — и не му каже къде е баща ѝ, щял да извика социалните служби и да я затвори завинаги в дом за изоставени деца. Никой нямало да разбере къде е, така че едва ли някога щяла да види татко си или приятелите си отново.

И до ден-днешен не знаеше как Ейдън, братът на Реган, бе разбрал за този разпит. Допускаше, че вероятно домашната помощница му се е обадила, но жената така и не си бе признала.

Като истински рицар в бели доспехи, той се бе появил в полицейското управление, придружаван от трима адвокати, за да я

спаси от ужасяващите методи на детектива. Софи си спомняше как се бе разплакала и се бе хвърлила в прегръдките му. Тогава Ейдън ѝ се бе струвал прекалено възрастен, макар че по онова време не беше на повече от двадесетина години. Беше побеснял от гняв заради отношението към нея и на свой ред бе отправил няколко заплахи, в това число и съдебен процес за незаконно задържане, за публично унижение и един господ знае още за какво. Бе изкрещял направо в лицето на онзи, че ако още веднъж спомене „дом за изоставени деца“, ще се прости със значката си. Адвокатите бяха потвърдили, че е в състояние да докара нещата дотам.

Ейдън я бе откарал у дома и я бе накарал да запомни телефона на адвокатската кантора. Беше ѝ казал, че при необходимост може да им звъни по всяко време на денонощието. От онзи ден не бе забравила номера и от време на време ѝ се налагаше да го използва.

Никога не разказа на Реган или на Корди какво се бе случило през нощта, когато Ейдън я бе измъкнал от полицията, и бе помолила и него да запази всичко в тайна, най-вече факта, че беше плакала. Беше уплашена и той го знаеше. Някак си бе успял да открие баща ѝ, който тогава се местеше от едно място на друго, и го бе убедил да посочи него за настойник на дъщеря си по време на честите си отсъствия. За което винаги щеше да му бъде благодарна.

Запита се дали ще се наложи да се обажда на адвокатите на Ейдън заради последните няколко заплашителни обаждания. Надяваше се всичко да отшуми и да се забрави през следващите дни.

Когато пристигна в апартамента си, Алек и Джак се качиха с нея. Останаха прави, докато изслуша всички тринайсет съобщения на телефонния секретар. Нито едно не беше заплашително, но последното привлече вниманието на Джак. Мъжът се бе представил като Мъфин, а дисплеят сочеше, че се обажда от някакъв стол за хранене за бедняци в южната част на града. Плътният му тембър съвсем не съответстваше на името му.

Софи, миличка, искам да ти благодаря за прекрасната чанта и портфейла от „Фенди“. В момента седя и ги гледам, защото са невероятни, скъпа, направо невероятни. Още веднъж си надминала себе си. Даваш си сметка колко

ценим това, нали? И слушай, пази се. Знаеш, че много те обичам.

— Подарили сте чанта и портфейл на човек от стол за обществено хранене? — усъмни се в очевидното Джак. — Правилно ли чух?

— Да, точно така. Алек, би ли огледал всички стаи, за да се уверим, че никой не се крие в някой ъгъл?

— Веднага.

— Почакай — спря го Джак. — Не си ли заинтригуван от обаждането на този Мъфин?

— Всъщност не — с усмивка отвърна колегата му и се запъти към спалнята.

Но другият нямаше намерение да се отказва:

— Бихте ли ми обяснили защо сте му подарили чанта и портфейл?

— Защото исках — беше отговорът й. — Не се безпокойте толкова, агент Макалистър. Това не са кодове за някаква нелегална дейност.

Остави го напълно объркан и отиде да си вземе минерална вода от хладилника.

Алек приключи с огледа, също взе бутилка и подхвърли една на колегата си.

— Обещай ми да не излизаш тази вечер и целия ден утре — обърна се той към нея. — Няма да си тръгна, докато не ми дадеш дума.

— Дадено. А ти не забравяй, че ми обеща да не казваш на Реган за заплахите.

— Няма.

— Благодаря ти. Нали я знаеш каква е паника.

— А ти не си ли уплашена?

— Изобщо.

— Жена ми може да намине по-късно.

— Не! — извика тя, преди да усети, че това е уловка.

— Иначе не си уплашена — сухо каза Алек.

— Просто не искам да излагам на риск живота на приятелите си. Това е. Най-обикновена предпазливост. Освен това имам много работа.

Той я целуна по бузата.

— Заклучи вратата след нас.

Джак изчака, докато двамата се озоват отново в асансьора, и попита:

— Наистина ли ще оставиш това така?

— Тя има охрана. Само че не го знае. Всеки път щом баща ѝ се озове във водещите новини, наемам Джил, а той води свои приятели, все бивши полицаи, които наглеждат района. Никой няма да успее да се добере до нея. Всичко ще бъде наред.

— Но тези заплахи... Това е сериозно.

Алек кимна.

— Така е. За първи път се обаждат на Битърман. Кое то е нещо ново. Но както казах, с нея всичко ще бъде наред.

Софи действително не се притесняваше. Щом двамата мъже си тръгнаха, тя се преоблече и седна да работи на компютъра си. Беше забравила за времето, когато около седем ѝ позвъни Корди.

— Започва! Гледай!

Без да губи нито секунда, тя изтича до телевизора и включи, като превъртя на точния канал. Беше любимото ѝ риалити шоу. Истината беше, че двете с приятелката ѝ обожаваха тези програми и ги гледаха почти всички. Реган ги наричаше маниачки, но те не ѝ се обиждаха.

Десетина минути по-късно тя позвъни на Корди.

— Как е възможно Джон и Сара да си мислят, че са в пустинята? Та там нямаше никакъв пясък.

— Тепърва ще ги отведат там — предположи другата.

Последваха още пет телефонни разговора, след което предаването свърши и реалният живот я погълна отново. Софи протегна ръце над главата си и се прозя. Реши да си легне рано, затова изключи компютъра и се отправи към спалнята. Леглото ѝ бе голо, без чаршафи. Тя имаше само един комплект, подходящ за огромните му размери, и той беше в пералнята. Докато чакаше прането да се изсуши, хапна половин парче студена пица и отиде в банята да си измие зъбите.

Тогава телефонът иззвъня. Разпознала номера, тя вдигна.

— Господи, Соф — разсмя се в слушалката Корди, още ли не си погледнала в *YouTube*?

— За какво? — измърмори с пълна уста.

— Джак Макалистър! Непременно трябва да изгледаш видеото.

— Добре — затвори и се върна в банята, за да си изплакне устата.

Отново се позвъни.

— Мили боже, Корди...

Приблѳжи се до нощното шкафче. На дисплея бе изписан непознат номер. Поколеба си няколко секунди, но реши да отговори.

— Софи Самърфийлд ли е?

Самърфийлд. Много добре. Не търсеха Софи Роуз, а и гласът звучеше приятелски.

— Да.

— Казвам се Джо Руни и съм полицаѳ в управлението на залива Прудоу. Знаете ли къде се намира?

Беше някъде в Аляска, но не беше сигурна къде точно. За щастие не ѳ се наложи да си го признава.

— Ние сме в Аляска, в най-отдалечения край.

— Трябва да е доста студено — само това ѳ хрумна в отговор.

— Наистина. Всичко е замръзнало — продължи гласът, — което е доста необичайно за началото на сезона. Причината да ви потърся е...

Той се поколеба, което разпали любопитството ѳ.

— Да?

— Намерихме визитката ви. Това е единственият възможен начин за идентификация, затова искам да ви попитам дали познавате мъжа, когото открихме.

— Той не може ли да ви се представи?

— Не, госпожо, не може да каже нищо. Не знам как точно да ви обясня. Мъртъв е. Открихме визитната ви картичка в един червен чорап.

Възможно ли беше? Потърси къде да седне.

— Червен чорап ли казахте?

— Да, точно така — в гласа се прокрадна облекчение. Харингтън. Мили боже! Уилям Харингтън. Спомни си, че бе пхнал визитката ѳ в чорапа си. Бе го смъкнал до глезена си и след това го бе придърпал към коляното. Кой друг би могъл да бъде? Но нещо не се връзваше. Заливът Прудоу? Какво би могъл да прави Уилям там? Той беше заминал за Европа.

— Съжалявам, че ви се обаждам с такава ужасна новина — каза Руни.

Трябваше да се увери, преди да изрече името на Уилям Харингтън.

— Опишете ми как изглежда.

От другия край на телефонната жица се отрони тежка въздишка.

— Опасявам се, че е невъзможно, мадам.

— Защо?

— Проблемът е там, че... намерихме само части от него. Стъпалото и малко от крака.

— Крак и стъпало? — не разбираше какво й говори мъжът.

— Стъпало и част от крака, не целия. Десният. Ще ни помогнете ли с идентификацията?

— Да не искате да кажете... Боже мой... Но как е могъл да умре? И къде са останките му?

Последва още една въздишка.

— Не ми е леко да ви го кажа — обясни Руни и след кратко колебание изстреля: — Наоколо обикалят доста полярни мечки.

— О, боже...

— Убила го е бяла мечка.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

187. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Чудесно е да се върнеш отново в Чикаго. Прекарахме заедно осем месеца в Аляска, преживяхме зимата, като се топлихме един друг в лагера, а благодарение на сътрудниците си събрах достатъчно данни, за да започна научната си работа.

Редът в нашето малко семейство претърпя известни промени по време на престоя ни. Брендън не понасяше никакви възражения, а Кърк стана абсолютно безразличен към всичко. Двамата с Ерик се превърнахме във водачи на групата, въпреки че той беше прекалено зает, за да се занимава с организационни въпроси.

Във фондацията останаха впечатлени от докладите ни и дадоха съгласие да ни отпуснат субсидии за следващите две години. След три месеца ще поемем обратно на север.

Ерик прекарва свободното си време в лабораторията. Аз донесох със себе си първите кръвни проби, които взехме от вълците в глутницата, с изключение на Люси и нейните малки, затова също съм доста зает в опити да изолирам неизвестния хормон, който открихме при изследванията на Рики. До този момент сме стигнали до някои изумителни и много интересни заключения. Ще трябва да изчакам, докато се върнем, за да покажа резултатите на Ерик. Нетърпелив съм да чуя мнението му.

Мили боже!

Стъпало и част от крак бяха единственото, останки от него? Възможно ли беше да е Уилям Харингтън? Визитката ѝ бе пъхната в неговия чорап, който наистина беше червен. Сигурно беше той.

Мислите ѝ препускаха бясно. Беше толкова потресена от чутото, че не се сещаше да попита каквото и да било.

Руни наруши мълчанието:

— Бил е мъжки.

— Моля?

— Полярният мечок — поясни той. — Тежал е сигурно повече от петстотин килограма.

— Някой станал ли е свидетел на инцидента? — попита и се намръщи, представяйки си гледката.

— Не, но има някои улики. Бихте ли могли да идентифицирате жертвата?

— Трябва да е Уилям Харингтън — отвърна тя. — Дадох му визитката си и го видях да я пъха в чорапа си. — Продиктува домашния му адрес и добави: — Живееше сам. Телефонът му е закрит и ми бяха казали, че е заминал за Европа.

— Очевидно е променил решението си — каза Руни. — Откъде познавате Харингтън?

— Не го познавах много добре. Запознах се с него преди няколко дни. Опасявам се, че не бих могла да ви разкажа кой знае какво за него.

— Достатъчно ни помогнахте, като ни съобщихте името му — увери я мъжът.

— Нали ще намерите начин да потвърдите самоличността му, преди да съобщите на близките на мистър Харингтън?

— О, разбира се. Ще изпратят останките в моргата, най-вероятно в Анкоридж^[1]. Нов съм тук и не съм запознат с процедурата, но ви уверявам, че всичко ще бъде съхранено в камера, докато самоличността не бъде установена категорично и не се получат разпореждания за унищожаване на тялото.

Унищожаване. Каква ужасна дума.

След като обеща на Руни да му позвъни, ако получи някакви сведения, които биха могли да му бъдат от полза, тя затвори. Шокът от новината за Уилям Харингтън бързо премина в озадачение. Защо е заминал за Аляска вместо за Европа, както ѝ бяха казали? Прехвърли мислено събитията от последните два дни, припомняйки си съвсем

точно какво ѝ бе разказал и какво бе узнала в сградата, където бе жилището му. Всичко ѝ се струваше нелогично.

Час след разговора с Джо Руни телефонът отново иззвъня. Второ обаждане от Аляска, но този път мъжът се представи като Пол Ларсън.

— Работя за една охранителна компания тук — заяви той. — Отговаряме предимно за нефтените находища, но по тези места полицията е с доста ограничен състав, затова им помагаме при необходимост. Джо Руни ми разказа за смъртта на вашия приятел. — Гласът стана съчувствен. — Много съжалявам за загубата ви. Казах на Джо, че ще проведе малко разследване за обстоятелствата около нападението на мечката и се надявам, че нямате нищо против да отговорите на няколко въпроса.

— Благодаря за съчувствието, мистър Ларсън — отвърна Софи, — но се опасявам, че не познавах добре Уилям Харингтън.

— Моля, наричайте ме Пол — настоя той и веднага заговори делово: — Какви бяха отношенията ви с мистър Харингтън?

— Не биха могли да се нарекат отношения. Работя в малък вестник и щях да пиша статия за участието му в едно надбягване — запита се дали и на него обяснението ѝ му звучи толкова неубедително, колкото на нея самата. И добави, сякаш се извиняваше: — Най-обикновена история. Срегнахме се няколко часа преди старта и се опитах да го интервюирам, но той говореше единствено за състезанието. Много се гордеше с изключителните си физически качества. Всъщност спомена, че бил избран за някакъв таен проект, защото превъзхождал останалите. С изключение на това не бих могла да ви дам никаква друга информация за него. Не е говорил за свои близки.

— Не се притеснявайте. Ще се свържем с управлението в Чикаго и ще проследим родословието му. Много ни помогнахте. Благодаря.

— Пол, Джо Руни ми каза, че със сигурност го е убила полярна мечка, защото имало някои улики. Какви са те?

Ларсън се поколеба, преди да ѝ отговори:

— Един от пилотите я е забелязал. Наоколо е имало... кръв, много кръв, а животното се е почиствало. Мечките го правят, нали знаете, държат прекалено на личната си хигиена. Понякога спират по средата на храненето, за да се почистят. Правят го инстинктивно. Ако козината ѝ е зацапана, полярната мечка става забележима, нарушава се

природно заложеното средство на защита и животното може да стане жертва на злосторници. Въпросният екземпляр е бил забелязан да дърпа ръкав от скиорска грейка недалеч от мястото, където са намерени останките, а наоколо всичко е било в кървави следи. Точно затова допускаме, че мечката е убила този човек.

— А какво е станало с нея?

— Нищо. Това е тяхна територия, не наша. Вижте, какво ще кажете да ви оставя номера на мобилния си телефон? Ако се сетите още нещо, което би могло да ни помогне или имате някакви въпроси, просто ми се обадете.

След като го записа, тя попита:

— Бихте ли ми се обадили, когато получите окончателно потвърждение за самоличността на убития?

— Разбира се. А, да ви питам — били ли сте някога в Аляска? Обзалагам се, че тук ще чуете стотици интересни истории.

— Да не би да ме каните?

— Да — призна той. — Ще бъде истинско приключение за вас. И с удоволствие бих ви завел на вечеря. Не мога да ви предложа вино. Тук алкохолът е забранен, но все ще намеря отнякъде няколко свещи.

— А откъде знаете, че не съм омъжена, с шест деца?

— В момента ви гледам.

— Какво?

— Чета биографията ви. И тук имаме компютри — обясни мъжът. — Потърсих информация за вас в „Гугъл“. Освен ако някой не е поработил върху снимката ви, изглеждате невероятно.

— Нека обсъдим поканата ви, Пол. Току-що ми съобщихте, че човек е бил разкъсан от полярна мечка, и веднага след това ми предлагате да ме заведете на вечеря със свещи?

Той се разсмя:

— Подобно нещо се случва много рядко. А по това време на годината тук много по-често се натъкваме на гризли, отколкото на бели мечки.

— Значи няма от какво да се притеснявам.

— Предложението ми остава в сила. Обадете ми се, Софи.

Тя затвори телефона, но дълго след това не се помръдна от мястото си. В съзнанието ѝ една през друга се стрелкаха различни мисли. *Полярните мечки често прекъсват храненето си по средата,*

за да се почистят... Така бе казал Ларсън. Горкият Уилям Харингтън се бе превърнал в угощение за една от тях. Каква ужасна смърт. Храна на бяла мечка.

После се върна отново към Пол Ларсън. Той открито бе флиртувал с нея. Което ѝ се струваше неприлично предвид обстоятелствата.

Потисната, отиде в кухнята и взе пакет чипс с домати, за да има с какво да се занимава, докато размишлява. Не беше полезно за нея и не трябваше да го яде, но не ѝ се искаше да го изхвърли, би било разхищение. Грехота бе да се пилее храна. Единственият начин да престане да се изкушава от доमतения чипс бе да престане да го купува, но бе достатъчно честна пред себе си да си признае, че това никога нямаше да се случи. Всеки път, когато се отбиваше в супермаркета, се прибираше с пълна чанта пакети с мазен чипс. Пърженият ѝ беше любим и не можеше да се насили да го замени с печен.

Облегна се на кухненския плот и захруска вкусния чипс, докато премисляше по-сериозни неща. Защо Харингтън бе казал на охраната в жилището си, че заминава за Европа? И какво е търсил в Аляска?

Софи не знаеше почти нищо за онзи регион и чувствайки се като глупава блондинка от тъпите вицове за руси жени, остави чипса настрана и отиде да погледне в интернет нещо за залива Прудоу.

Едно от най-големите нефтени находища се намираще на брега на Северния ледовит океан. Северният ледовит океан? Потръпна само при мисълта за нетърпимия студ по тези места и въпреки че нямаше никакво намерение да ходи там, бе любопитна да узнае нещо повече за мястото и близките до него градове. Трябваше да има и други градове наоколо, нали? Дали там предлагаха стаи за туристи? Сигурно. Не всеки, попаднал толкова далеч на север, работеше на нефтените находища, нали?

Щом веднъж се зачете, времето неусетно се изниза. Много от нещата, които някога бе чела, бяха заключени в непрогледни кътчета на паметта ѝ, но сега отново изплуваха. Припомни си разгорещените спорове за и против удължаването на петролопроводите. И двете страни яростно бяха защитавали позициите си.

След залива Прудоу премина към тундрата и вечно скованата от ледове земя. Чете до късно през нощта, докато очите ѝ започнаха да

парят от продължителното взирание в монитора. Едва към три сутринта се отпусна изтощена в леглото. Не мислеше, че ще може да заспи след цялата информация за тоновете нефт, които се добиват в ледените води и се пренасят на хиляди километри по тръбите, но още щом докосна възглавницата, веднага се унесе.

Сънува полярни мечки. Имаше виелица и тя бе заобиколена от огромни бели животни, после пейзажът се сменяше и се озоваваше на улицата пред собствения си дом, където я преследваше огромна мечка с камера в ръка. Накрая една от тях се преобрази в Джек Макалистър, който пристъпваше към нея, по-свиреп от всички останали зверове.

Някакъв звън я спаси от ужасния кошмар. Телефонът иззвъня в седем без петнайсет. Търсеше я шефът ѝ.

— Събудих ли те?

— Не, разбира се, че не — съмняваше се, че е повярвал на очевидната лъжа, като се имаше предвид дрезгавият ѝ, сънен глас.

— Получи ли още заплахи?

— Не, нито една.

— И тук спряха. Но все пак настоявам да си останеш вкъщи.

— Добре.

— В такъв случай сигурно вече си на компютъра — предположи той. Тонът му стана делови: — Работиш ли вече върху статията за мобилния телефон, която ти възложих?

— Още не.

— Ще ми е необходима веднага щом успееш да ми я пратиш по електронната поща. Тестовите за теглото на панела още не са направени. Възложих ги на Бърни, но той не успя да вземе интервю от специалист, така че се наложи да я оставя за другата седмица. Кога ще бъдеш готова?

— С колко време разполагам?

— Най-късно до утре следобед.

— Няма проблем — отдъхна си тя. — Имате я.

— Много добре. А за днес ще ми трябва материалът за безплатната трапезария за бедните в южната част на града, за която искаше да пишеш. Те имат нужда от дарения, а пък аз — от статията. Прати ми я до четири и ще я публикувам на първа страница. Приятен ден, скъпа, и не излизай никъде.

— Но, мистър Битърман...

Ала той вече беше затворил. Софи отметна завивките и се затътри към банята.

Трябваше да изпие литри чай с кофеин, за да бъде в състояние да се съсредоточи върху работата. Бяха ѝ необходими най-малко осем часа сън, за да бъде във форма, но можеше да се задоволи и с шест. Четиричасова почивка обаче беше истинско издевателство върху мозъка ѝ. Още няколко такива ноци и щеше да се превърне в абсолютен идиот.

Работи през целия ден, отпочина си пълноценно осем часа, след това прегледа задачите за утре, за да успее да предаде напълно завършените статии в определения от шефа ѝ срок. В ранния следобед вече можеше да се поотпусне. Искаше ѝ се да се откъсне за малко от екрана на компютъра, но все още не бе получила отговори на всичките си въпроси относно залива Прудоу. Трябваше да научи колкото може повече за мястото. Може би малко повече информация щеше да даде обяснение за присъствието на Харингтън там.

Извади бележника и диктофона, които беше използвала в „При Козмо“, за да го интервюира. Да го слуша как говори за двайсет и четирите си победи в надбягвания и как обстойно описва всеки мехур на краката си не беше най-приятното занимание, но трябваше да го изтърпи, при това вероятно не само веднъж.

Няма друг начин да се разплете тази мистерия, окуражи се мислено.

След като остави диктофона и бележника на леглото, отново се върна на компютъра. Близко до залива Прудоу имаше град на име Дедхорс^[2]. *Какво име!*, помисли си тя. В различните сайтове, които отваряше, броят на населението варираше. Оптимистичните данни сочеха двайсет, а песимистичните се бяха спрели на седем души.

На няколко места беше цитирана шега, доста актуална за онзи район. На мъжете, наемани да отидат да работят там, им казвали, че зад всяко дърво ще намерят по една гола жена. Нищо чудно, че Ларсън така открито бе флиртувал с нея. Вероятно от години не бе срещал жена в онази пустош.

Изправи се и се протегна няколко пъти, за да разхлаби схванатите си мускули. Не беше ходила на фитнес почти от седмица. Апартаментът ѝ беше просторен, но ѝ се струваше, че я потиска. Мина покрай диктофона и изстена. Не ѝ се искаше да слуша Харингтън сама.

Нещастиято винаги си търси компания, каза си мислено и за момент си пожела Реган и Корди да са при нея. Изгаряше от нетърпение да им разкаже за странната участ, сполетяла бегача, и вероятно някоя от тях щеше да забележи нещо, което на нея самата ѝ убягва, докато прослушва интервюто.

Истинската ѝ дилема бе как да стигне до „Хамилтън“, без да стане мишена на нечии нечисти намерения. Докато си вземаше душ, премисляше всички възможни варианти.

Да заблуди Битърман, щеше да бъде най-трудно. Беше му дала дума да не напуска жилището си и той щеше да вдигне голяма врява, ако впоследствие разбере, че не я е удържала. Ала тя не беше дете. Не ѝ беше необходимо позволениято му да излезе, въпреки че обещанието си беше обещание, а той винаги бе действал в неин интерес. Колкото и да беше тъжно да се признае бе привикнала да ѝ отправят заплахи, ала Битърман очевидно се беше уплашил.

Освен това бе обещава и на Алек. Може би, ако му се обадеше, той щеше да дойде и лично да я откара до хотела. Не, нямаше да стане. Не беше удобно да го кара да я разкарва напред-назад. Пък и през последните дни, където и да отидеше, след него неизменно вървеше арогантният му, подозрителен партньор.

Трябваше да измисли нещо друго.

Никой нямаше да възрази, ако я придружаваше бивш полицай. Ето, това беше решение! Джил би могъл да я заведе. Вероятно в момента той седеше долу във фойето. Беше забелязала, че всеки път, когато името на баща ѝ се спряга в новините или се получават нови заплахи, Алек го моли да доведе хората си да я охраняват, но тъй като нито един от двамата не беше споменал за това, тя реши, че не искат да знае, затова никога не повдигаше въпроса. Точно така. Джил беше решението на проблема ѝ.

Реши да задейства плана си, като започне от Битърман.

Той не беше в офиса. Секретарката му Люси я уведоми, че е отишъл на късен обяд със съпругата си в един от любимите си ресторанти. Намираще се само на няколко преки от редакцията на вестника.

Потърси го на мобилния му телефон.

— Да, Софи?

— Ще хапнете печена съомга, нали?

Винаги си поръчвате съомга.

— Откъде знаеш къде съм?

— Аз съм репортер... а и Люси бе така добра да каже.

— Все още не съм погледнал менюто, но иначе си права. Най-вероятно ще си поръчам съомга. Очаквам съпругата ми да пристигне. За какво се обаждаш? Искаш ли нещо?

— Не съм получавала повече заплахи.

— Е?

— Изпълних обещанието си да стоя вкъщи, но сега съм решила да отскоча до „Хамилтън“.

— Чуй ме сега. Ти ми даде дума да...

— Двама агенти от ФБР ще ме придружават — щеше да гори в преизподнята за тази лъжа.

— Алек и Джак?

Не ме карайте да казвам това... с гузна съвест си помисли Софи.

— Да, сър.

— Добре тогава. Освобождавам те от ареста. Ще те чакам утре в редакцията.

Прекъсна връзката, преди да бе успяла да му отвърне. Беше странно. Изпитваше вина, задето го излъга, но не и задето щеше да наруши обещанието, дадено на Алек. Обичаше го много, но все пак той беше агент на ФБР... а и не разписваше ведомостта със заплатата ѝ.

Повика портиера и видя Джил, застанал на поста си. Щом излезеше от асансьора, щеше да го накара да я придружи.

Изненадата беше най-добрата стратегия.

Грабна чантата си, пхна бележника и ключовете в нея и протегна ръка към диктофона. Нито можеше да го включи, нито да го изключи. Очевидно му трябваха нови батерии. В магазина в хотела вероятно щеше да може да купи, а и Реган сигурно имаше някакви. Сложи го при останалите си вещи и се отправи към гардероба. Свали от закачалката любимия си костюм на „Долче и Габана“. Винаги когато го обличаше, се чувстваше много добре. Дрехите обикновено не влияеха на настроението ѝ, но все пак това беше „Долче и Габана“ и тя не познаваше никого, който не би бил щастлив да носи облекла с тази марка.

Облече първо полата, после и ризата. Не беше успяла да я закопчае, когато телефонът иззвъня.

— Ало? — Вдигна припряно.

— Защо си вкъщи? — разнесе се гласът на Реган. — Да не си болна?

— Не, работя. Правя някои проучвания.

— Но защо у вас?

— Така ми е по-удобно.

Преди да успее да ѝ обясни, че има намерение да намине към хотела, приятелката ѝ подхвана:

— Не си ли го гледала още? Бях сигурна, че ще ми се обадиш веднага щом го видиш, но след като не го направи...

— Кое?

— Това е отговорът на въпроса ми. Просто го изгледай и веднага ми позвъни.

— Реган, кое?

— Клипът в *YouTube*. Само въведи името на Джак Макалистър и веднага ще се отвори.

— Не си падам много по агент Макалистър, така че защо трябва да го гледам и в интернет?

— Защото харесваш съпруга ми, а той също участва. Виж го, моля те. Впрочем защо не харесваш Джак? Да, добре, знам. Защото е агент на ФБР, наясно съм с отношението ти към тях, но...

— Запомни си мисълта. Мобилният ми звъни.

Софи притисна слушалката на домашния апарат с брадичка към рамото си и започна да рови в чантата си.

— Не забравяй да ми се обадиш веднага! — подвикна Реган.

— Не, изчакай! — опита се да я спре да затвори. — Трябва да ти кажа нещо.

Мобилният, естествено, се оказа на дъното на чантата ѝ.

— А, намерих го. Ало?

— Здравсти, Софи.

Мъжкият глас беше жизнерадостен и познат, но не можеше да се сети къде го бе чувала.

— Кой е?

— Ще ти кажа след секунда. Не ми се иска да разваля изненадата.

— Каква изненада?

— Погледни през прозореца на всекидневната и ще видиш.

Макар да си даваше сметка, че беше глупаво, тя тръгна към стаята.

— Защо просто не ми кажете? Заета съм.

— Не се дърпай. Няма да мога да го направя, ако не погледнеш.

Все още се опитваше да свърже гласа с конкретно лице. Стигна до прозореца и огледа улицата.

— Няма да можете да направите какво?

— Това.

Не можа да чуе последните изречени шепнешком думи. Куршумът разби двойното стъкло и я удари в гърдите. Огромната скорост я отблъсна назад и я повали на земята.

[1] Най-големият град в щата Аляска, САЩ. — Б. ред. ↑

[2] Deadhorse — мъртъв кон (англ.). — Б. пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

260. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Изминаха три месеца, откакто напуснахме нашия арктически дом през март, а сега двамата с Кърк се върнахме. Брендън и Ерик ще пристигнат след няколко седмици.

Вълците се чифтосват през март, а бременността им трае само шейсет и три дни. За наша радост Люси има още три малки и отново разчита за прехраната си на мъжките, които излизат на лов.

Един от по-възрастните, който нарекохме Лестър, вече не е с глутницата. Проследяващите устройства не успяха да установят местонахождението му, така че само можем да предполагаме какво се е случило с него.

Рики все още е водач. Бяхме определили възрастта му на приблизително шест години и тъй като арктическите вълци живеят около седем, очаквахме да го видим изместен от лидерската позиция, но той изглежда по-енергичен от всякога.

Ерик и Брендън ще пристигнат през един ден. Веднага щом успея да остана насаме с Ерик, ще му се противопоставя.

Знам какво е правил. Въпросът е дали ще си го признае.

Тя просто трябваше да погледне.

Софи бе обзета от гняв най-вече заради собствената си глупост, макар че по-скоро би умряла, отколкото да си го признае.

Чист късмет си бе, че остана жива. Куршумът я улучи в слънчевия сплит, попадайки в разположената отпред закопчалка на сутиена ѝ. Разстоянието между нея и стрелеца, скрит на покрива на отсрещната жилищна сграда, и засилващият се северен вятър бяха намалили скоростта му, а ударът бе омекотен от плътните двойни стъкла и масивния клипс на дамската ѝ чанта. Въпреки това бе заседнал под кожата, оставяйки върху нея идеално кръгла дупка.

Беше само повърхностна рана, или поне така твърдеше хирургът от спешното отделение, който бе поставил диагнозата, отстъпвайки назад в тясната, отделена със завеса приемна, уплашен от яростта на пациентката. Медицинската сестра вече беше повикала охраната. Софи разбираше реакциите им. В края на краищата, бе заплашила да убие притеклите ѝ се на помощ и най-вече жената с табелка „Стажант Лони“ върху бялата престилка и ако ножицата бе в нейните ръце, сигурно би изпълнила заплахата си. Стажант Ножица бе смъкнала невнимателно красивата ѝ риза и я разряза с ножицата, а пострадалата бе прекалено замаяна, за да се противопостави. Когато все пак събра сили да протестира, онази само ѝ се усмихна презрително и продължи да съсипва фината коприна.

Дрехата, която по време на изстрела бе разкопчана, не беше разкъсана от куршума, но сега лежеше на пода като ненужна дрипа. С прекрасната ѝ риза на „Долче и Габана“ бе свършено. Даваше си сметка, че се държи детински и може би малко налудничаво, задето е привързана толкова към една вещ, но знаеше, че обича не толкова блузата, колкото онова, което тя олицетворява — последното хубаво нещо, което си бе купила с парите подарени от баща ѝ за рождения ѝ ден. Беше я обличал едва няколко пъти, преди да бъде завладяна от скрупули, и тъй като не ставаше въпрос за наскоро направена покупка, не изпитваше никакви угризения да продължи да я носи. Вече не можеше да си позволи лукса да иска пари от баща си, за да си купува подобни екстравагантни неща, и се съмняваше, че изобщо някога ще може да се сдобие с нещо толкова скъпо. Малкото средства, които успяваше да задели от скромната си заплата, отиваха за благотворителност. Но явно така трябваше да бъде. Нямахше представа защо е толкова обсебена от идеята. Вероятно правеше своето малко жертвоприношение за греховете, които вменяваха на баща ѝ, или пък

бе нейният патетичен начин да възстанови контрола срещу нанесените щети.

Веднага щом сестрата и стажантката излязоха, тя приседна и спусна крака отстрани на леглото. Въпреки че ѝ бяха поставили инжекция, за да не чувства дискомфорт, вече усещаше пулсираща болка. Смръщи лице, сграбчи чаршафа с две ръце и се опита да я овладее. Чу гневни гласове, носещи се по коридора откъм стаята на сестрите. Някакви мъже се караха. Вероятно лекарите и охраната спореха кой трябва да поеме отговорността за нея.

Чувстваше се засрамена от сцената, която бе разиграла, и си даваше сметка, че е в основата на спора. Но като погледна към пода и видя дрипите, останали от любимата ѝ дреха, и си припомни презрителния поглед на стажантката, гневът ѝ се разпали отново.

Стажант Лони отметна завесата настрани и се наведе да събере парчетата коприна. Беше ужасно непривлекателна. На Софи ѝ бяха необходими само десетина секунди, за да си обясни поведението ѝ. Това бе една огорчена жена, която смяташе, че заслужава повече. В нея имаше нещо грубовато и отблъскващо. Беше към четиридесетте, прецени наум, но кървясалите ѝ очи и почервенелият нос и придаваха вид на осемдесетгодишна. Тежкият сладникав парфюм, предизвикващ гадене, без съмнение имаше за цел да прикрие миризмата на алкохола, който явно добавяше към сутрешното си кафе.

— Знам коя си — презрително изсумтя Лони.

— Което говори добре за вас. А сега се махайте.

— Фамилията ти не е Самърфийлд, а Роуз — стажантката почти изплю последната дума, сякаш е най-отвратителното нещо на света. Хвърли поглед през рамо, за да се увери, че никой не може да я чуе, и продължи: — Не можеш да ме заплашиш и да се разминеш с това. Защото си просто боклук. Знаеш ли какво? Парите на баща ти са мръсни и щом си му дъщеря, ти също си мръсница. — Макар да не последва никаква реакция, жената не се отказваше: — Полицията трябва да те арестува. Ще напиша жалба срещу теб. И тогава ще те приберат. — Отново никакъв отклик. Гневът на Лони все повече се разпалваше: — Веднага ми се извини!

Това най-сетне предизвика отговор:

— Да се извиня? Ризата беше на „Долче и Габана“ — изсъска Софи. — Га-ба-на!

— Чудесно. Ще кажа на полицаите, че си ме нападнала. Нарича се побой.

— Не, нарича се лъжа.

Единственото хубаво нещо на агентите на ФБР е, че могат да се придвижват безшумно, когато се налага. Лони се извърна и установи, че Джак Макалистър е застанал само на няколко крачки от нея.

Отново стрелна с поглед Софи:

— Твоята дума срещу моята.

Джак не разполагаше с време, за да наблюдава глупавия спор:

— Чу ли всичко, Алек?

Едва тогава стажантката забеляза значките и оръжията.

— Нямах предвид, че ще... Тази побъркана жена ми се разкрещя, което според мен не беше редно, освен това заплаши да ме убие с ножицата! — през цялото време тръскаше нервно глава. — Може би ще го отрече, но точно така си беше.

— Няма да отрека, наистина заплаших да те убия. Подайте ми ножицата и ще го направя веднага...

— Софи, за бога... — обади се Алек.

— Видяхте ли? — извика Лони. — Нали видяхте? И през цялото време не преставаше да ми се кара заради тази тъпа риза...

— „Долче и Габана“. Имай малко уважение.

— Съвсем е полудяла!

Двамата мъже не пророниха нито дума. Само стояха и я наблюдаваха.

Лони преглътна с усилие и продължи:

— Всъщност нямах намерение да лъжа полицията. Но тя наистина се държа отвратително с мен. Отвратително. А аз само си вършех работата. И тъй като вече доста съм я изоставила, най-добре отново да се върна към нея. Очакват ме други пациенти, които са много по-благодарни.

Дръпна рязко разделителната завеса и продължи да мърмори под носа си, докато се отдалечаваше по коридора. Агентите изчакаха да изчезне от погледа им.

— Ще ида да доведа Реган — обади се Алек. — Ще трябва да правиш компания на Софи.

Джак отстъпи крачка назад.

— Не искам да оставам тук. Аз ще ида да взема жена ти.

Партньорът му дръпна отново завесата и се приближи до леглото на Софи.

— Боли ли много?

— Не чак толкова, колкото очаквах.

— Миличка, толкова съжалявам, че ти се случи това!

От съчувствието в гласа му ѝ се доплака. Вдигна ръка и каза:

— Недей да бъдеш толкова мил. Поне не сега. Намирам се на ръба на нервна криза, Алек. Точно на ръба.

Драматичното предупреждение го накара да се усмихне.

— Трябва да се засрамиш от себе си. Накара горката стажантка да се разплаче.

— Е, все някак ще намеря начин да живея с вината си.

— Струва ми се, че партньорът ми се страхува от теб.

Това малко я разведри.

— Винаги знаеш какво да кажеш.

— Сега би трябвало да те прегърна, да те потупам по гърба и да заявя, че всичко ще бъде наред, но не искам да се изцапам с кръв.

— Би могъл да ми докажеш обичта си, като убиеш някого вместо мен.

— Разбира се, защо пък не!

— Още колко ще трябва да чакам? Минах през рентген, скенер, ехограф, направиха ми всички изследвания. Изгубих малко кръв, но тези тук имат намерение да изсмучат останалата.

Отново почувства гадене. Адреналинът, повишен вследствие на гнева ѝ, бе спаднал и болката в гърдите отново се бе появила.

— Рентгенологът преглежда снимките. Съвсем скоро ще дойде да поговори с теб.

— Защо не ме попиташ какво се случи?

— Защото зная. Някой е стрелял по теб. Освен това съм наясно, че няма начин да си се простреляла сама. Било е от голямо разстояние. Има някои подробности, които би могла да ми разясниш, но това може да почака, докато събереш мислите си.

— Агент Макалистър винаги ли върви по петите ти?

— Всъщност е точно обратното. Аз бях зачислен към него. Което значи, че винаги съм там, където е и той. Което скоро може и да се промени. Вероятно ще му се наложи да отсъства известно време.

Тя не си направи труда да попита защо.

— И двамата трябва да се прибирате. Това не е работа на федералните. Вече дадох показанията си на полицията.

— Никъде няма да ходя, а и още не е решено дали разследването ще бъде местно, или с него ще се заеме ФБР. Освен това искам да видя куршума веднага щом го извадят от теб.

Мисълта за предстоящата интервенция я накара да потръпне.

— Ще ти го изпратя по пощата — после въздъхна и добави: — Искам да се прибера у дома.

— Няма да те задържат дълго.

Софи не помнеше какво се случи след това. Хирургът бе влязъл, придружаван от сестрата, която ѝ направи още една инжекция. Упойката я унесе в дълбок сън. Нямаше представа колко дълго е продължило, но отваряйки очи, бе все още в болничното легло. Реган и Корди стояха до прозореца и разговаряха шепнешком. Веднага долови, че са притеснени.

— Видяхте ли? — попита ги тя.

Джак бе застанал до вратата. Чу въпроса, който му се стори много странен. Защо би попитала двете момичета дали са видели раната ѝ? Или може би питаше дали са разгледали куршума, който я беше ранил?

Изглежда, жените знаеха за какво става въпрос.

— Кой умишлено би унищожил „Долче и Габана“? — обади се Корди. — Това е престъпление!

— Та това е просто една риза — изкоментира той.

Веднага си пролича, че не се с изразил правилно.

— Беше прекрасна риза! — изсумтя Реган.

— Олицетворение на изисканост! — подхвърли приятелката ѝ. — Вие не бихте могли да го разберете.

— Риза, цялата изцапана с кръв.

Реган изстена.

— Щяхме да се опитаме да я изперем. Куршумът не я е пронизал. Тази, дето я е разрязала, е истинска варварка.

— Затова ли я заплашихте с убийство? — обърна се той към Софи. — И какво ѝ е толкова ценното на тази кибана?

— Габана — поправи го Корди.

— Той е наясно — обади се Софи. — Просто ми се подиграва.

Мъжът сви рамене. Интересно му беше да наблюдава реакцията ѝ, докато задава въпроси на приятелките ѝ:

— Казахте ли ѝ за полата?

— Не... не и полата — проплака Софи. — Обожавах я. Тя беше... — Усмивката му я накара да замълчи. — Вие сте такъв глупак!

Той само се усмихна по-широко:

— Заяждайте се с мен.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

283. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Най-сетне ми се удаде възможност да поговоря с Ерик насаме. Настоях да ме придружи до подвижния навес, откъдето наблюдаваме вълците.

Започнах направо. Заявих, че разполагам с една от първите проби от кръвта на Рики, в която няма доказателства за наличие на неизвестен хормон, въпреки че в официалните доклади пишеше за такъв.

Той най-безочливо призна, че е правил експерименти с Рики, но категорично отрече да е инжектирал останалите вълци. Знаеше, че стореното би могло да му навлече много проблеми, затова ме помоли да си мълча, докато не се запозная с резултатите от изследванията му.

С часове разисквахме случилото се, но накрая успях да ме убеди да му помогна да продължим с опитите. Ако очакванията му се оправдаят, той ще се окаже на прага на откриването на нови сътворяващи чудеса стимуланти.

Софи бе изписана от болницата следващата вечер. Реган я умоляваше да остане при тях в хотел „Хамилтън“, а Корди настояваше да я отведе във все още не напълно ремонтираната си къща. Тя учтиво отклони любезните им предложения и ги увери, че ще се чувства най-добре у дома. Искаше да спи в собственото си легло. Край жилището ѝ щеше да има денонощна охрана, докато стрелецът не бъде открит.

Алек бе непреклонен, че ще я откара до апартамента ѝ, което означаваше, че придружителите ѝ щяха да бъдат двама. И вторият щеше да бъде Джак Макалистър.

Щом се озова на собствена територия и се преоблече в анцуг и широка стара тениска, най-после можеше да се отпусне. Настани се на дивана, подпря крака върху една табуретка и въздъхна с облекчение.

— Говори ли вече с детектив Морис? — обърна се към Алек. — Не си спомням фамилията му.

— Може би имаш предвид детектив Морис Стайнбек? — с усмивка отвърна той.

— Стайнбек? Като писателя?

— Като следователя, който се занимава с твоя случай. Не, все още не съм се срещал с него. Ще му се обадя утре сутринта.

— Много съм любопитна — продължи тя. — Как така Джон Уинкот не се е заел с делото? Имам предвид, че също е полицай, освен това е твой приятел.

— Просто не му бе възложено — обясни Алек.

— Значи произшествието е поето от местните? — обади се Джак. — Наистина ли няма да направиш нищо по въпроса?

— Бих искал, но ме увериха, че Стайнбек е добър следовател и не трябва да се бъркам в работата му.

— Ако искаш този случай, винаги би могъл да го получиш — възрази партньорът му.

— Не, прекалено съм обвързан. Софи ми е близка приятелка. Но ако Стайнбек не ме държи в течение на всичко случващо се, ще му създам доста проблеми.

Каква арогантност! Ако не беше раната ѝ, сигурно би се разсмяла. Всички ли мъже бяха нагли и самоуверени като тези двамата? *Ако не ме държи в течение, ще му създам доста проблеми.* О, господи! Власт! За това ли ставаше въпрос? ФБР срещу полицията? Поведението на Алек подсказваше чувство за превъзходство, но поне беше добронамерен.

Докато двамата продължаваха да обсъждат различни местни проблеми, тя се зае със сака си. Беше напуснала болницата с предписаните антибиотици, резервни превръзки и болкоуспокояващи. Време бе да си вземе таблетките.

Алек се обърна към нея:

— Разкажи ми за Стайнбек. Какво мислиш за него?

— Има вид на човек, който си разбира от работата. И е много задълбочен. Зададе ми хиляди въпроси.

— Предполагам, нямало е какво толкова да му кажете? —
подхвърли Джак, преди да изчезне към кухнята.

Софи го чу да рови из шкафовете.

— Какво търси? — любопитства тя.

— Нещо за ядене. Умираме от глад.

— В хладилника имам два-три моркова! — провикна се към
кухнята.

От там се разнесе смехът на Джак. В следващия момент той се
появи в стаята с няколко пакета домати чипс, солети, две бутилки
минерална вода и кутия диетична кола. Подхвърли солетите и едната
бутилка с вода към приятеля си.

— Не бихте могли да забележите стрелеца — отбеляза, докато се
настаняваше на дивана до нея.

Срита обувките си и вдигна крака върху табуретката до нейните.

— Удобно ли ви е? — заядливо попита Софи.

— Ще се нагодя.

Очевидно не бе доловил сарказма ѝ.

— Прав сте — продължи тя. — Не го видях. Трябваше да
разкажа на Стайнбек за заплахите и той ме накара да му дам имената
на хората, които биха желали смъртта ми.

— Обзалагам се, че списъкът е доста дълъг — небрежно
изкоментира Джак и отвори пакет чипс.

— Не е смешно — срязва го обидено. — Обясних на следователя,
че всички ме обичат, защото съм мила и добронамерена и никой не би
имал интерес да ме премахне. — *С изключение на онази стажантка
Лони, добави мислено, и дежурния в спешното отделение.* Беше го
изкарала извън нерви. *А, да, и онзи пиян младеж в метрото, който не
приемаше „не“ за отговор. Имаше и още една — продавачка в
бутик...* Добре де, може би списъкът наистина е доста дълъг. — Казах
на детектива още, че след като пивоварната на Кели беше закрыта и се
изясни, че осигурителният им фонд е бил източен, останаха много
недоволни работници. Можете ли да ги обвинявате? Всички са
разчитали на обезщетения. А по някаква случайност баща ми е
притежавал акции от една от компаниите, включени в този фонд. И
щом средствата са изчезнали, веднага се е намерил някой, който да го
посочи с пръст. Сигурна съм, че сте гледали пресконференцията, на

която лъжливият главен мениджър твърдеше, че баща ми е изтеглил средствата си, преди инвестиционният фонд да рухне.

— Не е правил подобно изявление, Софи. Бил е достатъчно умен да не разпространява клевети — каза Алек.

— Но се опитва да внуши точно това — възрази тя. — Не виждате ли, че има хора, които му вярват? И точно те искат да спечелят от тази история. Всеки има нужда от изкупителна жертва. Никой не иска да поеме отговорност за случилото се. Когато Конгресът се провали, винаги намират кого да изтласкат на преден план, въпреки че вината е изцяло тяхна. И сега баща ми е набеден само заради няколко спорни сделки в миналото.

— Тогава тези разгневени хора трябваше да преследват него, а не да отмъщават на вас — отбеляза Джак.

— Не го замесвайте в този случай.

Той забеляза, че тя има известен проблем с отварянето на шишенцето с хапчета, и го взе от ръцете ѝ.

— Това е невъзможно, след като той стои в центъра на събитията.

— Нямам намерение да обсъждам въпроса с никого.

Джак реши да се съобрази с желанието ѝ. В момента жената не бе в състояние да спори с когото и да било. Беше бледа и ръцете ѝ трепереха. Ако не ѝ бе помогнал, щеше да разпилее хапчетата по целия диван.

— Слушайте, щом още не сте разговаряли с детектив Стайнбек — започна тя, — може би трябва да ви кажа нещо. — Последва продължителна пауза. Щеше да ѝ бъде трудно да го обясни, но не искаше да го разберат от друг.

Двамата мъже я изчакаха да продължи.

— Колко? — осведоми се Джак и вдигна шишето с таблетките. — И с кого искате да разговаряте? С него или с мен?

Софи разтвори длан и с изненада установи, че продължава да трепери.

— Само една, моля. Предполагам, че щом сте тук заедно, ще трябва да го чуете и двамата. Не искам да бъда груба.

— Тези отдавна не действат — отбеляза Джак, загледан в етикета на флакона. — Не са много силни. Сигурна ли сте, че не трябва да вземете две?

— Достатъчно ми е да погълна една — усмихна се тя. — Разбрахте ли ме? Другата сте вие.

— Правиха ли рентгенова снимка на главата ви в болницата? — продължи той.

На вратата се позвъни и Алек скочи да отвори.

— Време беше — каза той.

— Охраната ли е? — попита Софи.

— Не. Джил ще дойде към девет. За щастие пристигнаха Реган и Корди с някои много необходими покупки. Вече умирам от глад.

Джак стана да им помогне. Корди му подаде чанта с хранителни продукти, а Реган връчи на съпруга си месо за барбекюто.

— Купихте ли ми батерии? — подвикна от дивана Софи.

— Поръчката е изпълнена — докладва Реган иззад вратата на отворения хладилник. — Ще ги оставя на плота.

Софи не беше гладна, но Корди успя да я убеди да изпие горещия бульон, който ѝ бяха донесли от китайския ресторант в края на улицата. Наистина я ободри.

Приятелките ѝ непрестанно се суетяха около нея. Корди през минути слагаше ръка на челото ѝ, за да се увери, че няма треска, а Реган подложи няколко възглавници зад гърба ѝ и загърна раменете ѝ с одеяло.

— Претърпях само лека интервенция — протестираше Софи. — Лека. Следващата седмица ще ми махнат конците и ще мога да се върна към нормалния си начин на живот. Дори бих могла да сваля няколко килограма.

— Кога си качвала килограми? — пошегува се Корди.

— Казах само, че бих могла.

— Има ли още нещо, което бихме могли да направим за теб? — попита Реган.

Софи огледа стаята. Завесите бяха дръпнати за първи път от няколко години, което ѝ напомни, че куршумът бе пробил двойните стъкла на прозореца.

Алек проследи погледа ѝ. Двамата с Джак бяха приключили с вечерята и се бяха отпуснали в креслата пред камината.

— Джил ще се погрижи за прозореца. Хората му ще дойдат рано сутринта.

— Защо ли не взема да се омъжа за него? — подметна Софи. — Толкова енергичен човек.

— Какво друго мога да направя? — повтори Реган.

— Ами да оставиш покупките и да си вървиш у дома. Изнервяш ме, като сновеш така из стаята. Добре съм.

Корди тръгна след нея и щеше да я последва в банята, ако Софи не бе затръшна вратата под носа ѝ. Смени превръзката и се изненада, че въпреки всичко съвсем не изглежда зле. Изми косата и лицето си, после загреба от овлажняващия крем и отвори вратата. Миг след това избухна в смях. Корди оправяше леглото и изтърсваше възглавниците.

— Искаш ли да си легнеш?

— Господи, не. Изобщо не ми се спи. Претърпях само лека хирургическа намеса — повтори за пореден път. — Още няма седем часа, а и ме чака много работа.

Тръгна обратно към дивана, следвана от приятелката си.

— Трябва да се обадя на мистър Битърман — заяви Софи. — Къде ми е телефонът? Той сигурно много се притеснява.

— Вече говорих с него — осведоми я Алек. — Потърси ме на мобилния веднага щом разбрал, че са те простреляли. Уверих го, че с теб всичко е наред.

Тя кимна.

— Корди, изпрати ли съобщение на всички познати, че съм добре?

— Да.

— И на кого по-точно? — полюбопитства Алек.

— На семейството и приятелите ни.

— А на баща ѝ? На него писа ли?

Реган отправи към съпруга си един от „онези“ погледи, но той не ѝ обърна никакво внимание.

— Много бихме искали да поговорим с него — подметна Джак. — Нали знаете, да го поканим на бира и...

— Доста е труден за откриване — отбеляза Алек.

— Често се мести — каза Софи. — Татко е изключително зает човек. А в момента е извън страната.

Приятелките ѝ знаеха колко неудобно се чувства, когато стане въпрос за баща ѝ, затова побързаха да сменят темата.

— Един от учениците ми се опита да взриви лабораторията — съобщи Корди.

— Тя е преподавател по химия в една гимназия — обясни Софи на Джак. — Миналата година не се ли случи същото?

— Почти.

Джак се усмихна.

— Как е възможно някой почти да взриви лаборатория?

— Доста е объркано.

Корди погледна Реган и й кимна, което означаваше, че е неин ред да се опита да държи разговора далеч от Боби Роуз.

— Никога няма да забравя този шум — изсумтя Реган.

— Какъв шум? — попита Софи.

Беше се сетила, че не си е взела антибиотика, и се появи, разклащайки шишенцето.

— По телефона. Чух някакво боботене, а след това трясък на стъкло.

На Софи не й стигна търпение да разбърка субстанцията и без да се замисли, пхна шишето в ръцете на Джак. След като се беше справил с едното, нищо нямаше да му коства да отвори и това.

— Помислих, че са те убили, мила — заяви Реган и очите й се напълниха със сълзи. — Не, наистина. Веднага набрах 911 и помолих да повикат Алек или някой от колегите му. Но не затворих мобилния си телефон с надеждата, че ще успееш да се свържеш с мен при нужда. Чуваше ли как те виках?

— Не.

— Как си успяла да говориш по три телефона едновременно? — поинтересува се Корди.

— Не знам точно, но успях. Алек и Джак бяха на съвещание и обикновено секретарката отказва да ги прекъсва. Но този път не се наложи да й обяснявам дълго. Сигурно е била доста шокирана, след като й казах, че си простреляна.

Алек се пресегна и притегли жена си в скута си.

— Ние вече се бяхме обадили на бърза помощ, скъпа — каза той. Реган изтри сълзите си.

— Ще се прибера къщи и ще се наплача.

Той я потупа по рамото.

— Защо не го направиш сега? Така ще се прибереш в хотела със сухи очи.

Софи се разсмя. Приятелката ѝ плачеше при най-малкия повод. Когато бяха в детската градина, двете с Корди се надпреварваха коя ще я разплаче първа — Софи винаги разказваше измислени тъжни истории, а Корди ѝ пееше сърцераздирателни песни. Размишлявайки сега, стигаше до заключението, че не са постъпвали добре. Вярно, бяха се забавлявали, но това не променяше нещата. Старите спомени изплуваха в съзнанието ѝ в странно време. Може би болкоуспокояващите я бяха замаяли прекалено много.

— Съжалявам, че те карах да плачеш толкова често, когато бяхме малки — с чувство за вина каза Софи.

— Кога си я разплаквала? — попита Алек.

— През цялото време — призна си Корди.

— Докато не се усетих... — сви рамене жена му. Тя отиде в антрето и взе връхната си дреха и чантата. После се обърна към Корди и каза: — Ако си готова, ще те закарам до вас.

— Ами... ако Софи няма нужда от мен повече...

— Моля ви, тръгвайте. И вземете със себе си тези двамата.

Минаха още пет минути, докато приятелките ѝ се приготвят да си вървят. Реган се обърна за последен път и попита:

— Чудя се с кого си говорила по мобилния телефон, когато са те простреляли. Вероятно и той е бил доста шокиран...

— А, да... За това ще поговорим утре.

Алек и Джак не се подведоха от уклончивия ѝ отговор. Дватамента сякаш потънаха във фотьойлите.

Веднага щом Ригън и Корди си тръгнаха, тя се обърна към мъжете:

— Вие също трябва да си вървите.

— Ще изчакаме, докато дойде Джил — заяви Алек.

— И двамата ли?

— Трябва да закарам Джак до тях, така че ще му се наложи да ме изчака.

— Е, с кого говорихте по мобилния телефон? — неочаквано попита Джак.

Сега той беше любопитен.

— Вече обясних всичко на детектив Стайнбек.

— Кое по-точно? Кой беше? — настоя Алек.

До този момент бе предпочела да не им казва, но сега реши, че моментът е настъпил. Нямахте как да се измъкне.

— Човекът, който ме простреля.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

290. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Нещо ужасно се случва с глутницата. Али, една от вълчиците, умря вчера. Забелязахме, че е необичайно отпаднала през последните няколко дни, но не обърнахме особено внимание.

Ерик ме дръпна настрана, за да ме увери, че няма нищо общо със случилото се. Повярвах му, но все пак изпитах огромно облекчение, когато открих, че в кръвта ѝ липсва неизследваният хормон.

Още два вълка показват подобни симптоми. Допускаме, че причината е някакъв вирус, но все още не сме го изолирали. Чувстваме се безпомощни и не ни остава нищо друго, освен да се молим другите от глутницата да оцелеят.

— Но и ти би погледнал — протестираше Софи.

— Да не си полудяла? — караше ѝ се Алек. — Не, никога не бих отишъл до прозореца. А ти би ли го направил, Джак?

— Не, разбира се.

Погледът ѝ се местеше от единия към другия.

— О, я стига! Ако някой ви се обади и гласът му ви звучи познат и после ви каже, че не иска да разваля изненадата...

Двамата я гледаха с такова недоверие, че тя престана да се оправдава.

— Реагирате също като детектив Стайнбек — заяви накрая.

— А него попитахте ли го дали би погледнал през прозореца? — осведоми се Джак.

— Всъщност да.

— И какво ви отговори?

— Ами... Каза, че дори не би се приближил — отвърна му неохотно. — Но той е от отдел „Убийства“. Какво друго би могло да се очаква от него?

— Спомняш ли си защо шефът ти настоя да работиш вкъщи? — попита Алек. — Забрави ли за заплахите?

— Не, не съм — тихо отвърна тя. — Просто не ги взех насериозно.

— Защо?

— През цялото време ме заплашват... Или поне всеки път, когато името на баща ми се появи в новините с някакво несправедливо обвинение. Но досега никога не е бил изправян пред съда, както сигурно ви е известно.

— Какви бяха предишните заплахи?

Тя равнодушно повдигна рамене:

— Обичайните. Нали знаете: „Мразя те...“, „Ще те накарам да съжаляваш...“, „Ще ти откъсна главата“... и други подобни.

— Казах й, че трябва да се обърне към полицията обади се Алек.

— Към полицията? — презрително изсумтя Софи. — За да се навъртат около мен още повече? И за какво? Заплахите спираха след една-две седмици. Алек, нямам намерение да изживея живота си в страх.

— Какво друго каза стрелецът, преди да ви накара да погледнете през прозореца? — обади се Джак.

— „Стига си се дърпала“. Помолих го да ми се представи, а той каза само: „Стига си се дърпала“. И добави, че не искал да развали изненадата.

— И тогава сте погледнали — поклати глава мъжът.

— Очевидно.

— Хмм... Доколкото мога да предположа, именно изстрелът е бил изненадата — заяви Джак.

— Сарказмът ви не ми помага много.

Седнал на стола срещу нея, той подпря лакти на коленете си и се наведе напред.

— Значи, ако аз ви кажа: „Стига си се дърпала!“, ще направите всичко, което ви накарам?

Отношението му не ѝ допаднаше. Ако това означава да ви застрелям, сигурно, помисли си Софи.

Алек я накара да продължи:

— Твърдиш, че гласът ти е звучал познато.

— Нещо такова — отвърна тя. — Беше много жизнерадостен и ми напомни за един продавач. Тогава ми се струваше, че съм го чувала и преди, но вече не съм толкова сигурна.

— Следващия път, когато получиш заплаха, веднага ми се обади. Разбра ли? — строго нареди Алек.

— Мога и сама да се грижа за себе си.

Това не беше най-подходящото изявление, упрекна се сама, още повече че току-що се бе прибрала от болницата, след като бе получила огнестрелна рана. Алек изглеждаше като човек, който се опитва да ѝ влее малко здрав разум. Но изражението на Джак беше още по-непоносимо.

— Престанете да ме гледате така.

— И как ви гледам по-точно? — попита той.

— Като че ли ме смятате за идиот.

— Значи съм улучил. Много добре.

Какво искаха тези двамата от нея? Истината? Е, нямаше да я получат, реши твърдо. Разбира се, че беше уплашена и много, много уморена от усилието да се преструва, че заплахите изобщо не я притесняват. Очевидно очакваха някакво разкаяние.

— Добре, признавам. Бях непредпазлива.

Джак кимна в знак на съгласие и се обърна към партньора си. Докато ѝ четеше лекция за всички ужасни неща, които биха могли да ѝ се случат, ако не внимава, тя седеше и размишляваше. Той наистина беше негодник. Жалко, че бе така дяволски сексапилен. Не можеше да повярва, че наистина я привлича. Защо пък не? Беше образец за мъжественост: висок, с широки рамене, мускулест. Имаше гъста тъмна коса, загоряло лице и пронизателни очи, а момчешката му усмивка караше стомаха ѝ да се свива, особено когато я гледаше с този поглед.

Беше сигурна, че и той я харесва. В начина, по който я наблюдаваше, се долавяше нотка на личен интерес, а не просто чисто служебен — като на агент от ФБР. Гледаше я така, както мъж гледа жена, от която е силно развълнуван. Но не се съмняваше, че всичко това става против волята му. Предвид това, че я смята за глупачка с

голяма уста, и факта за родствените ѝ връзки, кой би могъл да го обвини?

Изучаваше го по-отблизо, докато двамата мъже продължаваха да разговарят, сякаш забравили за присъствието ѝ. Дали се досещаше, че го харесва? Надяваше се, че не. О, господи! ФБР. Какво ѝ ставаше? Защо възгледите ѝ се бяха променили така?

Е, сигурно би могла да преспи с него. Щеше да бъде само секс. Див, вълнуващ, страстен секс. Без да се влагат никакви чувства. Не можеше да си позволи да се влюби. Трябваше да пази сърцето си. Не беше като останалите жени. Никога нямаше да може да се омъжи и да има собствени деца... Не и с тази фамилна история.

Животински, влудяващ секс... Без обвързване... В това нямаше нищо лошо, нали?

Ехо!... ФБР. *Престани, Софи*, смъмри се тя. Сигурно беше полудяла, щом я спохождаха такива мисли. ФБР. Защо не можеше да си го припомня всеки път, когато го погледне?

Трябваше да ангажира съзнанието си с други неща, за да няма време да си спомня за неподходящите мъже, в които се бе влюбвала. Беше също като с диетите. Всеки път, когато се подлагаше на диета, трябваше да се заеме с нещо, за да не мисли непрекъснато за парчето шоколад с лешници или пълната кутия със сладолед в хладилника. Обикновено ставаше така, че в крайна сметка се предаваше и изяждаше и двете, но този път бе твърдо решена да не се огъне пред Джак. Това беше изкушение, на което можеше да устои.

Уилям Харингтън. Заради създалата се през последното денонощие бъркотия напълно бе забравила за него. А това беше мистерия, върху която би могла да съсредоточи вниманието си. Какво се беше случило с него? И защо бе заминал за залива Прудоу? Беше ли тръгнал веднага след като се е отказал от надбягването? Но тогава защо бе казал на всички, че отива в Европа? Нещо не беше наред, но какво точно?

Не знаеше какво да предприеме. Хрумна ѝ да сподели с Алек. Би могла да му разкаже как бе срещнал Уилям и да му обясни мистериозните обстоятелства около смъртта му, но с какво би могъл да ѝ помогне той? Може би щеше да допусне, че е нещастен случай. Наистина ужасен начин да си отидеш от този свят, но все пак нищо повече от инцидент.

Трябваше да поговори с мистър Битърман. Той беше експерт в разследването и сигурно щеше да я посъветва как да проучи този случай. В края на краищата, беше вещ в журналистиката, след като бе работил в един от най-престижните вестници в света в продължение на цели двайсет години. Да, щеше да му се обади.

Двамата агенти на ФБР бяха приключили обсъждането на поведението ѝ и в момента Алек пишеше съобщение на мобилния си телефон.

— Смяташ ли, че някой би могъл да подслушва разговорите ми?
— обърна се към него тя.

— Джил провери — отвърна ѝ, без да вдига поглед. — Убеден е, че линията е чиста. Защо питаш?

— Просто от любопитство. Агент Макалистър, да не би да имате уговорена среща? Непрекъснато гледате часовника си.

— Не смятате ли, че е крайно време да започнете да ме наричате Джак? И не, нямам планове, които да не могат да бъдат променени. Просто трябва да проведе един бърз разговор.

— Алек, за бога, откарай го до колата му. Не бива да проваля срещата си. Много грубо би било от негова страна да я отмени в последния момент — не можеше да остави нещата така. — Между другото, чувала съм, че някои от най-скъпо платените охранителни фирми са отнасяли огромни глоби за отменени ангажименти.

Джак ѝ се усмихна.

— Не можем да си тръгнем, преди да дойде Джил.

Точно в този момент на вратата се звънна. Мъжът избухна в смях.

— Кълна се, не беше планирано.

Джил беше подранил с два часа. Втурна се вътре, понесъл три големи кутии с пица, върху които несигурно балансираха шест кутии бира „Келис“.

— Дръпни се от пътя ми, Алек. Трябва да изядем пиците, докато са топли и вкусни, и да изпием бирата, докато е пивка и изстудена. Софи, миличка, как си? Ще хапнеш ли едно-две парченца?

— Може би по-късно. Къде намери тази бира?

— На черния пазар — отвърна ѝ той с широка усмивка.

— Направил си си излишен труд, като си донесъл топла храна — отбеляза тя. Щеше да добави още, че е жалко, заедно Джак и Алек вече

бяха вечеряли и Реган и Корди си бяха тръгнали, но Джак последва Джил до масата, а Алек отиде в кухнята, за да донесе салфетки.

— Каква си купил? — Алек повдигна капака.

— В какъв смисъл „каква“? С месо, естествено. Само тя става за ядене.

Софи прекоси стаята и видя Джак да взема голямо парче веднага щом Джил отвори кутията.

— Наистина ли ще ядете пак? — попита го тя.

Той сведе поглед и внезапно загуби дар слово. Дявол да го вземе, наистина беше красавица. С открито лице, без следа от грим, и все пак изглеждаше страхотно. И дяволски прелъстителна. В друг момент, на друго място сигурно би предприел нещо.

— Какво? — заекна, опитвайки се да си припомни въпроса ѝ.

— Чудех се дали наистина ще ядете още.

— Но разбира се! Та това е пица. Трябва да ѝ се насладим, докато е топла.

— Яденето не е умствена работа, мила — намеси се Алек.

По-скоро е лакомия, мислено отбеляза тя. Остави ги на заниманието им, което очевидно им доставяше удоволствие близко до оргазма, и отиде в кухнята, за да си направи чаша горещ чай. Забеляза малкото пакетче с батерии на кухненския плот и си спомни за диктофона, който беше използвала при интервюто на Харингтън. Тази вечер, каквото и да ставаше, щеше да изслуша всяка дума, изречена от него. Това беше заслужено наказание, задето го бе обвинила в нарцисизъм. Наистина си беше такъв, но ѝ беше неловко, че го бе казала.

Този път щеше да обърне повече внимание на думите му. Може би беше споменал нещо, свързано със залива Прудоу, докато мислите ѝ бяха блуждали, и вероятно това нещо щеше да обясни къде, кога и защо се е случило всичко. Горкият човек беше мъртъв, затова си даде обещание да не се оплаква, докато го слуша да разказва отново и отново, и отново за всичките си дващест и четири надбягвания. И... о, да, сагата за безбройните си мехури. Нямах да превърта лентата напред, независимо колко неустойимо ще е изкушението. Въздъхна тежко. Горкият мъртъв човек. Горкият мъртъв досадник.

Отпи от чая и влезе в спалнята, за да вземе диктофона. Мислеше, че го е оставила на бюрото, но не го намери там. Докато проверяваше в

чекмеджетата, се сети, че го бе пъхнала в чантата, преди Реган да ѝ позвъни. Охо. Вече всичко започна да се намества в паметта ѝ. Спомни си как бе държала чантата, непознатият се бе обадил и бе изрекъл: „Стига си се дърпала“, с онзи весел, познат отнякъде глас.

Споменът я накара да потръпне. Дамската ѝ чанта вероятно беше във всекидневната.

Но не беше.

— Алек, да си виждал чантата ми? Червена, кожена... — отново огледа стаята. — Държах я, когато ме простреляха. Трябва да е някъде тук.

— Аз я видях — обади се с пълна уста Джил и с ръката, в която стискаше нахапано парче пица, махна да ѝ покаже: — Лежеше на пода точно до прозореца. Цялата беше изцапана с кръв.

— С кръв? О, не и моята „Прада“!

Джак погледна партньора си и кимна с глава към нея.

— Сега да не стане като с ризата от кабана?

Тя го чу.

— „Долче и Габана“! А червената кожена чанта „Прада“ е уникат.

— *Беше* уникат — поправи я той. Искаше ѝ се да изругае. Отпусна се тежко на стола до него.

— Беше? Какво трябва да означава това?

— Например, че чантата е спасила живота ти — обясни мъжът. — Куршумът се е ударил в закопчалката, преди да те пронизе.

— Добре, това може да се поправи. Ако кожата не е пострадала... може би кръвта ще се почисти... Къде е сега?

— Не е тук — осведоми я Алек.

— Беше на местопрестъплението — поясни Джил, — затова я отнесоха в лабораторията.

— Искам си я обратно. Вътре е диктофонът, както и портфейлът с документите и... боже господи, кредитните ми карти.

— Утре сутрин ще се обадя на Стайнбек — обеща Алек, дояде парчето пица и се зае да разчиства масата.

Софи се прозя. Болкоуспокояващите я бяха замаяли, освен това беше изтощена.

— Вие няма ли къде да отидете? — обърна се към двамата агенти. — Например да хванете няколко лоши момчета?

— Не и аз — отвърна Джак. — Може би ще ми се наложи да се покрия за известно време. Затова ще потърся някой самотен остров, на който е горещо през цялата година, и ще прекарвам времето в хамака. Мразя студа, а в Чикаго вече доста захладна.

— Е, сигурна съм, че ще си прекарате чудесно — каза тя. — А сега, ако ме извините, ще отида да си легна.

— Ние си тръгваме, но Джил ще остане цяла нощ — заяви Алек.

— Но... — понечи да възрази тя.

— Недей да спориш с мен — предупреди я той.

Джил ѝ намигна.

— Този диван ми се струва доста удобен. Обещавам да бъда тих като мишка. Дори няма да разбереш, че съм тук.

Софи отстъпи с неохота. Вече нямаше сили да се съпротивлява.

След като заключи вратата след Алек и Джак, отиде до килера да извади одеяло и възглавница за Джил. Поразтреби кухнята, угаси осветлението и се запъти към банята. Във всекидневната проблясваше екранът на телевизора. Пазачът ѝ гледаше волейбол, като предвидливо бе изключил звука.

— Лека нощ, Джил — подхвърли тя. — Благодаря ти.

— Лека нощ, миличка — отвърна той, прозявайки се.

Тя облече нощницата си и се подпря на ръба на леглото. Беше толкова уморена, че едва държеше очите си отворени. Часовникът на нощното шкафче показваше единайсет и половина. Не можеше да си легне веднага. Трябваше да остане будна поне още половин час, затова взе някакво списание и се зачете. Накрая, в дванайсет без пет, безшумно се измъкна изпод завивките. Приблужи се на пръсти до вратата на спалнята и я откряна леко. Джил хъркаше високо. Внимателно затвори вратата, отиде до гардероба и размести няколко кутии от обувки, под които се откри пролука с размерите на книга. Пъхна безшумно ръка и извади тънък мобилен телефон. Погледна в другия край на стаята, за да види колко е часът. Оставаше само минута до дванайсет. Изчака.

Точно в полунощ апаратът в ръката ѝ започна да вибрира.

Софи бързо го отвори и го допря до ухото си.

— Здравей, татко.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

300. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Не мога да опиша колко объркани сме всички. Люси, другите възрастни животни, малките, всички са мъртви. Рики е единственият оцелял.

Той също бе на ръба на смъртта. Ерик убеди Брендън и Кърк да се върнат в базата. Веднага щом тръгнаха, той приспа вълка и след това с моя помощ му постави още една инжекция К-74. Настоях да увеличи дозата.

Няколко часа след това Рики беше силен както винаги. Забележителното му възстановяване за толкова кратко време изуми Брендън и Кърк.

За първи път забелязах някаква емоция в нашия водач на глутницата. Рики преживяваше дълбоко загубата на семейството си. След като не намери потомството си, цяла нощ ви жалостиво. На следващия ден се отдалечи от мястото.

Според баща ѝ всичко щеше да бъде наред и в деветдесет и девет процента от случаите той се оказваше прав. Нещата сами щяха да се променят към по-добро и както винаги ѝ напомняше, в края на тунела щеше да се появи светлина. Само че пътят към нея задължително минаваше през болката.

Прострелването ѝ беше точният пример. Какво добро би могло да ѝ донесе то? Прекалено рано беше да се разбере, помисли си тя, но предпочете да повярва на баща си и да приеме оптимистичното му отношение към живота. Освен това бе решила да възприеме още една от философиите му: никога не оставай длъжна никому. Софи би

приветствала възможността да застреля човека, който бе стрелял по нея. Да види дали би му харесало.

По телефона баща ѝ я бе уверил, че работниците в пивоварната на Кели ще получат справедливост, и тя му вярваше. Надяваше се да си върнат парите, за което бе споменала няколко пъти. Ала неговият отговор бе просто: „Ще видим“.

След като обсъдиха плачевното положение на фабриката, тя му разказа всичко за Уилям Харингтън, без да спести дори подробностите около ужасната му смърт. Той ѝ предложи да стегне багажа си и да замине за залива Прудоу. Напомни ѝ, че е репортер и от това би могло да се получи интересна история. Тя обаче прозря истинския му мотив. Искаше да я отдалечи колкото може повече от Чикаго, докато суматохата около затварянето на пивоварната поутихне. Предложението му не беше лишено от смисъл. В Аляска очевидно имаше какво да се открие.

Следващите няколко дни минаха изненадващо бързо, а тя не бе свършила нищо полезно. Спеше много, ядеше малко и се чувстваше потисната. Джил бе прекарал в апартамента ѝ само първата нощ, но винаги се навърташе наоколо. Когато го нямаше, охраната поемаше някой друг. Никой не можеше да мине през фойето, без да се легитимира и да получи разрешение. Допълнителната охрана беше наета от Алек и тя нямаше представа как щеше да му се отплати за положените усилия и грижи за нейната безопасност.

Компания не ѝ липсваше, както и свежи цветя. Мистър Битърман ѝ изпрати домашно приготвени спагети и кюфтета, достатъчни да нахранят дванайсетчленно семейство. Дори напълно непознати изпращаха поздравии и пожелания за скорошно възстановяване. Повечето твърдяха, че не вярват Боби Роуз — чикагският Робин Худ, да е откраднал парите от осигурителния фонд на бирената фабрика. Повечето обвиняваха Кевин Дево, финансовия директор, че е проявил недалновидност и е направил лоши инвестиции.

Софи не можеше да избегне скандала. Всяка вечер по телевизията се появяваше по нещо около закриването на компанията и шумния развод. Меридит, дъщерята на Кели, и бившият му зет, водени от ненавист и омраза, си бяха обявили ожесточена война. Дватама си

отпращаха обвинения, всяко от които бе заснето на лента и показано като сапунен сериал в новините в шест и десет часа. Кирливите им ризи се развяваха на телевизионния екран и всеки можеше да ги види.

Как бе възможно двама души, които вероятно някога са се обичали, сега да изливат върху си толкова мръсотия? На единия ден любов, на следващия — омраза? Нищо чудно, че при мисълта за брак направо ѝ прилошаваше.

Мистър Битърман ѝ се обаждаше всеки ден, но отказваше да я посети, докато не се оправи напълно, и не даваше да се спомене и дума за работа.

— Знам, че ако заговорим за това, веднага ще започнеш да ме уговаряш да ти позволя да се върнеш в редакцията и тъй като наистина съжалявам за онова, което преживя, ще отстъпя — заяви той.

Когато отвори уста да му възрази, той я прекъсна. Отначало беше раздразнена от упорството му, защото умираше от желание да му разкаже за участието на Харингтън, но скоро установи, че неотстъпчивостта му може да работи и в нейна полза. Беше ѝ нужно време, за да събере повече информация, преди да се яви пред него и да му изложи плана си.

Не можеше да изхвърли Харингтън от мислите си. Искаше да се обади на Пол Ларсън в Аляска и да го попита дали са открили нещо ново за нещастията. Той и беше дал номера на мобилния си телефон, уверявайки я, че би могла да му позвъни по всяко време на денонощието. На Софи обаче ѝ бе неудобно да го притеснява. Човекът работеше по цял ден като охрана на нефтено находище и бе обещал да я потърси, ако научи подробности за смъртта на Уилям. Но очакването я изнервяше.

Винаги държеше бележника си подръка и всеки път, когато се сетеше за нещо, което Харингтън ѝ бе казал по време на безкрайното интервю, веднага го записваше. Водеше я чувството за вина. Трябваше да му обърне повече внимание.

Точно в момента обаче най-много я занимаваше изчезналата ѝ чанта. Нужно беше само да открие къде се намира полицейската лаборатория, да отиде там и да настоява да ѝ върнат вещите. Те все още държаха диктофона, на който бе записана всяка дума, изречена от Харингтън.

Денят, в който ѝ свалиха конците, започна наистина прекрасно. Пол Ларсън, охранителят от Аляска, ѝ се обади с най-разнообразна и интригуваща информация.

— Откриха портфейла на Харингтън. Бил на тридесетина метра от останките на палатка, разпъната в средата на нищото. Говоря сериозно. Един господ знае защо се е установил в най-отдалечения район, който бихте могли да си представите. На десетки километри наоколо няма абсолютно нищо. Опитаха се да открият Бари с помощта на малък самолет...

— Кой е този Бари?

— Белия мечок, който го изяде... исках да кажа, който е убил Уилям Харингтън. Успях да установя, че е изключителен екземпляр.

Тя беше ужасена.

— Защото е убил човек?

— А, не, не. Изключителен е, защото е бил част от научно изследване върху полярните мечки. Тук постоянно се размотават различни изследователски екипи, които събират данни за едно или друго. Ако не са мечките, ще е глобалното затопляне.

— Искате да кажете, че са изследвали Бари?

— Точно така. Пилотът забелязал голямо парче червен плат да се вее от вятъра. Било част от палатка, но тогава видял и друго — по-малко, замръзнало до портфейла. Ако палатката не е била толкова ярка, никога не би могъл да я открие. Въпреки това, като се замислиш колко е огромен районът, истинско чудо е, че изобщо са намерили нещо. Наричат тази част Изгубената ледена земя.

А Уилям Харингтън се е озовал в центъра ѝ? Какво, за бога, го е накарало да се установи на повече от двайсет километра навътре в това... ледено нищо? Софи дори не би могла да си представи какво е замислял. И продължи да се чуди на глас:

— Допускате ли, че е пристигнал в Аляска заради някакво научно изследване?

— Какво по-точно?

— Може и да се заблуждавам, но непрекъснато мисля за проекта, за който той не спираше да говори. Наричаше го „Алфа“. Вероятно не означава нищо. Харингтън беше голям самохвалко, така че сигурно е

преувеличил, като разказваше за някакъв клуб от супер атлети, от който бил част, но пък си струва да се поразровим малко.

— Проект „Алфа“? — разсмя се Ларсън. — Звучи ми налудничаво.

— Прав сте, Пол — призна тя. — Все пак съм доста заинтригувана. Продължавам да се питам какво е търсил в Аляска. Какво са намерили в портфейла?

— Шофьорската му книжка, сметки за неколкостотин долара, двайсетачка и дебитна карта на Visa. Върху кожата нямало нито драскотина. Представяте ли си? Странно, а? Като си помислиш само, че... Е, нали се сещате...

Като си помислиш, че добрият стар Бари е изял Уилям Харингтън...

— Изпратили са го в лабораторията в Анкоридж. Останките бяха откарани там преди това. Говорих с едно от момчетата. Обясних му, че проявявам интерес към разследването, и ще му бъда благодарен, ако ме уведомява какво става. Предполагам, че са започнали от банката, издала кредитната му карта, и после са се свързали с адвокатската кантора, движила делата му. Дори са се добрали до името на единствения му роднина. Доколкото подочух, той щял да наследи дяволски много пари. Дуейн Уикър. Втори братовчед. Много жалко, че е нямал други близки.

— Не знам кои са били приятелите му и дали изобщо е имал такива — подметна Софи. — Говорихме единствено за двайсет и четирите надбягвания, които беше спечелил. И за мехурите по краката му. Обстойно ми разказа за мехурите си.

Пол се разсмя.

— Мехури? Майтапите се.

— Съвсем не. Срамувам се да си призная какви неща ми се привиждаха, докато ми ги описваше. И сега се чувствам неловко. Тези състезания означаваха много за него.

— Тогава защо се е отказал от двайсет и петото?

— Ако трябва да споделя собственото си мнение, то е, че е бил сигурен, че няма да може да го спечели. Ала фактът, че е бил със спортния си екип и в Аляска, кара да се замисля дали в изчезването му няма нещо друго.

— Слушайте, хрумна ми една идея. Тъй като репортажът ви за надбягванията така или иначе е провален, защо не дойдете да напишете за Аляска? Недалеч от Бароу имаме петзвезден хотел. Какво ще кажете да ви резервирам стая? Все още не съм се отказал от вечерята на свещи.

— А в този лукс включва ли се и шоколадче на възглавниците? Смехът му беше много приятен.

— Добре де, измислих си петте звезди, но това не причина да се откажете да дойдете. Наистина има хотел с прилични стаи и чисти чаршафи, а и трябва да види северното сияние. Гледката е невероятна.

— Защо ми се струва, че говорехте за Изгубената ледена земя?

— За красивата Изгубена ледена земя — отново се засмя той. — Това е доста странно противоречие, струва ми се. Трябва да го видите, за да разберете. Аляска ще ви плени.

— Нека да си помисля — отвърна тя.

— Мислете и за мен.

Остави този коментар без отговор.

— Ще ми се обадите, ако научите още нещо за Харингтън, нали?

— Ще ви позвъня при всички случаи. Дочуване.

Софи беше отчаяна.

— Трябва ми бира „Келис“, и то веднага.

— И ми се обади, защото... — попита Корди.

— Защото знаеш как да намериш на... на черно.

— На черно? — учуди се Корди.

— Да! На черно. Можеш или не?

— Имам няколко бутилки в хладилника. Бих могла да ти ги донеса след последното упражнение в лабораторията.

— Няма да стигнат. Необходими са ми няколко кашона.

— Добре де. Но нещо не схващам. За какво са ти?

— Защото мистър Битърман ще дойде довечера. Има една история, която искам да разследвам, и може би ще се наложи да предприема едно пътуване. Надявам се да одобри идеята и да покрие разходите ми. Ще ти разкажа всичко, като се видим. Но сега ми е нужна бира, и то много. Примамих шефа в апартамента си с това обещание, но малко преувеличих.

— Колко „малко“?

— Казах, че имам цял шкаф с любимата му напитка.

— Има лесно решение. Обади се в някой супермаркет и им поръчай да ти донесат от някоя друга марка.

— Това ще разбие сърцето на мистър Битърман. За него не съществува друга бира.

— Ами Реган? Може би тя ще помогне.

— На нея вече съм ѝ поставила друга задача. Тя трябва да уговори Алек да ми помогне да получа нещата си обратно от полицейската лаборатория. Нямаат никаква причина да задържат вещите ми.

— Джил ми каза, че цялата ти чанта била в кръв, а куршумът се ударил първо в закопчалката ѝ. Горкичката. Наложило се да я вземат, защото е била намерена на местопрестъплението. Не гледаш ли криминалета по телевизията? Извадила си късмет, че не са разрязали килима ти и не са отнесли и него.

— Ами нещата в чантата? За какво са им портмонето, диктофонът и мобилният ми телефон? Сигурно батерията е вече за изхвърляне.

— Поговори с детектив Стайнбек.

— Вече го направих. Непрекъснато ми повтаря, че скоро ще ми ги върнат, но вече престанах да му вярвам. Той просто се подиграва с мен.

— Не знам какво си въобразяваш, че може да направи Алек. Това не е федерално разследване.

— Но има приятели в полицейското управление и се надявам да ги помоли за помощ. Диктофонът наистина ми трябва, имам записи на важни интервюта, които искам да прослушам отново — обясни Софи.

— Аха, с онзи бегач?

— Да. Отчаяна съм. Вече оставих съобщение на мобилния на Алек, за да го предупредя, че ако не получа диктофона си обратно до утре, ще нахлуя в лабораторията и ще си го взема сама. Дори ако трябва да разпердушиня онова място.

Корди се разсмя.

— О, обзалагам се, че много се е забавлявал, докато го е чел.

След като приключи разговора с приятелката си, Софи звънна на още няколко места, но никъде нямаше нужните ѝ запаси от бира

„Келис“. Напитката се бе превърнала в рядка ценност.

Нищо не вървеше според очакванията ѝ и вече бе на ръба на нервен срив. Не искаше кой знае какво. Само една добра новина.

И най-накрая тя се появи. *Но защо винаги става така, че добрите вести неизменно са съпроводжани от лоши?*, запита се тя.

А лошата беше, че идва Джак Макалистър.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

304. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Брендън свика съвещание. Предложи да запазим като „наша малка тайна“ смъртта на вълците. Опасява се, че фондацията ще спре субсидирането ни. А той току-що бе подновено и никой от нас не иска да си тръгне, преди да е разбрал какво става с Рики.

Затова единодушно приехме предложението му.

Рики си беше намерил друга глутница. Лута се самотен почти две седмици, преди да открие ново семейство. Типично е за вълците да се местят през есента и зимата. Той се натъкна на мигрираща глутница и макар да беше доста необичайно, успя да се адаптира към нея. Остава само да се види дали силното животно ще създаде някакви проблеми в новата си общност.

Агент Макалистър беше по-очарователен от всякога. Поздравът му също. Не изгуби нито минута за едно „здравей“ или поне „здрасти“. Тя отвори вратата и веднага чу:

— Нахлуването в криминална лаборатория и кражбата на вещевени доказателства са углавни престъпления.

— Но не съм го извършила, нали? Просто заплаших, че ще го направя — възрази тя. — Предполагам, че няма да бъде любезно от моя страна да ви помоля да ми върнете диктофона, преди да си тръгнете, агент Макалистър.

— Джак. Наричай ме Джак — той се усмихна, мина покрай нея и се отправи към всекидневната. — Няма да си получиш диктофона, докато не ме наречеш по име.

Не даваше вид на човек, който се е отбил за малко. Точно в този момент се настаняваше удобно на дивана.

— За какво си дошъл? — попита тя.

— Дълга история.

— Нищо, слушам.

Скръсти ръце пред гърдите си и внезапно си спомни, че не си бе сложила сутиена, защото ластикът му болезнено се впиваше в раната. Припряно грабна една жилетка. Беше я сложила на облегалката на стола с намерението да я облече, преди да отвори на мистър Битърман, но съвсем я бе забравила.

Джак постави диктофона на съседната ниска масичка, избута табуретката по-далече от дивана, за да настани върху нея дългите си крака, облегна се и се протегна. Софи не би се изненадала, ако вземеше дистанционното на телевизора и ѝ поръчаше да му донесе бира.

— Правя една бърза услуга на Алек, преди да се отправя към океана.

— Колко дълъг е отпускът ти?

— Не е отпуск, а принудително отстраняване — грубо и нетърпеливо отвърна той.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Зависи.

— Кой бряг си набелязал?

— Все още не знам. Във всеки случай там, където в момента е най-топло.

— За каква услуга те е помолил Алек? Би могъл да запише на диктофона каквото е искал да ми каже.

— Трябва да изслушам записа — вдигна ръце, забелязал, че тя се готви да възрази, и каза: — Детектив Стайнбек му казал, че вече го е слушал, но когато го притиснахме, призна, че не му обърнал особено внимание. Младежът, от когото си взела интервюто... как му беше името?

— Харингтън. Уилям Харингтън.

— Добре. Та Стайнбек твърди, че разговорът бил много сух...

Гърбът ѝ се стегна.

— Ще се направя, че не съм те чула. Никога не правя „сухи“ интервюта.

Но той продължи, сякаш не го беше прекъсвала:

— Според детектива този Харингтън не преставал да дърдори с равен и монотонен глас.

Софи кимна. Вярно, Уилям не спираше да говори.

— Полицията разследва всички, с които си влизала в контакт няколко дни преди да те прострелят, и Алек смята, че някой от нас трябва да прослуша записа, в случай че има връзка с нападението.

— Не спомена нищо друго, освен надбягванията, които е спечелил.

— Колко по-точно?

Тя се усмихна.

— Двайсет и четири. Сигурен ли си, че искаш да го чуеш?

— Затова съм дошъл, нали?

— Бих могла да ти разкажа.

Джак поклати глава. Софи започна да потропва с крак, докато реши какво да направи. Най-сетне се предаде:

— Чудесно. Можеш да го прослушаш.

— Виж, аз не исках разрешение. Казах, че ще го чуя. Мога да го направя тук или да отнеса диктофона и да си свърша работата вкъщи.

— Дадено. Слушай го тук.

— Искаш ли да започваме?

— Още не. Ще изчакаме, докато дойде мистър Битърман. Може би той няма да прояви такъв интерес към интервюто, но нека да го оставим да реши сам. И моля те, не се обаждай, докато обсъждам с него статията, която искам да напиша. Въздържай се, колкото и да ти се иска да се намесиш.

— Защо пък ще ми се иска да се намесвам?

Тя въздъхна.

— Полярна мечка.

— Полярна мечка? Искаш да правиш репортаж за полярна мечка?

— Не точно. Впрочем... казва се Бари.

— Сякаш имаш намерение да пишеш детска книжка — отбеляза с усмивка.

— Само ако искам да наплаша хлапетата до смърт.

— Кажете ми, Софи, или наистина ще взема отношение в разговора с шефа ти.

— Не искам да те назовавам с малкото ти име, защото не искам да звуча толкова дружелюбно.

Той се разсмя.

— О, напротив. Искаш. Добре де, и аз искам да сме приятели.

Тя поклати глава.

— Не, не е вярно. Ти не ме харесваш.

— Не е необходимо да те харесвам, за да се държа приятелски с теб.

Нямаше представа какво да му отговори и затова, чувствайки се като страхливка, тръгна към кухнята.

— Донеси ми една „Келис“ — подвижна след нея Джак.

— Няма да стане — отвърна Софи. — Тя е за мистър Битърман.

Мъжът реши да я последва в тясната кухня.

— Носи се мълва, че имаш цял шкаф с кашони бира.

Обменът на информация между него и Корди трябваше да бъде прекратен.

— Можеш да си вземеш кола, пепси, диетична сода или минерална вода.

Трябваше да прегледа целия хладилник, преди да си избере питие. Най-сетне се спря на кутийка диетична кола, после прерови шкафовете, за да намери нещо за ядене.

Опита се да му предложи някакви дребни сладки, донесени ѝ от Реган, които не ѝ харесаха. Тя предпочиташе чипс и очевидно в момента Джак търсеше нещо подобно.

— Това, че Алек има право да се рови из кухнята ми, не означава, че и на теб ти е позволено.

Но той вече беше отворил един пакет и бе започнал да яде.

— Не си особено гостоприемна домакиня. Какво имаш за вечеря?

Отговорът ѝ не беше много остроумен. Тя просто замръзна на място.

— Ела на себе си, Софи — подхвърли мъжът, настанявайки се отново на дивана.

Винаги се бе стремил да използва сатъра за месо единствено и само по предназначение. Слава богу, че сега не ѝ беше подръка. Докато през съзнанието ѝ минаваха други убийствени мисли, тя взе студена сода от хладилника, пое си дълбоко дъх и се върна при него.

— Наскоро бях ранена. Няма да приготвям нищо тази вечер.

— От начина, по който изглежда кухнята ти, личи, че никога не си готвила.

— Напротив, готвя.

— Така ли? Етикетите с цените все още стоят върху всичките ти тенджери и тигани. А, да, впрочем нито един от тях няма капак.

Софи седна до него, присегна се през скута му и си взе пълна шепа чипс.

— Използвам микровълнова печка.

Той рязко смени темата:

— Кога ще пристигне шефът ти?

Тя погледна часовника му и отвърна:

— Трябваше вече да е тук.

— Колко време трае записът?

— Близо два часа, може би малко повече. Защо?

— Искам да си легна в десет.

— В десет, а? Не приличаш на човек, прехвърлил деветдесетте. Спането ли е любимото ти занимание?

Мистър Битърман не се появи дори час по-късно. Беше доста странно, но тя не се чувстваше неудобно в компанията на Джак. Той не се колебаеше да отговаря на въпросите ѝ за произхода си, къде е израсъл, в кой колеж е учил и как, след като е завършил право, е предпочел да стане агент на ФБР, вместо да започне работа в някоя адвокатска кантора.

— Каж ми защо те пращат в неплатен отпуск. Да не би да си се издънил? — попита тя.

— Не.

— Застрелял си не когото трябва?

Повдигане на вежди.

— Умствени проблеми. Това е, нали?

Джак се усмихна.

— Не.

— Защо тогава? — сръга го отстрани. Беше упорита, също като него.

— По принуда.

— Сега вече ми стана интересно.

Изчака го да ѝ обясни, но тъй като той остана мълчалив, настоя отново:

— Знаеш, че ще продължа да те разпитвам. Какво си направил?

Неохотно ѝ разказа за видеото, качено в *YouTube*. След като приключи, добави:

— Ти сигурно си единственият човек в Чикаго, който не е гледал проклетия клип.

— Значи това било. Точно така. Реган и Корди ми казаха да го намеря, но аз забравих.

— Докато не се появи нещо по-интересно, пресата ще ме преследва. В началото шефовете ми искаха да се покрия някъде тук, в Чикаго, но не се получи. Сега настояват да напусна града, затова се отправям към океана, където ще изчакам нещата да поутихнат — поклати глава и продължи: — Сега май разбирам какво чувстваш всеки път, когато името на баща ти се появи в новините.

Софи не искаше да навежда разговора към баща си, затова отвлече вниманието му с още няколко лични въпроса. Единствената тема, която обсъждаше с неохота, беше любовният му живот. Призна, че никога не е бил женен, но когато го попита дали е бил близо до такава съдбовна крачка, той отклони въпроса.

— Сега е мой ред — заяви Джак. — Да поговорим за баща ти.

— По-добре да се откажем.

Той не настоя.

— Попитах те за произхода ти, но не ми беше необходимо. Знам всичко за теб — и се зае да ѝ го доказва.

Когато реши, че е приключил, тя каза:

— Ти разказа целия ми живот.

— Но знам много повече за онова, което е липсвало в него.

— Като например? — изгледа го подозрително.

— Като например, че полагаш огромни усилия да накараш хората да те мислят за повърхностна.

— Аз съм повърхностна — възрази Софи, макар да си даваше сметка колко абсурдно звучат думите ѝ.

Той се разсмя.

— Това е твоят начин да се защитиш, нали? Единствените хора, които те познават истински, са Реган и Корди и може би братята на Реган.

— Аз не се крия.

— О, напротив — тонът му се смекчи при следващите думи: — Направих едно малко разследване и разбрах доста неща за теб, Софи Роуз.

Тя поклати глава.

— Винаги пестиш пари за нова чанта, нали? — кимна Джак.

— Да, това е хобито ми — господи, изглеждаше така, сякаш започва да се защитава.

— Но всъщност не ги купуваш, нали? Харесваш си някоя, събираш парите, за да я вземеш, а доколкото разбрах, повечето са на доста високи цени, след което даваш сумата на един мускулест мъж на име Мъфин, който държи трапезария за бедни. Това се е превърнало в игра, която двамата играете. Заедно с парите му изпращаш и снимка на чантата.

— Нямам представа за какво говориш. Съвсем скоро ще си купя една на „Бъркин“.

— За няколко хилядарки, нали?

— Аз *наистина* ще я купя — настоя тя. — Щях ли да ходя там всяка сряда в пет следобед, ако нямах такова намерение? Тя е чудесна — жълто кафеникава със златисти орнаменти.

Той изглеждаше раздражен.

— Не, няма да я купиш. Това, което правиш, е да, пестиш пари, а после да ги даваш на някого. Вършиш много добрини, за които не искаш никой да разбере нали?

Софи отново започна да протестира, но Джак я прекъсна:

— Откажи се. Ти не си някаква превзета, алчна и глупава любителка на маркови боклуци. Съжалявам, миличка. Не можеш да ме заблудиш.

Вече бе започнала да се чувства неловко, но мистър Битърман спаси положението, като позвъни точно в този момент. Никога не бе изпитвала подобно облекчение. Неприятно ѝ бе, че Джак е успял да научи толкова неща за нея. Защо си е направил труда да разкрие тайните ѝ? На какво се дължеше този интерес? Какво целеше? *Баща ѝ*. Ето какво. Не би се ровил в миналото ѝ и в поведението ѝ, ако не преследваше нещо, свързано с баща ѝ.

Битърман ѝ подаде палтото си. Разхлабвайки вратовръзката си, той влезе във всекидневната и се настани в един фотьойл. Докато

дватамата с Джак обсъждаха как върви разследването на стрелбата — по-точно опита за покушение срещу Софи, тя закачи връшната дреха на шефа си в килера и отскочи до кухнята, за да му донесе изстудена бира.

Битърман навиваше ръкавите си и питаше Джак:

— Значи няма напредък по случая, така ли? Никакви следи?

— Поне така твърди детектив Стайнбек.

Той посочи младата жена, пое бирата, която му предложи, и се намръщи:

— Тогава стой мирно, госпожице. Не искам да се мотаеш из улиците, докато онзи откачен тип все още е на свобода.

— Сър, не излизам никъде, а колкото до това да стоя мирно... Поканих ви да дойдете, защото трябва да обсъдим нещо много важно.

Без да се замисли, Софи прекоси стаята и се настани до Джак. Това не убягна на Битърман.

— Преди този разговор да е станал прекалено делови, трябва да те попитам как успя да се снабдиш с толкова много бира. Мислех, че съм изкупил всички запаси в Чикаго.

Тя хвърли поглед към младия мъж до себе си, който с усилие потискаше смеха си.

— Да, Софи, как успя? — подигравателно я попита той.

Мислите ѝ отново се върнаха към сатъра за месо.

— Честно казано, сър, отчаяно исках да ви накарам да дойдете, за да можем да поговорим, и малко преувеличих с количеството.

Битърман се наведе напред.

— Преувеличила си значи? — попита притеснено.

Софи го погледна право в очите.

— Признавам. Нямам цял шкаф с бира. Само няколко бутилки. Това е.

— С други думи — излъгала е — радостно заключи Джак.

Тя му отпрати поглед, който би трябвало да го изпепели, но нищо такова не се случи. Не искаше Битърман да мисли за огромното разочарование, затова бързо се опита да привлече вниманието му към по-важния въпрос.

— Сър, помните ли Уилям Харингтън и надбягванията?

— Естествено, че помня. Промени решението си в последния момент и се отказа от участие, нали? Ти каза, че според теб е бил

сигурен, че не може да спечели.

— Точно така мислех, но нещата доста се объркаха. Не това е била причината да не се състезава.

Битърман огледа стаята.

— Наистина ли нямаш повече от любимата ми бира?

— Сър, онова, което се опитвам да ви кажа, е наистина важно.

Той кимна.

— Добре. Е, каква е била причината този младеж да не участва?

— Мъртъв е.

Бяха му необходими няколко секунди да осмисли информацията, след което каза:

— Много жалко. Беше млад човек, нали? Трябва да е бил млад, щом е участвал в толкова състезания. Според мен смъртта е единственото сериозно основание да престанеш да се състезаваш. Къде е станало?

— В Аляска — отвърна тя. — Умрял е в Аляска. Тонът ѝ подсказваше, че предстои нещо още по-шокиращо. Битърман остави бирата на малката масичка и се облегна назад.

— Така ли?

— Изяла го е полярна мечка.

— Какво? — попита той объркан. — Какви ги говориш?

Софи повтори ужасяващата новина, а Джек довърши:

— Всъщност го е изял Бари.

— Мили боже, нима са кръстили мечка, изяла човек? Това е чудовищно! — възмути се Битърман.

— Не, сър, мечокът вече си е имал име.

Сега вече бе дошло времето да го омае. Софи трябваше да убеди мистър Битърман да ѝ позволи да разследва случая и ако е необходимо, да я изпрати в Аляска, при това, без да го оставя с впечатлението, че се излага на опасност. Не беше репетирала какво точно да му каже, но смяташе, че е свършила основната работа, като бе привлякла интереса му, при това без никакъв намек, че в това има нещо друго, освен желанието да опише една човешка драма.

Тогава Джек започна да задава неудобни въпроси за условията за живот, за дивите животни, за суровия климат — точно такива, на каквито не би искала да отговаря в присъствието на шефа си. На няколко пъти ѝ се наложи да го сръга с лакът.

— Можем да обсъдим всичко това и по-късно, Джак. Нали не трябваше да се намесваш?

— Но опасността от...

Тя го прекъсна:

— Знам, че там е адски студено, но ще си нося подходящи дрехи.

— Това не е...

Отново го сръга в ребрата.

— Вместо това бих могла да напиша за принудителното ти отстраняване и да напомня на Чикаго за злополучния клип.

Той се наведе към нея.

— Ако си решила да заминеш за Аляска и да умреш от студ, няма да те спирам.

— Това е най-милото нещо, което си ми казвал — през зъби се усмихна Софи.

Всичко завърши с това, че Битърман одобри идеята Софи да напусна града за известно време. Освен това реши, че за читателите ще бъде интересно да прочетат няколко истории за суровите хора, които живеят в Аляска. Едно такова пътуване си струваше парите.

— Четох някъде, че в гимназията в Бароу са сформирали футболен отбор. Това е разумен начин да задържат децата в училище, далеч от дрогата и алкохола. При това работи безотказно. Може би ще поискаш да отскочиш до там. Убеди ме, Софи. Захващай се с историята. Ще финансирам пътуването.

Понечи да стане, след това размисли.

— Просто се чудех... Как разбра за Харингтън?

— У него имаше моя визитка. Тамошната полиция я открила и ми се обади да ми съобщят за смъртта му — и преди да бе успял да й зададе друг въпрос, добави припряно: — Двамата с Джак ще прослушахме интервюто, което направих с него. Надявам се, че е казал нещо, което съм пропуснала и би обяснило причината за заминаването му на север. Това е загадка, която ми се иска да разгадая. Искате ли да го чуете с нас?

Битърман отклони предложението:

— Имах тежък и дълъг ден. Искам да се прибера и да си почина.

В мига, в който вратата хлопна след него, Джак тръгна към нея. Тя отстъпи назад.

— Загадка, а? — изстреля той. — Ще си направиш ли труда да ми обясниш какво всъщност си замислила?

Софи повдигна рамене.

— Да дам на Уилям Харингтън право на последна дума.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

316. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

С Ерик станахме нещо като братя. Тъй като и двамата сме по на двацет и няколко години връзката се зароди естествено. Нямаме тайни един от друг. Аз му признах, че правя собствени проучвания и имам намерение да изследвам влиянието на жестокия студ и изолацията върху Брендън, Кърк и дори върху самия Ерик. Също така, че исках да увелича стреса с помощта на различни експерименти, но се отказах от плана си и се съсредоточих върху собствените му забележителни открития.

Бих искал да съм по-дързък. Насърчих Ерик да инжектира повечето от вълците в новата глутница. Със сигурност съм се променил, защото сега вярвам, че научните открития, които могат да бъдат от полза на всички, заслужават да се направи всичко необходимо, за да се осъществят.

Колкото повече слушаше за плановете на Софи, толкова повече убеждението на Джак, че тя съвсем е полудяла, се задълбочаваше и той направи грешката да го изрази гласно.

Отговорът ѝ беше рязък:

— Нямаш право да ме спиращ да ходя, където си поискам. Трябва да го направя.

— Защо?

— Защото никой друг няма да си мръдне пръста — втурна се покрай него и добави: — Не смятам, че смъртта на Уилям Харингтън е нещастен случай. Той беше толкова развълнуван, че са го поканили да

се присъедини към някаква тайна група или проект само защото е в прекрасна физическа форма.

Внезапно си припомни още нещо, което бегачът ѝ бе казал, и се извърна с лице към Джак:

— Медицинските прегледи. Той спомена, че са го гледали на рентген, на скенер и на ехограф и са му взели много кръв за изследвания. Търсели са някакво заболяване. Признай, че това е доста загадъчно, Джак.

Тя застана на място и сложи ръце на кръста си. Лицето ѝ бе пламнало от възбуда. Беше му трудно да осмисли думите ѝ.

— А случайно да е казал кои са те?

— Не, разбира се. Не трябвало да говори за тях, но сигурно няма да бъде трудно да ги открием. Списъкът на болниците, в които се правят такива изследвания, не е кой знае колко дълъг. Бих могла да започна от тях.

Той я последва във всекидневната. Софи спря внезапно, обърна се рязко и почти се блъсна в него. Мъжът поклати глава.

— Няма да можеш да получиш достъп до медицинските картони. Наясно си с това, нали?

— Хмм. Прав си — съгласи се тя. Скръсти ръце и се загледа замислено през прозореца. — Но трябва да има някакъв начин да се провери.

— Сега няма ли да прослушаеме интервюто? Искам да приключим колкото може по-скоро.

— Разбирам — кимна Софи. — За да тръгнеш към океана. — Някак си не успя да прикрие неодобрението в тона си.

— Какво не е наред?

— Това, че трябва да си заинтригуван, а не си.

— Когато е извършено някакво престъпление, проявявам интерес. Но смъртта на Харингтън е просто нещастен случай.

Тя отново постави ръце на кръста си.

— А според мен е убийство.

Колкото и да му се искаше, Джак не се разсмя.

— Изяла го е бяла мечка. Да не искаш да кажеш, че това е преднамерено деяние? Бари би загинал, ако...

Седна, преди да го бе блъснала.

— И намираш това за смешно? — попита го намръщено.

— О, да. Нещо такова.

Тя вдигна очи към тавана.

— Ти си идиот. Нищо чудно, че работиш за ФБР.

Мъжът потупа възглавницата до себе си.

— Сега се успокой и се опитай да ме убедиш, че смъртта му не е нещастен случай.

— Добре — каза тя, доволна, че най-сетне се съгласи да поговорят сериозно. — Уилям беше изцяло обсебен от състезанието, което за него щеше да бъде съдбовно и изведнъж... бум! — Щракна с пръсти за по-голям ефект. — Умира сам в Аляска, в средата на нищото, недалеч от обикновена палатка. Междувременно домашният и мобилният му телефон са закрити, интернет страницата му е затворена. Ходих в апартамента му, а там ми казаха, че е заминал за Европа, но вместо това той кой знае как се озовава на север. Да откриваш в това някакъв смисъл? — Но не му даде възможност да отговори: — О, зная какво ще ми кажеш. Изключил е телефоните, защото е нямал представа колко дълго ще отсъства, което не звучи убедително, но е логично, и е променил плановете си за пътуване в Европа, защото е предпочел да се усамоти сред ледовете на Аляска. И след това щеше да добавиш, че всичките му приказки за това, че е поканен в някакъв тайнствен проект, защото е добре подготвен физически, са чиста лъжа, с която е искал да ме впечатли. Но те уверявам, че човекът говореше истината.

Той се усмихна:

— Налага ли се да присъствам, за да участвам в този разговор?

— Е, може би се поразпалих малко — призна тя засрамена.

— Защото търсиш интересна история?

— Не, искам да разбера какво се е случило. Нали това се стреми да прави всеки от нас.

— Не мога да чакам повече. Пускай интервюто.

Софи изтича в спалнята да вземе бележника си и нещо за писане. Върна се и вече съвсем делово седна на дивана с молив в ръка и прегледа записките си.

Час по-късно вече беше просната до Джак и спеше похърквайки. Краката ѝ бяха вдигнати в скута му, бележникът бе паднал на пода, а моливът бе изчезнал някъде между възглавниците.

Той продължи да слуша още трийсетина минути, преди да се откаже. Беше стигнал до състояние, когато или трябваше да си почине, или да изхвърли проклетия диктофон през прозореца. Когато изключи записа и отмести краката ѝ от скута си, тя се разбуди.

Софи отвори очи и го видя. Този наистина си го биваше. Единият ѝ чорап се беше изхлузил и той го опъваше внимателно нагоре. Усмихна се, щом усети, че го наблюдава, и сърцето ѝ сякаш замря. Беше почти физическа болка.

Странен тип, помисли си тя. Наистина странен. Никога до този момент не бе изпитвала към човек чувство, лутащо се между любовта и омразата. Джак беше различен и точно това бе най-големият ѝ проблем. Той би могъл да я нарани. Негодник.

Бавно приседна, отметна косата от лицето си и изхвърли от съзнанието си опасните мисли.

— Какво пропуснах?

— Ако си късметлийка, ще чуеш за дванадесетото надбягване.

— Стигнал си едва дотам? — попита го намръщено.

— Но поне слушах. Не заспах пет минути след като из стаята се разнесе гласът на Харингтън.

— Прав си. Нямам право да те упреквам.

— Я опресни паметта ми. Разкажете за още колко състезания ще ми се наложи да изстрадам?

— Дванайсет.

— О, стига — изстена той. — Това е жестоко. — Стана да се разтъпче и добави: — В ЦРУ биха могли да използват това интервю при разпитите. Пускат го на заподозрения и само след няколко часа ще признае всичко.

— Не си длъжен да оставаш — Софи вдигна бележника, постави го на масата до диктофона и започна да търси молива. — Можеш да дойдеш утре и да изслушаш останалото.

— Ако си тръгна, ще трябва да взема диктофона със себе си.

Тя знаеше, че няма смисъл да му напомня, че не е негов. Той щеше да настоява на своето. Нима беше очаквала друго? Не, разбира се. Работеше за служба, която не обръщаше внимание на такива незначителни подробности.

— В такъв случай ще се наложи да поостанеш още малко.

— Добре — съгласи се той.

Софи отиде в банята да си измие зъбите и да наплиска лицето си. Студената вода я ободри. Сега имаше нужда само от малко кофеин, за да изслуша разказа за останалите надбягвания, без да заспи. След бърз поглед огледалото реши да срещне косата си и да си сложи малко грим. На рафта имаше шише с парфюм. Понечи да сложи няколко капки на китките и шията си, но внезапно си даде сметка какво прави и което беше по-лошо — защо го прави. Искаше ѝ се да бъде привлекателна... заради него.

— Да не си си изгубила ума? — прошепна, загледана в отражението си. Изчака десетина секунди, за да получи отговор, и накрая заключи: — Май е така. ФБР. Имаш ли представа какво означава това?

Тази мисъл помогна. Джак също. Дори да беше забелязал кокетството ѝ, не го коментира. Всъщност изобщо не я погледна. Щом чу, че се връща в стаята, включи диктофона.

Уилям Харингтън точно бе започнал да разказва за мехурите по краката си. В интерес на истината трябваше да се отбележи, че Джак го изслуша, без да изругае.

— Нищо от казаното не би помогнало на Стайнбек в разследването — заключи той и спря диктофона.

— Наистина ли вярваше, че може да има нещо интересно? Този, който се опита да ме убие, сигурно е от хората, изгубили компенсациите си след закриването на пивоварната на Кели, или може би негов приятел или роднина. Уилям няма нищо общо с това.

— Стайнбек води разследване и разпитва различни хора, а това интервю е последно в списъка му. Алек знаеше, че отчаяно искаш да си върнеш диктофона. Както ти казах, просто му направих услуга.

— В такъв случай можеш да кажеш и на двамата, че в записа няма нищо, свързано с нападението.

Джак се отправи към вратата.

— *Бих* могъл, но *дали* ще го направя? Съмнявам се. Наистина се съмнявам.

Можеше да долови подигравката в гласа му.

— Какво трябва да означава това?

— Просто, че партньорът ми ще трябва да прослуша цялото интервю, ако му подхвърля, че в него има няколко подозрителни реплики.

— Ще излъжеш Алек? — престори се на шокирана, но мислено оцени гениалността на идеята.

— Обмислям го сериозно.

— Ами детектив Стайнбек?

— Е, на него ще кажа истината.

Отключи вратата и се обърна. Софи отстъпи назад, но все още беше опасно близо до него. Антрето тънеше в полумрак.

— Съжалявам, че провалих вечерта ти — извини се тя. — Вече минава девет, а ти спомена, че искаш да си легнеш преди десет. Все още можеш да го направиш.

— Наистина имах такова намерение, но сега смятам да се прибера вкъщи.

Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да разшифрова смисъла на думите му. Бе имал намерение да легне в леглото на някоя жена, а не в своето.

— Винаги има утре — успокой го, насилвайки се да звучи ведро.

— Или вдругиден. Можеш да изчакаш дотогава, нали?

— Аз? — възмути се тя. — Да не си въобразяваш, че ще се промъкнеш в кревата ми? Доста самонадеяно, не намираш ли?

— Не си ли мислила за това?

— Ами... хмм... Може и да съм, но... всичко е толкова сложно... толкова...

Мъжът се усмихна.

— Довери ми се. Чакането ще си струва.

Притегли я в обятията си, сведе глава и устните му се впиха в нейните в сладка, нежна целувка. Когато се изправи, погледите им се срещнаха. Тя би могла да се отдръпне, но вместо това обви ръце около врата му и този път в допира им нямаше нищо друго, освен похот и страст. Устните му бяха приятно топли. Не му се наложи настойчиво да разтваря нейните, защото тя с охота му даваше онова, което иска. Езикът му бавно докосна нейния и във вените ѝ избухна пламък. Продължаваше да я целува с жар, наслаждавайки се на вкуса ѝ.

Целувката не можеше да бъде ленива и еротична едновременно, но тази беше невероятно възбуждаща. Той реагираше така, сякаш разполага с цялата нощ, за да я прелъсти, и когато се отдръпна, би могъл да получи всичко, за което бе мечтал.

Беше наясно с това точно колкото и тя.

Не ѝ каза довиждане. Просто се обърна и си тръгна. Тя нямаше представа колко дълго бе стояла облежната на стената, но най-сетне се изтръгна от вцепенението. Изключи осветлението в кухнята и всекидневната и отиде в спалнята.

Вдигна ръце пред лицето си и установи, че треперят. Но в това нямаше нищо чудно. Просто целувката му я беше изненадала. Сега любопитството ѝ бе задоволено и тя можеше да продължи напред. Само трябваше да забрави.

Софи легна в леглото и се вторачи в тавана, опитвайки се да се убеди, че нищо особено не се е случило. Но някакъв глас в съзнанието ѝ непрекъснато повтаряше:

Мили боже!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

400. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Работата ни в лабораторията даде невероятни резултати. К-74 не спира процеса на стареене напълно, но го забавя значително. Но колко процента, все още не сме изяснили.

По-интересно за нас е съотношението между стресовите фактори и психологическите реакции. Независимо колко неблагоприятни са условията, животните не демонстрират никакъв страх и пулсът им остава непроменен. Дали това лекарство не е пътят към контрола или пълното елиминиране на влиянието на стреса върху тялото?

Плъхът, пуснат в клетката на питона, не показва никакви признаци на безпокойство, въпреки че му се наложи да се бори за живота си. Наистина ли К-74 го правеше непобедим?

Как би се отразило върху вълците евентуалното увеличаване на дозата? Съвсем скоро ще разберем.

В апартамента на Уилям Харингтън се бе случил малък „инцидент“.

Джил се беше обадил на мистър Крос, управителя на сградата, и с помощта на малко чар и повече заплахи успя да издейства влизането на Софи в жилището.

Мистър Крос ги очакваше във фоайето. За щастие неприятният мускулест мъж, маскиран като охранител, не беше дежурен. Не бе

уверена, че би ѝ позволил да влезе в сградата въпреки благоволенieto на управителя.

— Мистър Харингтън много ще ни липсва — говореше Крос, следвайки ги в асансьора. — Беше свършеният наемател. Плащаше сметките си навреме, не създаваше проблеми и рядко приемаше гости късно нощем. Опасявам се, че сега ще се натъкнете на братовчед му. Идва постоянно през последната седмица. И съвсем не прилича на Уилям. Точно обратното — добави шепнешком, — доста недодялан човек е.

Недодялан? Мистър Крос се бе изразил деликатно. Дуейн Уикър се оказа изключително груб и невъзпитан. Софи не обичаше да си прави прибързани изводи за хората, защото първото впечатление невинаги беше вярно, но този път направи изключение. Докато управителят ги представяше, той непрекъснато наместваше дъното на панталона си. Не би могъл да прояви по-голяма неучтивост.

От единия ъгъл на устата му стърчеше клечка за зъби.

— Какво искате? Каква работа имате тук? — клечката се поклащаше при всяка изречена дума.

— Трябва да прегледам документите на мистър Харингтън — обясни му Софи.

— Защо? — стрелна я с поглед той. — Да не сте му секретарка или нещо подобно?

— Би могло да се каже.

— Тогава давайте. Книжката му изобщо не ме интересуват. Вече зная къде държи парите и спестяванията си.

— Спечелихте от лотарията, нали? — подметна Джил.

— Така е.

— Колко добре познавахте Уилям?

— Изобщо не го познавах. Нямах никаква полза от него. На няколко пъти ми е заемал незначителни суми, после престана. Сега сигурно гори в ада заради това. Имаше повече пари, отколкото можеше да похарчи, докато аз едва свързвах двата края. Не е моя вината, че не можах да си намеря работа. Имах доста проблеми. Тъй като бяхме кръвни роднини, би трябвало да се погрижи за мен, нали?

Нито Софи, нито Джил отвърнаха на въпроса. Дуейн прие мълчанието им като знак на безусловно съгласие.

— Беше доста стиснат, но не можа да отнесе нищо със себе си. Сега е мое.

Повдигаше ѝ се от този човек.

— Къде са документите?

— Нахвърляни са на купчина във всекидневната. Вече продадох масата и столовете, така че ще трябва да седите на пода, докато ги преглеждате.

— Не е ли непочтено да разпродавате нещата толкова скоро след смъртта му? — попита Джил.

— Не — отвърна Уикър. — От момента, в който полицията потвърди смъртта му, всичко тук е мое. Аз съм най-близкият му роднина. Бих могъл да си го взема и по-рано, ако ченгетата не настояваха да получат неопровержими доказателства. Изпратиха косми от гребена му в лабораторията в Анкоридж за ДНК експертиза. Сигурен съм, че е братовчед ми. — Той посочи към трапезарията: — По-добре да побързате. Носачите ще се появят всеки момент, освен това имам среща с брокер, който ще ми каже колко мога да получа за това жилище.

Навремето апартаментът на Харингтън наистина бе изискан дом: високи тавани с красиви гипсови орнаменти, просторни и светли стаи. Сега изглеждаше така, сякаш Дуейн го е подготвил за публичен търг.

Купчината книжа наистина се оказа златна мина. Софи откри телефонни сметки, заключения от психиатъра на Уилям, резултати от медицински изследвания, бележник с адреси, кредитни карти, надлежно подредени в кафяви картонени папки. Събра всичко и го пхна в огромната си чанта. Щеше да вземе още неща, ако Уикър не се бе появил, за да се поинтересува какво е открила.

— Защо се интересувате от документите?

— Просто така — отвърна тя.

Внезапно Дуейн стана подозрителен към намеренията ѝ.

— Нещо определено ли търсите? Ей, я чакайте малко. Какво става тук? — И преди тя да успее да му отговори, продължи: — Да не сте живели заедно? Знаете какво имам предвид. Пускали ли сте му?

— Какво да съм му пускала, мистър Уикър?

Отвращението в гласа ѝ го ядоса.

— Значи да сте се чукали — изсумтя той. — Познах, нали?

Приближи се до нея, забеляза в ръката ѝ писмо от някаква адвокатска кантора и се опита да го вземе.

— Знам какво целите. Смятате, че братовчед ми ви е оставил някакви пари, затова се ровите из нещата му. Е, имам новина за вас, миличка. Няма да получите нито цент.

Джил се бе подпрял на перваза на прозореца и го наблюдаваше. И заговори, преди да си даде сметка, че налива масло във вече разгорелия се огън:

— Освен ако не е написал ново завещание, с което оставя на любимата си всичко до последния цент.

Предположението хвърли Дуейн в паника. Той едва не глътна клечката за зъби.

— Нищо такова не е направил. Дайте ми тези документи и се измитайте оттук.

Софи застина на мястото си и погледна Джил.

— Сериозно ли...

В следващия момент се разрази истинска схватка. Дуейн вече не я наричаше „миличка“. Крещеше в лицето ѝ „кучка“ и се опитваше да отнеме огромната ѝ чанта. Всеки път, когато я дръпнеше към себе си, тя успяваше да го отблъсне. Последваха още обидни думи, но Софи не им обръщаше внимание, докато той не прекрачи границата, като я зашлеви през лицето.

Беше толкова слисана, че застина на мястото си. Същото направи и Уикър, но миг по-късно върху лицето му се разля самодоволна усмивка. Преди Джил да бе успял да се намеси, тя сви дланта си в юмрук и бърза като змия, го заби в устата му, избивайки клечката за зъби. Може и да му беше счупила носа, но не беше сигурна.

Закопча ципа на чантата и поклати глава към мъжа.

— Срам за вас! Да ударите дама.

Най-логично беше да се оттеглят, преди Дуейн да е дошъл на себе си.

— Радвам се, че се запознахме — каза му, отправяйки се към вратата, следвана от Джил. — Вече не се съмнявам, че ви очаква прекрасен ден.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

422. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Фондацията ни даде зелена светлина да приключим изследванията си върху вълците. Групата отново се събра. Направихме някои подобрения в лагера на север, но основно нещата си остават все същите. Докато бяхме в Чикаго, двамата с Ерик открихме собствена лаборатория. Направихме го сами, без ничия помощ. Сега сме равноправни партньори и не зависим от никоя фармацевтична или държавна агенция. Проучванията ни ще останат в тайна, докато не съберем достатъчно данни.

Удивително! Проследяващото устройство все още работи. Не можахме да повярваме на очите си, когато открихме Рики. Той е вече поне на девет години, но изглежда млад и жизнен както в деня, в който го видяхме за първи път. Всъщност той отново е водач на глутница. Не е изгубил нищо от енергичността си. А това заслужава допълнително проучване.

Докато Брендън и Бърк идентифицират и маркират останалите членове на глутницата, ние с Ерик вземаме кръвни проби от Рики. Не е лесно да го приспим, но се справяме. Козината му е изгубила предишната си лъскавина, но кръвните резултати сочат друго. Той има хормонален баланс, какъвто не сме виждали досега, както и следи от наличието на К-74.

Скоро ще получи нова доза от лекарството. Веднага щом видим реакцията му, ще инжектираме и останалите от глутницата.

Не смятаме да споменаваме откритията си в официалните доклади. Това, което се опитваме да направим, не влиза в обсега на мисията ни тук и би могло да доведе до отстраняването ни от програмата, но смятаме, че рискът си заслужава.

Софи седеше на пода в апартамента си пред разгърнатите папки. Бе прекарала целия следобед в преглеждане на документите, като се надяваше да се натъкне на нещо, което да ѝ разкрие причината за мистериозното му изчезване преди състезанието и преждевременната му смърт. До този момент единственото ѝ откритие беше, че Харингтън е бил обсебен от мисълта за здравето си. Най-дебелата папка съдържаеше множество епикризи и резултати от изследвания и доколкото можеше да се съди по тях, действително е бил в блестяща форма.

Най-отгоре бе сложена последната медицинска бележка. Давайки си сметка, че може да ѝ бъде отказано, реши все пак да опита късмета си. Намери номера на клиниката и позвъни. Представи се ведро на рецепционистката, която вдигна слушалката, и изложи случая. Каза на жената, че е репортер, който иска да пише статия за един от пациентите, починал наскоро. Опита се да я убеди, че ще бъде посветена само и единствено на паметта му, но от другия край на линията я прекъснаха по средата на изречението с категоричния отказ да дадат каквато и да е информация, за когото и да било. Точно такъв отговор беше очаквала, но все пак си бе струвало да опита. Затвори телефона обезкуражена, но не и разубедена. Трябваше да продължи да търси.

Следващата ѝ стъпка беше бележникът на Харингтън. Имаше само няколко адреса, повечето от които свързани с работата му: адвокатска кантора, двама лекари, фризьорски салон, няколко ресторанта. Никой от тях не предполагаше по-близки контакти и Софи се запита дали той изобщо е имал приятели. Ако бяха съществували такива, вероятно бе записвал номерата им в мобилния си телефон, но тъй като не разполагаше с него, нямаше как да провери. В разпечатките понякога отразяваха и входящите разговори. Потърси такива, но не намери нищо. Вероятно бяха останали в апартамента му.

Бе успяла да прибере само половината от папките, когато Дуейн Уикър се появи и предвид схватката помежду им едва ли би могла да очаква да я посрещне с отворени обятия, ако отново решише да го посети.

Обмисляше какво трябва да предприеме, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Пол Ларсън от Аляска.

— Питам се дали обмисляте предложението ми.

Софи се разсмя. Не можеше да го обвини за настойчивостта му.

— Всъщност точно това правя.

— Чудесно! — възкликна ентузиазирано той. — С нетърпение очаквам да се запозная с вас. — Поколеба се и добави: — Но не защото съм зажаднял за женска компания.

— Ако дойда, ще бъде само по работа. Правя някои проучвания за Уилям Харингтън и разполагам с известни данни, които искам да проверя.

— Това е другата причина да ви потърся — заяви мъжът. — Имам новина. Чух, че двама мъже са разговаряли с него.

— Кога? Какво им е казал Уилям?

— Не бързайте толкова — засмя се Пол. — Оставете ме да ви обясня. Може и да не знаете, но през цялата година към нас по магистрала Долтън прииждат камиони. Така ни доставят апаратура и продукти. Та един от шофьорите, Сам Джаксън, е много свястно момче. Каза ми, че е закарал двама братя обратно до Дедхорс. Били ловци и фамилията им била Кобейн. Според него били малко странни, но в никакъв случай опасни. Очевидно искаше да каже, че не са били много общителни. Може да са били малко непохватни, но едва ли злонамерени. Както и да е, след време им споменал, че Бари е убил човек, и единият от тях го попитал дали жертвата не се е казвала Уилям. Били срещнали човек с това име, който се бил установил на палатка в равнината. Никой от братята не си спомнял фамилията му, затова пък заявили, че въпросният господин не желал да се обръщат към него с Бил. Доста странно, не намирате ли?

— Така е — съгласи се тя и добави, нетърпелива да стигнат до най-важното: — Какво друго са казали?

— Тогава Сам още не знаел името на загиналия, но бил сигурен, че говорят за същия човек, още повече че единият от ловците споменал, че Уилям е опънал палатка в отдалечен район и по всичко

лично, че се е установил там за дълго. Казали му, че разговаряли с него и му предложили помощта си, но той отказал.

— А не им ли е обяснил какво прави там?

— Не ми каза, но според него братята са прекарвали няколко часа с Уилям.

— Много бих искала да поговоря с тях.

— Сам вече се връща към Феърбанкс, но бих могъл да ви оставя телефона му или да му кажа да ви се обади.

— Имах предвид братята. Ще ми бъде интересно да чуя разказа им.

— Това вече е проблем. Сам твърди, че са се заредили с продукти и са се отправили към Умайът.

— Не мога ли да намеря телефоните им?

Въпросът ѝ го разсмя.

— Софи, те са ловци. Не носят със себе си мобилни телефони. Вероятно не знаят дори как да ги използват. Живеят сред пущинака и нямат нужда от постоянна връзка с цивилизацията.

— Ами ако им се случи нещо?

— Разполагат с оръжие и...

— Схванах. Деца на природата. Най-голямото удобство за тях е дървена къщичка в планината.

— По-скоро фургон. Освен това по местата, които обикалят, обикновено няма обхват. Ако не отлагате дълго, сигурно ще успеете да ги сварите, преди да са тръгнали към лагера си.

Тя се замисли за работата, която трябваше да свърши в редакцията.

— Може би ще ми отнеме ден-два.

— Колкото по-скоро, толкова по-големи шансове имате да се срещнете с братята Кобейн — предупреди я той.

— Още днес ще направя резервацията.

— Уведомете ме за датата на пристигането си, за да мога да ви посрещна.

— Непременно.

— Какво ще кажете, ако ви резервирам стаи в хотела? Колко ще ви трябват?

— Само една.

— Ще пътувате сама?

— Да. Това проблем ли е?

— Не, разбира се. Тук нищо не ви заплашва. Може би дори е по-безопасно, отколкото в Чикаго.

Като се имаше предвид фактът, че съвсем наскоро я бяха простреляли, нямаше как да не се съгласи с него. Заливът Прудоу със сигурност трябваше да е по-спокойно място.

— Не се притеснявам.

— Отсядането в Дедхорс е доста необичайно. Можете да получите самостоятелна стая, но да ви се наложи да делите банята с други, или пък да бъдете настанена в общата спалня с компания млади мъже. Предполагам, ще искате да бъдете сама.

— Правилно се досетихте.

— А, да, ще уведомя и местната полиция, че пристигате. И без друго трябва да им съобщя за срещата на братя Кобейн с Харингтън. Смъртта му без съмнение се дължи на нещастен случай, но сигурно ще искат да поговорят с тях. Колко дълго смятате да останете? Ако нямате нищо против, ще ви отнема малко време и ще ви разведа наоколо.

— Би било чудесно...

— Обзалагам се, че би ви било интересно да видите къде е лагерувал Уилям.

— Да — отвърна тя. — И докато съм там, ще трябва да отскоча до Бароу. Шефът ми иска да напиша няколко статии за футболния отбор на гимназията, за който някой му разказал.

— Бароу не е много близо. Ще трябва да пътувате със самолет, но ще гледам да го уредя. Ще минете точно над мястото на произшествието — обясни той. — Нали се сещате, където Бари...

... е изял Уилям Харингтън...

— Да, разбирам.

Мъжът спомена още няколко места, които би искал да ѝ покаже по време на престоя ѝ в залива, както наричаше обширния северен район на щата. Умайът, реката Топагорък и Алактак бяха само някои от тях. Тя не би могла да напише имената, още по-малко пък да ги изговори, но Пол беше свикнал с тях.

— Ще видите Северния ледовит океан. Дори само това си струва пътуването — заяви той, сякаш говореше за някакво голямо приключение.

Крайно време е да се образовам, помисли си Софи. Все още не знаеше много за Аляска. Отиде до компютъра и се зачете. Северният бряг я очарова. Нощи, продължаващи петдесет денонощия, ветрове, които можеха да повдигнат човек и да го захвърлят като лист хартия, и температура, падаща често до шейсет градуса под нулата. Кой здравомислещ човек би желал да живее там?

Обади се на туристическа агенция, за да проучи най-добрия маршрут до Прудоу. След като направи резервацията, набра номера на Пол Ларсън. Още след първото позвъняване се включи гласовата му поща.

— Пол, обажда се Софи Самърфийлд — съобщи тя. — Ще пътувам с полет 459 в сряда в пет следобед. Доскоро.

Трябваше да свърши доста неща, преди да напусне Чикаго. Събра всички папки на купчина, сложи ги на масата в трапезарията и се зае да поработи върху една статия за вестника. Когато най-сетне изключи компютъра, минаваше полунощ.

Съзнанието ѝ беше пълно с изгледи от Аляска, но щом се сви под завивките и затвори очи, споменът я върна към Джек Макалистър и целувката му. Огромна грешка. Определено. Тогава защо искаше да я допусне отново?

Другата голяма грешка, която допусна, беше, че съвсем бе забравила за клюкарската мрежа. Джил я взе от дома ѝ на следващата сутрин. Изпълнявайки ролята на личен шофьор, я заведе до болницата, за да ѝ свалят конците. По време на обратния път тя умишлено спомена за предстоящото пътуване. Мъжът беше искрено заинтригуван и ѝ зададе много въпроси за местата, които се надяваше да посети.

До края на деня Джил вече си бе заслужил друго име. Голямата уста.

Не беше прекарала в апартаментата си и час, когато телефонните обаждания бяха започнали да ваят едно след друго. Разговаря с Реган, с брат ѝ Ейдън, който звънеше от летището, докато чакаше полета към дома, което пък означаваше, че тя вече му се бе оплакала, после с Корди, използваща междучасията за поредната си тирада. Само тя ѝ звъня три пъти.

Софи продължи да слуша обвинения за налудничавите си постъпки от различни познати, докато най-сетне не се чу с Алек. Очевидно съпругата му го бе убедила, че е негов дълг да я предпази от подобна неразумна постъпка. Той направо ѝ забрани да заминава. Но това не я разгневи. Тя се разсмя и му напомни, че може да прави каквото си поиска, стига да не прекрочва закона. И после излъга. Заяви, че все още не е взела окончателно решение да пътува към Аляска, и му обеща, че първи ще научи за намеренията ѝ.

Ала Алек не се остави да бъде подведен. Познаваше я от достатъчно дълго време и знаеше начина ѝ на мислене. Би заложил месечната си заплата, че вече е направила резервациите, и само за да се убеди, провери някои неща. Оказа се прав.

Даваше си сметка, че не може да я спре, но не му се искаше да тръгва сама. Харингтън бе приключил жизнения си път в средата на нищото и не биваше да се допуска същото да се случи и с нея. Нямаше никакво значение, че смъртта на Уилям беше нещастен случай. В тази история имаше нещо гнило и доколкото познаваше Софи, не се съмняваше, че тя ще иска да го разрови.

Можеше, разбира се, да поиска от бюро на ФБР в Анкоридж да ѝ осигурят двацет и четири часова охрана, но тя щеше да откаже. Откакто се беше оженил за Реган, Софи и Корди му бяха станали като сестри. Корди беше най-разумна и практична от трите приятелки, а сладката и очарователна Софи бе луда глава. Винаги бранеше онеправданите и забравените и въпреки рисковете обикновено успяваше да им извоюва справедливостта, която им се полага. Беше най-почтеният човек, когото познаваше.

Не го интересуваше как тя ще го приеме. Но някой трябваше да застане с нея и се сещаше само за един човек, който разполагаше с време и достатъчно търпение. Освен това имаше оръжие и полицейска значка, които със сигурност щяха да му бъдат от полза.

Джак беше най-подходящ за тази работа. Но щяха да му бъдат необходими много деликатност и ловкост да го убеди.

И това можеше да стане само по един-единствен начин. Една набързо организирана игра на покер.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

493. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Брендън и Кърк се прибраха у дома и вярват, че двамата с Ерик ще напуснем лагера през някой от следващите дни.

Те са доволни от работата си с глутницата, а Кърк дори се привързва към вълците. Съжеляваше, че трябва да ги напусне, но се надява да ги види отново догодина.

С Ерик трябваше да преустановим работата си до заминаването им. Отне ни доста време, докато локализираме всички животни, инжектирани с К-74. Изглеждаха жизнени като последния път, когато ги видяхме. Сякаш нито едно не беше остаряло дори с един ден.

Жалко, че ще трябва да ги лишим от живота точно когато са в разцвета на силите си, но изследването на въздействието на хормона трябва да продължи на клетъчно ниво.

Най-удивителното откритие, което сме направили досега, е, че на колкото по-голям стрес е подложен организъмът, толкова по-силен и по-млад става. Нима е възможно?

Този път се бяха събрали всички. Джил нямаше търпение да се похвали.

— Казвам ви, трябваше да видите Софи. Тя направо разцепи устната на Уикър и като нищо е счупила носа му. Поне така се надявам. Негодникът започна да вие като сритано куче.

Звучеше като чичо, който превъзнася успеха на племенницата си на футболен мач. Току-що бе заел мястото си на масата и разказваше случката в апартамента на Харингтън на останалите редовни играчи — Джон, Алек, Джак и Захнер.

— Не дай си боже да се изправиш срещу нашата Софи — отбеляза Джон. — При всички случаи ще загубиш. Ейдън е положил доста усилия да ги научи — нея, Реган и Корди, как да се грижат за себе си.

Всички събрали се мъже кимнаха, с изключение на Джак.

— Значи онзи кучи син я е ударил? — попита той. — А къде беше ти, Джил? Защо не го спря?

— Малката нямаше нужда от помощ. Преди да успея да прекося стаята, тя си беше свършила работата. Между другото, беше много забавна гледка. Вдигна дясната си ръка точно пред лицето му, бавно я събра в юмрук и през цялото време не преставаше да го гледа право в очите...

— А имаше ли пръстени? — попита Джон.

— Естествено.

— Много добре. Така пораженията са много по-големи.

— Дааа — съгласи се Захнер. — Тези безобидни украшения вършат повече работа от железен бокс.

— Значи така, Софи сви ръката си... — насърчи го да продължи Джон.

— Беше на две-три крачки от него или нещо такова, а той я гледаше с отвратителното си изражение и тогава... бум! — Джил удари дясната си длан в лявата. — Едва не го повали. Дори не му остави време да реагира. Беше бърза като кобра...

— Трябвало е да го уцели в слабините.

— Кое момиче би се сетило за това?

— Например онези, които се опитвам да прибера от улицата.

— Говориш като сводник.

Захнер не се обиди. Напротив, разсмя се.

— Щях да печеля доста повече, ако бях.

— Какво е това, човече? Кога си сложи този златен зъб? — учуди се Джак.

— Той е за украса. Момичетата много го харесват.

— О, я стига за твоите момичета! — подразни го Джон.

Ейдън Хамилтън, шурейт на Алек, влезе в стаята точно когато Джак попита:

— Софи добре ли е? Онзи кучи син направи ли ѝ е нещо?

— Някой е наранил Софи? — заинтересува се Ейдън и небрежно метна сакото си на облегалката на един стол.

— Нищо ѝ няма — увери ги Джил и отново разказа за инцидента.

След като приключи, Ейдън попита:

— Очаква ли се полицията отново да започне да чука на вратата ѝ?

— Недей да се притесняваш за това — успокои го Джил.

— Вероятност от съдебен процес?

— Не мисля.

— Ти за какъв се мислиш? За неин настойник? — обърна се Захнер към Ейдън.

Вместо него отговори Алек:

— От известно време ѝ е точно такъв. Беше едва на двайсет и две, когато се обърна към съда. Успя ли изобщо да получиш законно попечителство?

— Вече има ли някакво значение? Тя е пълнолетна — отбеляза Ейдън.

— Това не го разбирам — намеси се Захнер. — Нали момичето си има баща?

— Да, но по онова време полицията го издирваше. Социалните можеха да я изпратят в детски дом, ако не се беше намесил — поясни Джил.

— Смятате ли да играете покер тази вечер, или просто наминахте да ни видите? — попита Джон.

Ейдън нави ръкавите на ризата си.

— Аз ще играя.

Всички около масата се усмихнаха. Младият мъж винаги печелеше.

Той отмести един стол и каза:

— Готови ли сте да изгубите малко пари, момчета? — погледна Джак, после се обърна към Алек и едва забележимо му кимна.

Конспирацията беше в действие.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

498. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Все още не сме установили връзката между стреса и ефективността на нашия серум, но по всичко личи, че повишеното ниво на адреналина в критични ситуации повишава действието на лекарството.

Време е да го изпробваме върху примати. Да пазим работата си в тайна, е истинско предизвикателство.

Маргарет Питман повика Джак в кабинета си за разговор. Той мина покрай Алек и съчувственият поглед, с който партньорът му го изпроводи, му подсказа да очаква лоша новина.

Нищо не би могло да бъде по-лошо от мястото, където му предстоеше да отиде благодарение на залога на покер, който беше изгубил. Аляска може и да беше прекрасна в своята самобитност, но не би могъл дори да спомене името ѝ, без да потръпне мислено. Мразеше студа. Винаги го беше мразил и щеше да го мрази и занапред.

По една случайност Питман също искаше да поговорят за неплатения му отпуск. Тъй като имаше намерение да го държи далеч от медиите, тя одобри плановете му за краткотрайно отсъствие, но сега той имаше други изисквания.

Докато излагаше къде смята да ходи и защо, като не пропусна да спомене всичко, което беше научил за Уилям Харингтън, интересът на шефката му видимо се засили. Дори прекалено, мислено отбеляза той.

— Аха, разбирам — кимна Маргарет. — Значи искаш още днес да заминеш на север, към Аляска?

— Точно така.

— И ще пътуваш с мис Роуз?

— Да — отвърна мъжът.

Само дето Софи още не знаеше.

— Агент Бюканън преди малко ми каза, че тя заминава да прави някакво разследване. Твърдо е решена да разбере какво е търсил там Уилям Харингтън — Питман поклати глава. — Да бъде изяден от полярна мечка... Това е нещо съвсем ново за мен. Струва ми се, че мис Роуз би могла да напише доста интересен материал. Не си ли съгласен?

Изминаха десетина секунди, а тя продължаваше да се взира в него изпитателно. Очевидно очакваше отговор.

— Да, сигурно.

— Както ти е известно, момичето има нужда от сигурна закрила. Нали така, агент Макалистър? Да, така е. Сега, доколкото ми е известно, агент Бюканън и Ейдън Хамилтън са плащали за охрана и вече е наш ред да се заемем с това. Беше простреляна веднъж и никой не може да гарантира, че няма да се случи отново, ако остане в Чикаго. Говорих с детектив Стайнбек — добави тя. — Призна, че не са стигнали доникъде. Стрелецът все още е на свобода. — Вдигна ръка, за да му попречи да се намеси, и продължи: — Не се бъркаме в разследването. Просто... отбелязваме. Детектив Стайнбек знае, че винаги може да разчита на нас. — Жената се усмихна леко. — Ако се наложи, разбира се. Само дето нас не ни бива много да помагаме, нали? Напротив, обичаме да вземаме нещата в свои ръце и сами да си вършим работата. Така ли е?

Джак не си направи труда да кимне в знак на съгласие. Вместо това изчака тя сама да изрече отговора на въпроса си.

— Така е — заяви шефката му, преди рязко да смени темата. — Впрочем знаеш ли колко души са гледали клипа с твоето участие в интернет? Повече от два милиона и бройката непрекъснато се увеличава. Вече от три медии ми се обадиха да искат интервю с теб. — Вдигна три пръста и ги раздвижи към него. — Ти си новата звезда на Америка.

Той изстена и тя го удостои с изпитателен поглед.

— Една от асистентките ми попита защо не сме спрели видеото, а аз ѝ отговорих, че не си струва труда. Докато разберем за него, вече го бяха свалили стотици хора — преувеличи Питман. — Сега го въртят из цялата мрежа. Както сигурно ти е известно, опитахме се да

изкараме, че нещата са нагласени, но... вероятно се досещаш, че номерът ни не мина.

Тази жена не си падаше по празните приказки. Очевидно ненапразно бе повдигнала въпроса за клипа. Джак очакваше да разбере истинската причина.

На вратата се почука и една от асистентките ѝ надникна в стаята.

— Диска ли ми носиш? Много добре. Благодаря Дженифър.

Жената ѝ подаде голям плик и изчезна.

— Искам да го изгледаш веднага. Много е поучително.

Джак искрено се надяваше, че поне в това видео звездата няма да е той. Съзнанието му работеше трескаво. Не беше застрелвал никого от онзи инцидент в закусвалнята.

— Точно записът е причина да искам да замина в отпуск още днес — отбеляза той.

Тя поклати глава.

— Няма да е отпуск. Ще се наложи да порботиш. Новата ти задача е мис Роуз, която става единствено твоя отговорност. Не искам на момичето да му се случи нещо. Вероятно се чудиш защо толкова държа да запазя живота ѝ. Първо, защото е гражданка на Съединените щати и ние сме длъжни да се грижим за поданиците си. И после баща ѝ. Точно така. Тя може да ме отведе до Боби Роуз.

Само в мечтите ти, каза си мислено Джак.

— Софи е изключително лоялна към баща си — заяви той. — Няма да го предаде на никого и за нищо на света.

Питман му подаде диска.

— Би ли го сложил в дивидито?

Телевизорът беше поставен върху шкаф зад бюрото.

Джак изпълни молбата, докато тя обръщаше стола си.

— Естествено е да е лоялна. Нали му е дъщеря и го обича.

Не му остави дори време да извърши мълчаливия ритуал с броенето до началото на записа.

— Да, това е разбираемо. Боби Роуз не е обявен за издирване, поне за момента. Но много би ми се искало да се срещна с него.

Да бе, да се срещнат. Питман беше прекалено умна, за да очаква Боби да каже нещо уличаващо. Но какво ли си беше наумила?

А тя ровеше из чекмеджетата, за да открие дистанционното на дивидито.

— Бил е обект на разследване доста пъти и е прекарал известно време в следствения арест. Само дето не успяха да му лепнат нищо. Липса на доказателства. Всеки път едно и също. Разбира се, не може да му се оспори, че е най-добрият адвокат, когото някога съм виждала.

Най-сетне откри дистанционното в средното чекмедже, измъкна го и махна на Джак да се настани на стола от другата страна на бюрото.

— Изобщо, между мен и мистър Роуз има някои различия.

На Джак му идваше да се изсмее. Различия? Няколко държавни институции от години се опитваха да тикнат Боби Роуз зад решетките.

— Този човек е като хрътка — кимна тя. — Има невероятен нюх към парите, до които престъпниците си мислят, че са успели да се докопат. Независимо къде ги крият, винаги успява да ги открие.

— После ги взима и на свой ред ги крие — отбеляза той.

— Да, така е, но не можем да го докажем, нали?

За момент му се стори, че тя говори за Боби с възхищение.

Жената се настани на стола си и включи апарата.

— Всъщност той ни изпрати този запис. Използвал е куриерски услуги. При разпита младежът, който ни го донесе, заяви, че е взел пратката от рецепцията на хотел „Хамилтън“. Никой от служителите нямаше представа как се е озовала там. Започва с нещо, появило се в местните новини преди две вечери.

Тя натисна бутона на дистанционното и из стаята се разнесе жизнерадостният глас на говорителката:

„И сега последните новини относно затварянето на пивоварната, произвеждаща любимата бира на Чикаго. Бяха отправени много горчиви обвинения, нали, Том?“

На екрана се появиха Меридит Дево и адвокатът ѝ, застанали пред сградата на градския съд.

„Благодарна съм, че баща ми не доживя да види това. Моят съпруг, когото съвсем скоро ще мога да наричам «бивш», унищожи компанията му. Татко му имаше доверие — разплака се тя. Попи очите си със салфетка и продължи: — Инвестираше парите от осигурителния фонд в съмнителни сделки. Цените на акциите спаднаха рязко и сега всичко е изгубено. Кевин Дево трябва да отиде зад решетките заради глупостта си“.

Репортерът я попита кога за последен път е разговаряла с мъжа си.

„Не сме разменили и дума, откакто подадох молбата за развод, и се надявам никога повече да не говоря с него“.

Адвокатът пристъпи напред и също се включи в разговора.

„Клиентката ми е без пукната пара благодарение на безотговорното поведение на Кевин Дево. Играл е рисковано и е изгубил всичко, което някога са притежавали“.

Джак се намръщи и каза на глас:

— Тогава кой плаща съдебните разноски?

— И аз бих искала да получа отговор на този въпрос — съгласи се Питман.

Екранът потъмня и след няколко секунди се появи Кевин Дево, който даваше интервю.

„Не съм направил нищо нередно. Може би залозите наистина бяха рисковано високи, но във всички отчети е отбелязано, че не са друго, освен инвестиции. Боби Роуз беше този, който вдигаше цената. Първо изтегли вложенията си, после остави всичко да рухне. Ако някой трябва да носи отговорност, това е точно той“.

Когато го запитаха как гледа на обвиненията на съпругата си, той отвърна:

„Тя е глупачка. Баща ѝ ми имаше доверие. Беше добър човек, но дъщеря му... Добре де, нека просто да кажа, че е с труден, несговорчив характер. Не разбирам какво съм намирал у нея“.

Питман натисна пауза, задържайки кадъра с насмешливата гримаса на Кевин Дево.

— Обърни внимание на датата, която ще се изпише в долния ъгъл на екрана.

И отново пусна записа. Следващата сцена беше мрачна сграда, която приличаше на склад. Една крушка светеше, люлеейки се над странична врата. Стар, доста очукан форд пикап се движеше бавно по застланата с чакъл алея и спря пред входа. Датата беше вчерашна, а часът — 3:10 през нощта. От колата слезе мъж с качулка. Държеше главата си сведена, докато не чу тихо изсвирване. Когато се обърна към светлината, лицето му се видя ясно. Беше Кевин Дево. Без никакво съмнение. Вратата се отвори рязко и той припряно пристъпи прага, на

който го очакваше с отворени обятия и разгърнат шлифер, без нищо друго под него, Меридит Дево. Срещата беше страстна и гореща.

— Предполагам, това не би могло да се появи в новините в шест — изкоментира Маргарет.

— По-подходящо е за някой порно канал — отвърна Джак.

Екранът отново потъмня и шефката му се завъртя със стола, за да изпразни останалото съдържание на плика върху бюрото си.

— Боби Роуз ни е изпратил и заверени ксерокопия на извлечения от сметки за значителни суми. Имената, естествено, са фалшиви, но хората ни ги провериха. Парите принадлежат на семейство Дево и сигурно си забелязал, че използвах точно думата принадлежат. Значи средствата са били внесени в сметките, но вече ги няма. Проследихме ги, доколкото можахме, и единственото, което успяхме да установим, е, че не са били изтеглени от Дево. Както и да е, не вярвам, че ще ги обявят за изчезнали.

— Според мен семейство Дево е ограбвало парите на Кели години наред, докато са се добрали до големия кокал — осигурителния фонд. Ако платят на потърпевшите и заявят, че са разорени, хората едва ли ще ги обвинят за загубата на вложенията си. Вече е ясно, че тези инвестиции са си били чиста измама, но съм уверен, че Боби Роуз няма нищо общо с тях. Може да ви изглеждам наивен, но мисля, че много добре знае къде са парите.

Джак прегледа извлеченията от сметките.

— Сигурна ли сте, че ги е изпратил той?

— Абсолютно — отвърна Питман. Подаде му прегънатата бележка и добави: — Това пристигна с диска и сметките.

На листа беше изписано:

Очаквайте още.

Боби Роуз

Жената продължи:

— Ако можем да се доверим на историята, този човек не е оцетил нито един невинен. Очевидно държи сериозен коз в ръцете си и непременно ще го изиграе. Освен това трябва да постъпим справедливо и с дъщеря му, както правим от самото начало. Сигурна

съм, че Роуз ще ни бъде благодарен, задето постоянно я държим под око.

— Аз ще се погрижа за нея — кимна Джак.

— Постарай се — нареди Питман. — Дженифър е наясно с плановете ти. А, агент Макалистър, още едно нещо...

Той спря до вратата.

— Да?

— Пази се от полярните мечки.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

516. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Специализирахме се в измамата. Ерик има няколко приятели от стария си квартал, които са готови да направят всичко за съответната сума. Един от тях ни осигури три съвсем здрави майmunки.

Бяхме му приготвили една невероятна лъжа, но той се интересуваше единствено от парите и изобщо не го беше грижа какво ще правим с животните.

Може би ще ни бъде полезен и в бъдеще.

Софи разбра, че Джак ще пътува за Аляска с нея едва когато той се появи на вратата и ѝ го заяви направо.

Когато се позвъни, тя реши, че е Джил. Беше ѝ казал, че ще я наглежда, преди да замине на север. Бе толкова мил, че дори ѝ предложи да я закара до летището следващия следобед. Тя оценяваше благородния жест, но подозираше, че по този начин се опитва да компенсирал малкото си предателство спрямо нея. Дали имаше човек, на когото не беше казал, че заминава за Аляска?

Джил и неговата хайка, както обичаше да нарича хората си, все още се грижеха за безопасността ѝ. Докато стрелецът беше на свобода, винаги щяха да се навъртат около нея. За това особено настояваха Алек и Ейдън. Нямахме никакъв смисъл да протестира, защото те така или иначе щяха да правят това, което си бяха наумили, независимо дали тя го одобрява или не. За щастие веднага щом се озовеше в самолета и напуснеше Чикаго, услугите на Джил и компания нямаше да ѝ бъдат необходими.

Трябваше да погледне видеофона, преди да отвори вратата.

— Подранил си... А, не бил Джил.

Джак изглеждаше ядосан.

— Не, не е. Дръпни се от пътя ми, Софи.

Тя автоматично отстъпи назад и му позволи да влезе. Още една грешна стъпка. Щеше да ѝ бъде много по-лесно да го отпрати, ако го беше оставила да стои в коридора.

— Заминавам за Аляска с теб — информира я той делово.

Бяха ѝ необходими няколко секунди, за да осмисли казаното. Отърсвайки се от изненадата, тя възрази:

— Какво? Не! Няма да дойдеш.

— Съжалявам, миличка, но вече е решено окончателно. Идвам.

Хвърли брезентовата си раница на пода и мина покрай нея. Софи усети аромата на одеколона му. Толкова предизвикателен... толкова мъжествен.

Не бива да се издаваш!, крещеше разумът ѝ.

— Ти мразиш студа — отбеляза тя.

— Не отричам.

— Тогава защо...

— Идвам, скъпа. Примири се с това.

Да се примиря? Не мисля.

— Мога сама да се грижа за себе си — заяви твърдо. — Няма нужда да тръгваш с мен.

Той метна тежкото си вълнено палто върху облегалката на дивана. Беше облечен с тениска, която подчертаваше мускулестите му ръце и гърди, и с дънки, които изглеждаха като купени от магазин за поне пета употреба дрехи. Трябваше ли този негодник да изглежда толкова... привлекателен?

— *Искам и трябва* са две съвсем различни неща — отвърна ѝ, докато се настаняваше на един фотьойл, събу обувките си и се протегна за дистанционното на телевизора. — И на мен не ми се иска, но нищо не мога да направя.

Тя пристъпи нерешително към него.

— Само ще ми се пречкаш.

— Вероятно, но все пак ще дойда. На кой канал е кулинарната програма?

— Каква кулинарна...

— Няма значение, ще я намеря. Изглеждаш ми малко нещо объркана. Събра ли си вече багажа?

Стъписана, Софи продължаваше да седи в коридора.

— Не... Ще го приготвя утре. Смятам да тръгна най-рано следобед. Защо си взел това дебело палто?

— Нашите планове се промениха малко.

— Нашите? Ние никога не сме имали общи планове.

— Напротив — възрази весело той. — Летим в седем вечерта за Феърбанкс.

Думите му я накараха да влезе припряно във всекидневната.

— Това е невъзможно. Аз заминавам утре следобед. Дори вече съм си купила билет.

Застана пред телевизора, препречвайки екрана, и той ѝ махна с ръка да се отмести.

— А, ето го — възкликна Джак. — Боби Флай готви лазаня. Винаги съм искал да се науча как се прави. — И добави: — Резервацията ти е отменена.

Тя се опита да се отърси от вцепенението си.

— Но сумата за билета не може да бъде възстановена!

— Аз работя за ФБР, Софи. Щом ти казвам, че е върнат, значи е така.

Все още неспособна да повярва, попита:

— Кой е отменил полета ми?

Изправи се пред него с ръце на кръста, закривайки напълно екрана на телевизора. Той отново ѝ махна с ръка, за да я накара да се отмести. Тя се подчини, без да промълви и дума.

— Дженифър. Тя се занимава с тези неща. Господи, погледни каква печка. И аз трябва да си купя такава.

— Коя е тази Дженифър?

— Е, не ѝ знам фамилията.

— О, я стига!

— Не, говоря сериозно.

Софи си пое дълбоко дъх. Това беше влудяващо. И при това ѝ се струваше съвсем нелогично. Затова реши да подходи рационално към нещата.

— Дори ако по някаква причина се налага да хвана по-ранен полет, не виждам необходимост да идваш с мен, още по-малко да

оставаш тук тази нощ.

— Грещиш — възпротиви се той. — Ако искаме да пристигнем на летището навреме, ще трябва да станем най-късно в четири и половина.

— Нямам намерение да спя с теб.

— Добре — отвърна ѝ, без да отделя поглед от екрана, където Боби Флай слагаше почистените омари в тигана.

— И само това? Добре? Без спорове? — чувстваше притеснение от разочарованието, което пролича в гласа ѝ.

— Никакви спорове — потвърди мъжът. — Но ако промениш решението си, моля те, уведоми ме.

Без да продума, Софи отиде до гардероба и измъкна олекотена завивка и възглавница. Хвърли ги върху дивана и каза:

— Разговорът не е приключил.

Извърна се, влезе в спалнята и захлопна вратата.

Нужно ѝ беше време да размисли. Защо Джак толкова държеше да замине за Аляска? Той мразеше студа. Беше сигурна, че Алек е замесен в тази работа. С него щеше да се заеме по-късно. Сега трябваше да измисли начин да убеди Джак да остане в Чикаго, но в момента имаше по-сериозен проблем — този мъж беше зад вратата и спеше на собствения ѝ диван.

Съвсем различно беше Джил да окупира всекидневната ѝ. Той беше достатъчно стар, за да ѝ бъде дядо. При това толкова мило старче. От друга страна, Джак не бе нито толкова любезен, нито толкова сговорчив. Беше груб, арогантен и упорит, но и толкова сексапилен и привлекателен... Всеки път, когато го погледнеше, в съзнанието ѝ се зараждаха неприлични мисли.

Всичко се дължеше на онази глупава целувка, която я караше да си мисли какво ли би означавало да спи с него. Не, това не беше просто любопитство. Беше страст. Страст, която я теглеше към него. А какво говореха хората за нейния морал? Това все още я касаше, нали?

Твърдо бе решила да стои далеч от него поне до сутринта. Това не подлежеше на размисъл. После щеше да му разреши да я закара до летището и по пътя щеше да измисли нещо, което да го накара да промени решението си.

Добре, планът беше готов. Взе си душ, изми косата си и дълго я суши със сешоара.

После облече розовата си нощница — само защото много я харесваше. Дантеленият ръб не покриваше коленете ѝ. Може би трябваше да сложи нещо по-скромно, но защо? Джак така или иначе нямаше да види с какво е облечена, когато си ляга.

Подобни суетни мисли я занимаваха, докато си слагаше червило. Е, да, разбира се, винаги си лягаше с начервени устни. Никога не можеше да бъде сигурна кой ще почука на вратата ѝ посред нощ.

Загледа се в отражението си в огледалото и се пресегна за салфетка, за да го изтрие. После въздъхна тежко. Все още ѝ се искаше да смъкне дрехите на Джак и да целуне всеки сантиметър от тялото му. Когато ставаше въпрос за него, не можеше да отдели правилното от погрешното.

Каквото и да ставаше, нямаше да отвори вратата. Обиколи няколко пъти леглото си, отметна завивките и нагласи будилника и мобилния си телефон за четири и половина.

Татко! Внезапно си спомни, че той трябва да ѝ позвъни в полунощ. Даваше си сметка, че не би могла да стои будна до толкова късно, щом ѝ се налагаше да става рано, затова трябваше да му се обади веднага или да остави съобщение на гласовата му поща. Чуваше как Джак разговаря с някого във всекидневната. Беше идеалното време да се свърже с баща си, но точно когато пристъпи към гардероба, Джак почука на вратата.

— Софи, можеш ли да излезеш за минутка?

Кажу „не“. Просто му откажи.

— Веднага идвам.

Е, добре, нов план, реши мислено. Поне ще си облека халата, преди да отворя вратата. Не бива да му давам повод да си въобразява, че... как се беше изразил... че бихме могли да се сприятелим.

Посегна за халата. Вярно, че нощницата ѝ бе доста къса, но през него не би могъл да види дори глезените ѝ, освен ако няма рентгеново зрение. Тъканта не беше прозрачна. Освен това жените на плажа ходеха в много по-оскъдно облекло. Защо се притесняваше толкова?

Само дето по бреговете нямаше легло, нито възможност за усамотение, където един мъж и една жена биха могли да правят онова, което желаят. И това беше огромният проблем.

Недей да отваряш вратата.

Но отвори.

— Да?

Джак беше застанал на прага с телефона си в ръка и няколко секунди я гледа право в очите.

— Искаш ли нещо?

— Алек ми се обади.

Софи не можеше да разгадае изражението му.

— За какво?

С всяка изминала секунда се чувстваше все по-неловко, очаквайки го да направи някакъв коментар за облеклото ѝ или по-скоро за липсата му.

— Сигурно да ни пожелае добър път. В банята за гости няма душ. Дали бих могъл да използвам твоята? Къде са хавлиите?

— В гардероба — изненада се, че въобще може да промълви и дума.

Мъжът поклати глава:

— Проверих. Няма ги там.

— Виж в сушилнята. Пералното помещение е точно до кухнята.

— Добре, благодаря ти.

И вратата бавно се затвори.

Той си беше отишъл. Неувереността ѝ се възвърна. Дали беше забелязал? Погледна се и поклати глава. Очевидно не му беше направила никакво впечатление. Беше смятала нощницата си за много секси, но по всичко личеше, че жената, която я носи, не беше. Явно проблемът беше у нея, а не в дрехата.

Софи беше свикнала да ѝ обръщат внимание. Обичаше да флиртува, но не и да бъде предизвикателна, и знаеше разликата между двете. Не спеше, с когото ѝ падне. Истината бе, че бе много по-скромна от Корди, поради което приятелката ѝ я смяташе за старомодна. За разлика от нея Корди си позволяваше да мечтае. Тя искаше да се омъжи и да има деца, но пред този блян имаше едно малко препятствие — беше влюбена до полуда в Ейдън Хамилтън, а той, глупакът, нямаше и представа за това.

Размишляваше върху положението на приятелката си, когато изведнъж осъзна колко глупаво беше нейното собствено поведение. Никога не беше прелъстявала мъж, така че защо си бе въобразила, че

ще успее с Джак? Нямахте друго обяснение, освен че е изгубила контрол върху разсъдъка си. За щастие се бе осъзнала навреме.

Джак отново почука на вратата. Този път тя не се втурна за червилото си, нито се притесни как изглежда. Вече нямаше да се държи като идиотка.

— Влез.

— Нагласи ли будилника?

— Да. За четири и половина. Намери ли хавлиите? — глупав въпрос, като се има предвид, че кърпата висеше през едното му рамо.

Докато мъжът се отдалечаваше към банята, тя се запита дали е забелязал, че е съблякла халата си. Чу шума от течащата вода и си даде сметка, че в момента е съвсем гол. Взе книгата от нощното си шкафче с надеждата да се увлече в интересната история, но минаха няколко минути, без да е прочела и дума. Въображението ѝ я водеше под душа.

Ябълка. Трябваше да си вземе една ябълка и да остане в кухнята, докато той отидеше да си легне. Тогава щеше да престане да се държи като нимфоманка. Но точно преди да стане, Джак се появи с хавлията през кръста. Без риза, без обувки... без бельо. В съзнанието ѝ нахлуха опасни мисли.

Той почти не я погледна, когато мина покрай нея. Това още повече я обърка. По дяволите, нали веднъж я беше целунал? Нима това не означаваше, че го привлича? Очевидно бе променил мнението си.

Последва го в стаята.

— Джак...

— Да? — обърна се към нея мъжът.

— Искам да ми кажеш истината. Защо тръгваш с мен?

— Защото изгубих един облог — отвърна той без колебание.

— Изгубил си облог? Много смешно — не можа ли да измисли някаква по-правдоподобна лъжа?

— Казвам ти самата истина.

Тя поклати глава.

— Мога сама да се грижа за себе си.

— Разбира се, освен в случаите, когато някой ти се обади по телефона и те накара да погледнеш през прозореца.

— Никога няма да престанеш да ми натякваш, нали?

— Тръгвам с теб — всяка дума беше произнесена ясно. Той взе завивката и я разгъна. — И... Софи...

— Да?

— Кълна се в Бога, че ако още веднъж отвориш вратата облечена така, няма да остана да спя на дивана.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

618. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

За да потулим нещата, сложихме няколко клетки в мазето в къщата на Ерик, която е извън града и е доста отдалечена от останалите. Наследил е дома от родителите си и сега и двамата сме благодарни, че не го е продал.

Изминаха три месеца, откакто взехме тъканни и кръвни проби от маймуните и ги инжектирахме с К-74. Те реагираха забележително добре и показаха повишаване на енергичност и жизненост. Ще научим повече след аутопсиите им.

Да убиваме живи същества, е трудно и за двама ни, но е неизбежно, щом го правим в името на науката.

— Добре тогава.

Софи се извърна и тръгна решително към спалнята си. Не посмя да се усмихне, преди да затвори вратата. Светът най-сетне се бе върнал на мястото си. Неувереността ѝ се изпари поне за момента и тя отново се почувства желана.

Джак я беше забелязал и без съмнение бе развълнуван от нея, облечена в ефирна нощница. Беше ли разочарована, че не я взе в обятията си и не започна да я целува? Не, разбира се. Но защо не го направи?

О, не, тя нямаше да тръгне отново по този път. Знаеше, че може да бъде невротична и тотално обсебена от нещо сигурно, но чувствата към Джак я подлудяваха. В един момент беше уверена, че е негодник, а в следващия го намираще за най-горещия мъж, когото някога бе срещала. Налудничаво, нали?

Ако не спреше да мисли за него, изобщо нямаше да може да заспи. Насили се да разсъждава прагматично и да прехвърли наум какво трябва да сложи в куфарите и какво да купи във Феърбанкс. В случай че ѝ потрябваха вълнени чорапи или по-топло бельо, сигурно би могла да ги намери и там. Дали трябваше да си вземе лаптопа? А мобилния телефон? Сигурно в Прудоу и в Бароу щеше да има обхват.

Час по-късно съблече халата и си легна. Главата ѝ едва бе докоснала възглавницата, когато се сети, че трябва да се обади на баща си или да му остави съобщение.

Промъкна се до вратата, за да види дали Джак вече е заспал. Забеляза, че телевизорът все още работи, но мъжът не седеше в креслото. Виждаше само облегалката на дивана, но предположи, че неканеният ѝ гост спи.

Меката светлина на лампата в банята осветяваше килера. Остави вратата откритата, измъкна мобилния телефон от скривалището и се облегна на стената, кръстосала крака. Когато се намести удобно, набра номера на баща си. Не се наложи да му оставя съобщение. Той отговори след втория сигнал.

— Все още не е полунощ — отбеляза Боби. — Всичко наред ли е?

Софи набързо му обясни, че рано на следващата сутрин заминава за Аляска, така че да не се притеснява, когато я потърси в уговореното време и тя не вдигне телефона. Нямаше представа колко дълго ще отсъства. Седмица, най-много две. Щом го осведоми за маршрута на предстоящото пътуване, пожела да узнае как стоят нещата при него. Той ѝ обясни, че работи по въпроса с пивоварната на Кели, но не сподели какви са плановете му и какво смята да прави. Баща ѝ обичаше да бъде потаен и тя се бе научила да не му задава въпроси.

Тази вечер беше необичайно разговорлив и ѝ разказа няколко забавни истории, които я накараха да се разсмее, и когато най-сетне приключи разговора и прибра телефона в скривалището, се чувстваше разтоварена и сънлива.

Все още седеше в тъмния килер, когато Джак отвори вратата.

— Софи? Какво правиш?

Трябваше да бъде съвсем очевидно, но кой знае защо не беше.

— Просто седя на пода.

— В килера?

Тя се огледа.

— Така изглежда.

С цялото достойнство, което успя да събере, бавно мина покрай него и се отпрати към спалнята. Все пак не можа да не забележи, че е облечен само с чифт избелели боксерки.

— Чух те да разговаряш с някого и да се смееш.

— Аха — кимна в знак на съгласие тя. — Говорих си сама и се смеех.

Сигурно я бе помислил за луда. Как бе проявила толкова лекомислие да допусне, че е заспал и не може да я чуе? Трябваше да сниши гласа си до шепот и изобщо да не се смее, независимо колко забавна беше историята. Ако беше дочул нещо, веднага се е досетил, че говори по телефона, и нямаше да му е необходимо много време да отгатне с кого. Налагаше се да отвлече вниманието му.

— Откъде ти е този белег? — пристъпи към него и докосна с ръка гърдите му. Кожата му беше топла, примамващо топла. Направи кръгово движение около сърцето му и повтори: — Този белег.

— Нямам никакъв белег там.

— Знам.

Той сграбчи дланта ѝ и я притисна към себе си.

— Даваш ли си сметка какво правиш?

— Напълно — погледна го в очите. — Опитвам се да те разсея. Получава ли се?

— Доста добре — кимна мъжът.

Изпод пръстите си усещаше ударите на сърцето му, а начинът, по който я гледаше, накара нейното да запрепуска лудо.

— Вече трябваше да си легнала — заяви той. Но не се помръдна. Нито пък тя.

— А ти трябваше да ме целунеш.

— Така ли?

— Така.

Джак въздъхна.

— Искаш ли да ти кажа какво ще стане, ако го направя? — запита и я поведе към леглото ѝ.

— Предпочитам да ми покажеш.

Ръката му я сграбчи за тила и я притегли грубо към него.

— Това доста ще усложни нещата.

— Ще се справя — прошепна Софи.

Повече насърчение не му беше необходимо. Наклони главата ѝ назад и я целуна жадно, разкривайки обзелата го страст. Езикът му настойчиво търсеше нейния, а сладникавият ѝ вкус бе толкова замайващ, че му се искаше още и още. Целуваше я отново и отново, докато се разтрепери от желание.

Тя го обгърна с ръце и сякаш се сля с него. Обзелият я ентузиазъм беше заразителен.

В спалнята Джак беше господар на емоциите си и винаги осигуряваше на партньорката си удоволствие, често дори по няколко пъти, преди да се наслади на своето. Бавно и нежно. Сигурна наслада!

Ала Софи промени всичко. Целуваше го страстно, с меки, топли устни, без да се въздържа, търсейки допир с езика му, като го галеше с пръсти, докато тялото ѝ се притискаше предизвикателно към неговото. Екзалтираните ѝ въздишки го подлудяваха и само за броени секунди той се превърна от опитен любовник в новак с бушуващи хормони. Дишаше учестено и тежко. Държеше я плътно до себе си, заровил лице в извивката на шията ѝ.

— Бавно и нежно, Софи — прошепна ѝ.

Тя игриво ухапа меката част на ухото му.

— Защо?

Преди да успее да ѝ отговори, Софи го отблъсна и гледайки го право в очите, смъкна лявата презрамка на нощницата си, после дясната и остави леката дреха да се свлече от тялото ѝ.

Внезапно бавната любовна игра му се стори напълно безсмислена. Жената пред него беше красива. Погледът му се плъзна по кадифената кожа към закръглените гърди, после към тънката талия и дългите ѝ, перфектни крака. О, да, наистина беше невероятна. Нещо в гърдите му се стегна и изпита отчаяно желание да я докосне. Изхлузи боксерките и обви ръце около нея, стенойки от възбудата, която го обзе, когато я почувства до себе си.

Двамата легнаха в леглото. Той пъкна коляно между бедрата ѝ и леко се отпусна върху нея. Облегна се на лакти, за да прехвърли тежестта върху ръцете си. Закръглените ѝ гърди се притискаха към неговите и предизвикваха трепет из цялото му тяло. Зарови лице в косите ѝ. Женственият им аромат още повече го възбуди, допирът на нежната ѝ кожа го подлудяваше. Искеше му се да я докосва навсякъде

с устните си, с езика си. Без да откъсва очи от нея, обсипа с целувки шията ѝ, насърчаван от тихите ѝ стонове.

Допирът му, усещането за топлите му устни ѝ харесваха. Когато ръката му се плъзна от корема към бедрата ѝ, изгарящото желание стана непоносимо. Ноктите ѝ се забиха в раменете му в момента, в който се изви към него и извика.

Целувките ставаха все по-страстни, ласките по-настоятелни. Тя го привличаше като никоя друга досега и Джак усети, че губи контрол. Когато разбра, че повече не може да чака, разтвори рязко бедрата ѝ и проникна в нея, стенойки от удоволствие. Топлата влага, която го посрещна, и разтърсващото задоволство бяха толкова силни, че за момент му се стори, че изгарящата страст ще го погълне изцяло.

Остана напълно неподвижен в продължение на няколко секунди.
— Толкова е хубаво — каза ѝ шепнешком.

Обзета от непреодолимо желание, тя дишаше тежко като него. Джак я целуна по шията и усети ускорения ѝ пулс.

Започна да се движи съвсем бавно, но постепенно изгуби всякакъв контрол. Актът беше див, страстен и когато стигнаха до края, тя изкрещя името му.

С дълбока въздишка, той се отпусна върху нея, притискайки я към матрака. Остана в нея още няколко минути, наслаждавайки се на споделената интимност. Тази жена беше изсмукала всичките му сили, но успя да се изтърколи настрана, без да я пуска от прегръдките си. Беше изцяло обзет от чувствата, бушуващи у него. Какво, по дяволите, се бе случило? Сексът никога досега не му се бе струвал толкова приятен.

Доста време измина, преди дишането му да се нормализира. На нея това ѝ се случи малко по-късно. Лежеше неподвижна по гръб и се взираше в тавана. Джак се повдигна на лакът, за да я погледне, и нескромно се зарадва на онова, което видя. Изглеждаше като замаяна. Погледът ѝ беше замъглен, лицето ѝ пламтеше, устните ѝ бяха подпухнали от целувките му.

Тя беше най-невероятното създание, което някога беше срещал. Беше му се отдала без всякакви задръжки и след края на акта не бе побързала да се прикрие със завивката.

Не можеше да престане да я докосва. Пръстите му нежно галеха корема ѝ и за момент го обзе гняв към онзи, който се бе опитал да я

нарани.

Софи го погледна в очите.

— Добре ли си? — преди да ѝ отговори, попита: — Не те болеше, нали?

Той скри глава в извивката на шията ѝ и се разсмя.

— Предполагаше се, че аз трябва да ти задам този въпрос. Добре ли си?

— Беше прекрасно — отвърна му шепнешком.

После се обърна към него и докосна гърдите му. Гъстите косми гъделичкаха ръката ѝ. Премести се по-близо и повтори:

— Наистина прекрасно.

— Така ли? Дай ми още няколко минути. След това ще ти покажа какво значи прекрасно.

Джак беше мъж, който държеше на думата си.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

644. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Направихме няколко опита и резултатите са окончателни. Адреналинът, произвеждан в стресови ситуации, увеличава действието на нашия серум. Независимо колко уплашени бяха маймуните, пулсът им си оставаше непроменен. Измененията на клетъчно ниво също са забавени.

Възможно ли е този серум да е първата стъпка към откриването на извора на младостта?

Това, че успяха да пристигнат на летището навреме, си беше нещо като малък подвиг. На Джак му се наложи буквално да я измъкне от леглото. Тя не се събуди в много добро настроение, но след сутрешния душ се посъживи. За щастие предварително си бе приготвила дрехите, които щеше да облече, и куфарът ѝ бе стегнат, с изключение на козметичната ѝ чанта, която припряно пъкна в ръчния си багаж.

Софи не беше забелязала, че той носи оръжието си, докато не му се наложи да покаже документите си на летището. Авиокомпанията вече бе предупредена, че агент на ФБР на име Макалистър ще лети с този полет, затова проверката им продължи само няколко минути.

С кобура, изпъкващ на кръста му, Джак, естествено, предизвика известно притеснение сред пътниците, но Софи беше тази, която привличаше вниманието. Всеки мъж, покрай когото минаваше, се заглеждаше в нея. И той не можеше да ги обвини. Тя беше изключително красива жена. Джил я бе определил като зашеметяваща

и не беше сбъркал. Облечена за очакващия ги студ с черно поло с дълги ръкави и чифт плътно прилепнали дънки, носеше палтото си в ръка и бързаше така, сякаш бяга от нещо. Даваше си сметка, че всички я гледат, но той беше уверен, че отдавна е привикнала към това.

Настаниха ги в първа класа. Стюардесата взе връхните им дрехи и им предложи напитки, докато Джак подреждаше ръчния им багаж на рафта над седалките. Софи седна до илюминатора, а той до пътеката. Местата в този салон бяха по-широки, но краката му бяха прекалено дълги, за да се отпусне, без да притеснява хората пред него.

Нито един от двамата не спомена случилото се през нощта. Страстта им бе достигала връхната си точна няколко пъти, така че не им остана много време за сън. Софи беше изтощена. Затегна колана, затвори очи и само след минути вече спеше.

Не се събуди, докато не наближи моментът за кацане. Огледа се и видя Джак да разглежда някакво списание. Не бе забелязал, че го наблюдава. Споменът за топлото му тяло, притиснато към нейното, я накара да се изчерви и тя с усилие изтласка тези мисли от съзнанието си. Имаше само един-единствен начин да преживее това съвместно пътуване. И той беше да се преструва, че не е станало нищо особено. Също като някои от корумпираните мъже, които преследваха баща ѝ, тя щеше да отрича, да отрича, да отрича...

Щом се озоваха на летището, отиде в дамската тоалетна да се поосвежи. След като изми зъбите си и наплиска лицето си със студена вода, отново се почувства добре. Беше се опасявала, че във Феърбанкс ще им са наложи да почакаат, но сбърка. Мистериозната Дженифър, която нямаше фамилно име, бе уредила всичко по най-добрия начин и след по-малко от час щяха да продължат с чартърен полет.

Докато я чакаше, Джак се подпря на една колона и прегледа спортните новини във вестника. Сърцето ѝ подскочи, когато го забеляза сред тълпата, и дъхът ѝ отново секна, както често ѝ се случваше напоследък. Имаше ли нещо чудно в това? Той беше изключително привлекателен мъж.

— Много добре — каза шепнешком.

Да отрича нямаше да е толкова лесно, колкото си бе мислила.

— Готова ли си? — попита Джак и сгъна вестника.

Отбиха се в закусвалнята на терминала, но в момента, в който стигнаха до вратата, отвеждаща към пистата, тя съжали, че бе

изгълтала набързо кроасана и натуралния сок. Отвън стояха малки джетове и самолети, сред които и тяхната шестместна машина. Щом я видя, сърцето ѝ се сви тревожно.

— Знаеш ли какво? Според мен ще е по-добре да тръгнем с кола. Той забеляза страха в очите ѝ.

— Така ли?

— Да, определено. Става въпрос за някакви си петстотин километра и не бихме могли да се изгубим — Джак поклати глава и тя добави припряно: — До там води само една магистрала. Докато пътуваме, бихме могли да разгледаме околността.

— Не забелязваш ли, че вали сняг? Едва ли ще можем да видим много...

— Забелязах, но усещам също така, че духа силен вятър, затова не бива да летим с този картонен самолет.

— Има два двигателя — усмихна ѝ се той. — Всичко ще бъде наред.

— От и към Долтън непрекъснато се движат камиони. Бихме могли да се качим на някой от тях.

Погледна през прозореца и видя едър мъж, същински Дядо Коледа с бялата си брада и мустаци, да заобикаля машината и да се насочва към тях. Не го изпускаше от поглед, докато продължаваше да настоява шепнешком:

— Идеята не ми харесва. Летял ли си някога на такова малко нещо?

— Случвало ми се е. Един от братята ми е пилот. Вземал ме е със себе си няколко пъти. Успокой се, Софи.

Той излезе да поговори с човека, а тя се приближи до прозореца, за да може да го наблюдава. Внезапно я завладя странно чувство. През последните двайсет и четири часа Джак Макалистър бе преобърнал всичките ѝ планове и целия ѝ живот. Какво правеше с него тук, в Аляска? Бе го пуснала в леглото си, бе споделила с него най-интимното нещо на света, а едва го познаваше. Беше ѝ разказал нещо за семейството си, но имаше много, което не знаеше. *Един* от братята му? Колко братя и сестри имаше? Живи ли са още родителите му? Не бяха ли това нещата, които би трябвало да знаеш за човека, преди да му се отдадеш? Споменът за онова, което бе направила, я връхлетя отново и дълбоко я смути. Когато се впускаше в някаква връзка,

обикновено играеше на сигурно. Дори прекалено предпазливо, както твърдяха приятелите ѝ. Докато не се появи Джак. Той я накара да забрави всичко, което някога си бе обещала. Бе крайно време да си върне контрола върху положението.

От този момент нататък щеше да се държи с него любезно, но професионално и със сигурност нямаше вече да спи с него. Никакви глупости повече, зарече се наум.

Вратата се отвори рязко и в стаята нахлу леден въздух. Пилотът се оказа по-млад, отколкото изглеждаше отдалече. Вероятно някъде в средата на тридесетте, а тъмната му брада бе покрита със сняг, поради което ѝ се бе сторила бяла.

— Здравейте — поздрави той, свали ръкавицата си и ѝ подаде ръка. — Вие трябва да сте Софи Роуз. Аз съм Чипър, но ме наричат просто Чип. Което не ми е неприятно. Ще тръгнем веднага щом натоварят багажа ви.

— Можете ли да летите в този вятър? — притеснено се поинтересува тя.

— Разбира се. А сега, ако ме извините, ще отида да огледам още веднъж.

— Чипър... В самолета има ли отопление?

Мъжът се обърна към нея.

— Да.

Джак се разсмя:

— Естествено, че има.

Софи се наведе към него и прошепна:

— Забелязах, че брадата му е заледена.

— Толкова си уплашена, че изричаш думите като скороговорки.

— Бъди сериозен. Той или е обикалял прекалено дълго около самолета, или е летял без отопление. Брадата му беше заледена, Джак.

— Всичко ще бъде наред, обещавам ти.

Спокойствието му я раздразни. Разбира се, че всичко щеше да бъде наред, освен ако Чипър не забиеше машината в някой планински склон или не пропуснеше хлъзгавата писта и не ги стовареше в океана. До този ден не се бе чувствала нервна преди полет, но докато наблюдаваше как вятърът клатушка малкия самолет, ѝ се струваше, че е напълно нормално да изпитва известен страх.

Някъде иззвъня телефон и Софи се сети за Пол Ларсън. Той щеше да я чака на летището, а тя не го бе уведомила, че в плановете ѝ е настъпила промяна и ще пристигне в залива Прудоу по-рано. Отбеляза мислено, че веднага след кацането трябва да се свърже с него.

Чипър отвори вратата и заяви, че е време да тръгват.

Тя сложи ръкавиците си, грабна чантата и си пое дълбоко дъх.

Джак я притегли към себе си, вдигна яката на палтото ѝ, после се наведе и прошепна:

— Всичко ще бъде наред. Вярваш ми, нали?

Софи го погледна право в очите и с изненада откри, че... наистина му вярва.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

662. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Дълго време обсъждахме следващата стъпка. Трябва да започнем да тестваме нашия серум върху хора. Но въпросът е как да стане това. Ако извършим опитите в някоя клиника, дори и да патентоваме откритието си, тайната ни ще излезе наяве и рискуваме да изгубим субсидията.

Хората ще се избиват за нашата формула. Щом светът разбере какво притежаваме, всички фармацевтични компании ще искат да се доберат до него, а ние сме наясно, че много от тях няма да се спрат пред нищо, за да извлекат максимална изгода за себе си. Налага се да бъдем предпазливи и да тестваме препарата върху себе си. Когато най-сетне излезем на пазара, всички пари и цялата слава ще бъдат единствено за нас.

Работихме прекалено упорито, за да не се насладим на резултата.

Дедхорс в Аляска се намираше на края на света. Някои го наричаха град, други станция.

От направените проучвания Софи научи, че Прудоу е работническа общност. По всяко време тук се намираха около пет хиляди мъже, обслужващи предимно сондите на нефтените компании, но те не общуваха с туристите, пристигащи в Дедхорс. Всяка фирма сама се грижеше за служителите си. Жилищата се намираха близо до съоръженията, а условията за живот бяха много добри въпреки суровия климат. Хората работеха по две седмици, следващите две се

прибираха у дома. Заплащането беше високо, но за социален живот не можеше да става и дума.

През летните месеци пътуванията до нефтените залежи и Северния океан бяха възможни, но предварителното проучване на желаещите да ги посетят траеше поне седмица. Сигурността бе на изключително ниво. Обезпечаваха я сто и шейсет души от Специалните сили. Двама полицаи дежуреха постоянно и също като останалите работеха по половин месец.

Когато времето позволяваше, самолети излитаха и кацаха в града през целия ден, а на летището дори имаше площадка за хеликоптери.

Софи беше възхитена от онова, което бе прочела, и въпреки тежкото пътуване с разнебитения самолет с нетърпение очакваше лично да проучи района. Щом приближиха пистата, в далечината забеляза огромните сонди, а под тях бяла земя, простираща се докъдето стигаше погледът ѝ. Снегът и ледът бяха образували плътна покривка, а след пролетното топене теренът сякаш плуваше в огромни локви вода. Дедхорс беше неголямо селище от сглобяеми постройки със стълби, водещи към вратите. Приличаха по-скоро на складове, отколкото на домове или магазини.

Въпреки вятъра, снега и хлъзгавата писта самолетът кацна сравнително гладко. Чипър им предложи да ги върне обратно във Феърбанкс или до Бароу, когато си свършат работата, после ги отведе в местния хотел.

„Хотел“ не беше думата, с която „Хилтън“ и „Мариотс“ биха определили сградата, но вършеше работа. Няколкото постройки, събрани една до друга, предлагаха елементарни условия.

Софи и Джак изтърсиха снега от ботушите си, преди да влязат в малкото фоайе. Нямаше наплив от хора, чакащи за стаи. Всъщност двамата се оказаха единствените клиенти. Управителят, застанал зад покрития с линолеум плот на рецепцията и зачетен в някакъв вестник, ги приветства топло и им каза да го наричат Зестър. Трудно беше да се определи възрастта му. Лицето му бе толкова загоряло, че би могъл да е както на петдесет, така и на трийсет, но поради гръмкия му глас Софи реши, че е към четиридесетте.

— Аз би трябвало да имам резервация — уведоми го тя. — Пол ми каза, че е уредил нещата.

Не беше необходимо мъжът да проверява в регистъра.

— Не, при нас нямате. Да не би да е имал предвид странноприемницата „Карибите“? Ако е така, ще се обадя от ваше име да я анулират.

Без да изчака позволение, се обърна с гръб към тях и набра номера на конкурентите.

— Кой е този Пол? — побутна я с лакът Джак.

Тя придърпа шала си и го завърза.

— Пол Ларсън. Не съм ли ти разказвала за него?

Той поклати глава.

— Можеш да го направиш сега.

Преди да успее да му обясни, Зестър ги прекъсна:

— Не. И там нямате резервация — засмя се и добави: — Като казах на Чарли колко сте красива, той заяви, че вероятно изобщо не са имали намерение да ви запазят стая. Очаквам го да дойде да ви поздрави лично.

Джак разкопча палтото си и управителят забеляза пистолета на кръста му.

— Един момент, моля. Тук не е разрешено да се носи оръжие. Поне ние не позволяваме на клиентите си да го внасят в хотела — мъжът се облегна на плота. — А вашият какъв е? Впрочем няма значение — продължи, без да изчака обяснението. — С трийсет и осми или четиридесет и пети калибър, нито пък с глок бихте повалили мечка. Лисица може, но не и мечка. А и бездруго ще свършите в затвора, ако се опитате да убиете полярна мечка.

— Аз съм от ФБР.

Зестър изглеждаше шокиран. Направи крачка назад, после отново се върна на мястото си и каза шепнешком:

— ФБР? Случило ли се е нещо? Да не би някой да е престъпил закона? — поклати глава и додаде: — Не, в противен случай щях да знам. Аз съм човек, който умее да пази тайна, затова можете да ми кажете. Защо сте тук?

— Защото изгуби един бас — обясни Софи.

Джак се усмихна на раздражението в гласа ѝ. Управителят не настоя за подробности.

— Какво ще кажете да ви настаня в двете най-люксови стаи, между които има самостоятелна баня? Не бих могъл да ви предложа нищо по-добро.

Няколко минути по-късно, след като оставиха багажа си, гостите последваха Зестър в кафенето. Софи имаше чувството, че се движи из продълговатото, подвижно жилище. Трапезарията беше малка, празна и безупречно чиста.

— Храната е включена в цената на стаите ви — уведоми ги Зестър. — Пропуснахте обяда, но ако желаете, може да поръчате студени сандвичи. Кухнята на хотела работи двадесет и четири часа в денонощието. Колкото до пиенето, тук сме на сух режим, така че нямаме нищо по-силно от кафе, чай или някакви леки напитки.

Тя си поръча горещ чай, а Джак предпочете кутийка кока-кола. Докато хапваха сандвичите, управителят се обади на един от местните полицаи, за да го помоли да се отбие в хотела.

— Тим иска да говори с вас — каза той и подаде слушалката на Джак.

Докато траеше разговорът, Софи извади мобилния си телефон, за да се свърже с Пол Ларсън. Отговори ѝ телефонен секретар.

— Здравсти, Пол. Аз съм Софи. Обади ми се веднага щом чуеш съобщението.

Зестър отиде в кухнята, за да си направи кафе, и веднага щом останаха сами, Джак се обърна към нея:

— Все още чакам да ми обясниш кой е този Пол Ларсън.

— Той е от Силите за сигурност.

— Добре. Как се запозна с него?

Беше възприел типичния за агент на ФБР маниер и тонът му бе изключително сериозен.

— Нали ти казах за полицаия, който ми се обади да ми каже, че са намерили визитката ми в чорапа на Уилям Харингтън?

— Спомням си.

— Малко след това Пол Ларсън се свърза с мен.

— А откъде ти знае телефона?

— Очевидно го е взел от въпросния полицаи.

— Продължавай.

Тя наклони глава и се намръщи.

— Да не би да съм подложена на разпит?

— Точно така. Давай нататък.

Е, поне беше откровен.

— Оказа се много полезен.

— В какъв смисъл?

— Обади ми се веднага след като намерили портфейла на Харингтън и ме уведоми къде ще откарат останките му.

— В Анкоридж.

Софи кимна.

— Нямаше представа защо Уилям е решил да се установи на палатка в онази пустош, но обеща да разпита наоколо и да открие някого, който е разговарял с него.

— Доста труд си е направил заради теб, не намираш ли?

Да не би Джак да ревнува?, помисли си тя, но веднага изхвърли тази мисъл от съзнанието си.

— Защо си толкова кисел? Вероятно тук няма какво толкова да се прави, когато не си на работа. Освен това също като мен смята, че тази история е доста мистериозна.

— Това, че Харингтън е решил...

— Точно така.

Джак въздъхна.

— Защо не си ми споменавала за него досега?

Жената сви рамене.

— Може би трябваше. Много ще ти хареса. Гласът му звучеше изключително приятно по телефона.

— Не се и съмнявам. Приятно — поклати глава той. — Знаеш ли какъв ти е проблемът? Много си доверчива.

— Доверих се на теб.

— И правилно постъпи.

Софи не знаеше как да си обясни поведението му, но реши да го успокои.

— Не съм се доверила на Пол по начина, по който се доверих на теб. Той работи в Силите за сигурност, а ти знаеш какво предварително проучване се прави, преди да попаднеш там.

— Ставаш раздразнителна, скъпа.

— По-добре да отида в стаята и да си разопаковам багажа — каза тя, поласкана от мило то обръщение. — А и трябва да си зарядя телефона. Батерията му е паднала. Ти тук ли ще останеш?

Джак кимна.

— Не напускай хотела без мен, ясно?

Софи погледна през прозореца. Снегът валеше по-силно. Тъй като без друго не би могла да види нищо на разстояние повече от два метра, ако излезеше, разпореждането на Джак беше лесно за изпълнение. В такова време като нищо би могла да се заблуди и да се озове сама сред виелицата. А и винаги съществуваше вероятност да се натъкне на Бари или на някой от кръвожадните му роднини.

Полярни мечки, при това съвсем наблизко. Тази мисъл я накара да потръпне.

Спря се при Зестър, за да го попита дали е чувал за Уилям Харингтън.

— Всички са чували за него — отвърна мъжът. — Той е човекът, когото Бари уби.

Тя кимна.

— А случайно да го познавате или поне да знаете дали някой е разговарял с него?

— Никога не съм го виждал. Съмнявам се, че и някой друг го познава. Най-вероятно е пристигнал в Бароу, после е взел малък самолет до Алактак и се е отправил на запад или пък към Умайът и е тръгнал на изток. Лагерът му беше недалеч от тук. Открили са го близо до океана, затова не мога да кажа как е стигнал до там.

Софи нямаше представа къде се намира Алактак, нито пък останалите споменати градове. Но в чантата си имаше карта и щеше да провери.

— А братята Кобейн? Тях познавате ли?

— Кого?

Наложи се да повтори името.

— Те са трапери — обясни тя. — От един познат разбрах, че са разговаряли с мистър Харингтън.

— Възможно е — кимна той. — Тук пристигат много хора, но не всички отсядат в хотела, естествено. Името обаче ми звучи познато.

Добре че беше Пол, помисли си Софи. Ако не бе проявил интерес и не й бе помогнал, никога не би могла да се добере до името на братя Кобейн. Освен това се бе срещнал с някои от шофьорите на камиони, които постоянно пристигаха или напускаха Дедхорс. Ларсън й бе свършил половината работа.

Благодари на Зестър и тръгна към стаята, за да си разопакова багажа. Разпъна картата върху леглото и отбеляза с маркер местата,

които ѝ бе споменал. От полицията биха могли да ѝ кажат къде точно е бил разположен лагерът на Уилям.

Когато след час планът ѝ бе готов, тя позвъни на мистър Битърман. Той беше в чудесно настроение и я засипа с въпроси за залива Прудоу.

— Видя ли северното сияние?

— Още не.

— Какво е времето при вас?

Отговори на този и на още няколко подобни въпроса.

— Ще се присъединиш ли към клуба на полярните мечки? От това би излязла невероятна история.

— Сър, все пак съществуват граници за онова, което съм готова да направя в името на работата си. Нямам намерение да скачам в Северния океан, само и само да имам за какво да пиша.

— Все пак обмисли идеята. А сега ми разкажи за Харингтън, а после пък аз имам за теб голяма изненада.

— Току-що пристигнахме и нямам много за разказване.

— Правилно. Джак е с теб, нали? Алек ми се обади тази сутрин. За мен беше голямо облекчение да науча, че те придружава агент на ФБР. Защото ти не си много предпазлива.

— А сега ми кажете изненадата — подкани го тя.

— Можеш ли да се добереш до някакъв компютър и да прегледаш вестниците?

— Вероятно. Кой вестник по-точно?

— Нашият, Софи — отвърна той раздражено. — Искам да видиш днешния брой на нашия вестник.

Тя се разсмя.

— Разбира се. Какво да търся?

— О, по дяволите, по-добре да ти го кажа сам. На цяла страница, отпечатана в четири цвята, една платена реклама обявява на цяло Чикаго, че работниците в пивоварната на Кели ще получат обезщетенията си.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Баща ѝ беше изпълнил обещанието си.

— Имате ли представа кой е платил рекламата? Имаше ли име?

— Не, но целият град празнува. Всички твърдят, че зад тази работа стои Боби Роуз. Трябваше да чуеш изявленията по радиото.

Голямо въодушевление цари тук, миличка. А както знаеш, в трудни времена имаме нужда от добри новини, нали?

— Да, сър, така е. Вече може да престанете да се презапасявате с бира.

— А, не. Не и преди фабриката да отвори отново врати. Обади ми се утре да се чуем и... Софи, пази се.

Нямаше търпение да разкаже на Джак за платената реклама. Ако не успееше да намери в хотела компютър, щеше да прочете изданието в интернет по телефона си. Забърза обратно към кафенето и завари Джак с още двама мъже, на които той я представи. Единият се оказа полицай от Дедхорс, а другият — охранител на един от нефтените сондажи. Отмести ѝ стол и докато сядаше, тя забеляза в ръката му лист с имена, който подаде на полицаия.

— Джак ми каза, че един от нашите хора ви е помогнал в разследването. Прав ли съм? — попита охранителят.

— Само в свободното си време — отвърна тя, защото не искаше да създава на Пол излишни проблеми.

Мъжът се усмихна.

— Разбрах, че сте провели няколко разговора с него?

— По-точно два. Обясни ми, че помага на полицията, и ми предостави малко информация за смъртта на Уилям Харингтън.

Тримата се спогледаха и това разпали любопитството ѝ.

— Защо питате?

— Уверена ли сте, че сте говорили с Пол Ларсън?

— Напълно — заяви тя категорично.

— Госпожице, нямам представа кой ви се е обаждал, но не е бил Пол Ларсън.

— Но той... — започна Софи.

Охранителят не я остави да довърши.

— Тук нямаме човек с такава име.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

680. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

С Ерик нарекохме проучванията си проект „Алфа“.

Нямахме никакъв проблем със запазването на работата ни в тайна в Чикаго, но Инук е нещо друго. Това, че живеем толкова близо до Брандън и Кърк, усложнява нещата. За щастие двамата заявиха, че ще започнат наблюдения върху друга глутница, което ни дава повече свобода. Ерик толкова се притеснява нещо да не излезе наяве, че се страхувам от нерви да не каже нещо, което не трябва.

Аз проверих няколко фармацевтични компании. Това, което ми се удаде да установя досега, е, че са затънали до гуша в бюрокрация. Не смятам, че можем да разчитаме на тях за откритието си. Ако провалим нещата сега, никога повече няма да можем да ги контролираме. Освен това разбрах, че плащат малко за независими изследвания, защото съществува факторът време, необходимо за получаване на одобрение от правителството. Това може да отнеме години.

Ако с Ерик искаме да вземем парите, които ни се полагат трябва да поемем нещата в свои ръце. В света съществуват много други пазари.

За какво му е било да я лъже?

Когато чу новината, първата ѝ инстинктивна реакция бе да си помисли, че трябва да е станала грешка. Разбира се, че Пол Ларсън съществува. Нали лично бе разговаряла с него!

Джак отиде да ѝ донесе чаша горещ чай и тя използва момента да набере телефонния номер, който Пол ѝ бе продиктувал. Отново се наложи да остави съобщение.

Докато чакаха позвъняването, Джак се свърза със свои колеги и им поръча да проверят номера. Отговорът дойде след няколко минути. Никой от мъжете не се изненада, когато се изясни, че е регистриран под друго фалшиво име и на несъществуващ адрес.

Какви игри играеше този мъж?

— Опитват се да определят местонахождението, за да разберем откъде ти се е обаждал — обясни ѝ Джак.

— Нашите работници постоянно пристигат или отпътуват, но не е трудно да се провери — обади се охранителят. — На шофьорите понякога им се налага да нощуват в Дедхорс, но се връщат още на следващия ден.

— Въпреки цялото това движение — намеси се и полицаят — със сигурност бихме забелязали, ако наоколо се навърта непознат човек. — Откъм другия край на масата той погледна Софи право в очите. — Говорих и с Джо Руни, колегата, който ви се е обадил за Уилям Харингтън, и той заяви, че не познава никакъв Пол Ларсън. И със сигурност не е давал телефонния ви номер на никого. Джо е надежден човек и нямам никакво основание да се съмнявам в него.

Тримата започнаха да я засипват с въпроси, но тя нямаше какво толкова да им каже. Охранителят и полицаят я увериха, че ще разпитат наоколо, но не им оставаше нищо друго, освен да стигнат до заключението, че е станала жертва на злонамерена шега.

След като си отидоха, Джак продължи да я разпитва за разговорите, които бе провела с човека, представил се като Пол Ларсън.

— Не ми разказа нищо конкретно за себе си. Пък и защо да го прави? А, почакай. Каза, че не е женен, и ме покани на вечеря, но не съм сигурна дали говореше сериозно.

— А ти какво му разказа за себе си?

— Нищо лично — раздражено отвърна тя. — Не разговарях с агенция за запознанства.

Той се изправи и започна да крачи из стаята. Софи забарабани с пръсти по масата, прехвърляйки мислено всяка дума, която си бяха разменили с въображаемия господин Ларсън.

— И така, тоя приятел те примадва тук... — започна Джак.

— Не ме е примадил — прекъсна го тя. — Искан да дойда с надеждата да намеря хора, които са познавали Уилям Харингтън. Нали не е паднал от небето и се е озовал с палатката си точно до Бари. Все още съм твърдо решена да открия какво се е случило с него. Да, знам какво ще кажеш: Бари се е натъкнал на него.

— Нищо нямаше да кажа. Щеше ли да започнеш от залива Прудоу, или предпочете да дойдеш тук заради поканата от Пол? — в очакване на отговора разтърка уморено врата си.

— Не знам. От него разбрах, че наблизо имало двама трапери, с които бих могла да поговоря. Но това е лудост. Има ли изобщо някаква истина във всичко, което ми наговори?

— Наистина са намерили портфейла на Харингтън и са откарали останките му в Анкоридж, така че да, има и нещо вярно.

— Кога ще разбереш откъде е звънял?

— За това е необходимо малко повече време. Но първото, което ще направим утре сутрин, е да се измъкнем оттук. Ще се обадя на Чипър да има готовност.

— А Чипър наистина ли е Чипър? — попита тя и се усмихна на глупавия си въпрос.

— Да — увери я той, прекоси стаята и застана пред нея. — Знаеш ли защо съм толкова сигурен?

— Предполагам, сега ще ми обясниш.

— Защото го проверих. Не приемам нищо на сляпа вяра.

— Ти си агент от ФБР. Обучаван си да бъдеш подозрителен. А аз съм журналистка. Мен са ме учили да бъда любопитна. Не проявявах интерес към Пол Ларсън, така че какъв смисъл би имало да го проучвам?

Джак се отказа да обяснява позицията си. Това би означавало да се впуснат в безполезна спор, който бяха водили, след като я бяха простреляли.

Софи се приближи до прозореца и се загледа навън.

— Знаеш ли, че тук е незаконно да заключваш колата си? — попита внезапно.

— Така ли?

— Вярно е. Заради мечките. Вероятно в случай, че налетиш на някоя или пък тя те подгони, да можеш да се скриеш в най-близката

кола — въздъхна и се обърна. Той бе застанал само на крачка от нея. Погледна го и призна: — Наистина трябваше да го проуча.

Джак я привлече в прегръдките си и потърка брадичка в косата ѝ.

— Да, трябвало е — съгласи се той. — Има ли още някои интересни факти, които би искала да споделиш с мен?

— Повечето лисици разпространяват бяс.

— Ето нещо, което трябва да се знае.

— „Китоловците“ на Бароу са измислили плейофите.

— Кой?

— „Китоловците“. Това е футболният отбор на гимназията в града. Възможно е да ти се наложи да се срещнеш с някого от тях. Отборът е сформиран съвсем наскоро, а спортът е оказал много благотворно влияние върху тези момчета. Обещах на мистър Битърман да опиша историята им.

— Значи отиваме в Бароу, а?

— Да.

Джак беше прекалено замислен по време на вечерята, но Софи нямаше нищо против. В края на дългия и изтощителен ден умората я завладя.

Прибраха се в стаята си и тя отиде в банята, за да се приготви за лягане. След като си взе душ, откряна леко вратата на Джак и го видя да говори по телефона.

— Трябва да има връзка — успя само да чуе.

С кого разговаряше и какво трябваше да има връзка?

Щом я забеляза, той се усмихна. Не беше облечена в оскъдната си нощница, но и в широката памучна пижама в бяло и синьо изглеждаше също толкова привлекателна. Още повече с тези смешни розови чорапи. След като приключи разговора беше негов ред да ползва банята.

Навън вятърът се беше усилил и стъклата на прозорците дрънчаха. Софи беше чела някъде, че силата му би могла да стигне стотици километри в час. Тази мисъл я накара да потрепери.

Леглото не беше нито двойно, нито единично, а нещо по средата. Отметна завивките и се излегна, облягайки глава на таблата. Мислите ѝ се лутаха объркано. Какво целеше непознатият, нарекъл се Пол

Ларсън? Защо си беше направил целия този труд? Сигурно имаше разумно обяснение. Дали някога полярна мечка е влизала в хотела? Трябваше да попита Зестър.

Точно разтриваше ръцете си с лосион с дъх на жасмин, когато влезе Джак. Очевидно студът в стаята не го притесняваше, защото беше облечен само в къси панталони и тениска.

— Не ти ли е студено? — попита тя.

— След малко ще се стопля. Нагласи ли будилника? Утре трябва да станем рано.

Забеляза, че гледа чорапите ѝ. Чувстваше се малко глупаво, но какво значение имаше? Вече бе решила да поддържа с него изключително делови и професионални взаимоотношения.

Не, не взаимоотношения. Сътрудничество.

— Обажданията идват от Феърбанкс — осведоми я той, преди да се наведе и да изхлузи единия розов чорап, после другия.

— Значи този Ларсън изобщо не е имал намерение да ме чака на летището тази вечер? Но какъв е смисълът? Това не ти ли се струва малко странна шега?

Джак отиде до вратата, за да се увери, че е заключена.

— Нямам представа какви са били мотивите му, но със сигурност ще разбере.

Софи се вмъкна под завивката. Чаршафите бяха студени. Той вече бе тръгнал към стаята си, когато се сети какво ѝ бе казал мистър Битърман.

Разказа му всичко за пивоварната на Кели и попита:

— Какво мислиш?

— Много бих искал да видя това каре във вестника.

После изчезна в спалнята и тя изпита разочарование.

Нямаше да му позволи отново да спи с нея, но щеше да ѝ бъде приятно, ако се бе опитал да го направи. Минута по-късно той се върна с пистолета си. Изобщо не поиска разрешение да остане. Остави оръжието на нощното шкафче, отметна одеялото и ѝ каза да се отмести.

Пъхна се в леглото и се обърна към стената с гръб към нея. Топлината на тялото му я стопли за секунди. Плъзна длани под тениската му.

— Не съм казала, че можеш да останеш да спиш при мен — каза шепнешком и се притисна към него.

— Заспивай — отвърна той и се присегна да изгаси лампата.

— Джак? — каза тя в тъмнината. — Аз съм ужасен репортер, нали?

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

702. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Двамата с Ерик сме изтощени от пътуването, но си струваше. Най-после намерихме купувач. Връзките ни в Азия и Европа не доведоха до нищо. Не знам как така не се сетихме за Средния Изток още от самото начало.

За мултимилардер от Дубай петдесет милиона не означават нищо, затова се съгласихме веднага. Единственото му изискване беше да му посочим твърдо дата за провеждането на експеримента върху човек.

Вече сънувах как ще изхарча своята част. Винаги съм искал да отида до Фиджи. Ако пясъкът е фин, а жените още повече, може да се установя окончателно там.

Джак не започна да хвали професионалните й умения, а просто отговори на въпроса й:

— Не си ужасен репортер.

Минаха няколко минути, преди да го попита:

— Колко братя имаш?

— Трима.

— А сестри?

— Нямам.

Той бавно се обърна към нея. Беше прекалено едър за това малко легло. Претърколи я и я притисна към себе си.

— Защо са всички тези въпроси?

Приблужи лицето си до нейното и очите му проблеснаха в тъмнината.

— Ти знаеш за мен всичко каквото може да се знае, а аз за теб нищо.

— Напротив. Знаеш къде съм израснал, къде съм учил и кога съм постъпил във ФБР. Знаеш също, че много ми харесва начинът, по който ме целуваш.

Тя се усмихна.

— Лека нощ, Джак.

Той се разсмя.

— Лека нощ, Софи.

Джак издържа така до към два след полунощ, когато Софи се раздвижи неспокойно до него. Не беше сигурен дали е будна, или спи, но след като я разсъблече без никаква съпротива от нейна страна, това нямаше никакво значение. Сега беше негов ред да я прелъсти. И, о, господи, беше дори по-хубаво, отколкото първия път. Беше толкова отзивчива на всяко докосване, а страстните ѝ стонове му доставяха такова удоволствие. Сега първо се увери, че е стигнала до края преди него. А когато тя се освободи от напрежението, го задържа по-дълго в себе си. Което също беше невероятно усещане.

Вече се унасяше, когато в съзнанието му се зароди една мисъл. Всъщност той ли я беше прелъстил или тя него?

Отричай, отричай, отричай.

Софи отново се гневеше на себе си, че бе изгубила самоконтрол. Защо не можеше да държи ръцете си далеч от него? Ако бяха в Чикаго, щеше да ѝ бъде по-лесно да стои настрана, но тук обстоятелствата ги принуждаваха да бъдат постоянно заедно. За щастие той уважаваше неизреченото ѝ желание да не споменават нищо за случилото се помежду им през нощта.

Чипър ги очакваше до самолета си. Натовари багажа им, докато Софи се настаняваше на задната седалка. Джак седна на мястото до пилота и я попита дали се чувства добре.

— Да. Защо да не съм добре? Зле ли изглеждам? — нервността я подтикваше да продължава да говори: — Защо ме питаш?

— Защото си необичайно мълчалива. Но наистина изглеждаш прекрасно, още повече като се има предвид, че и двамата спяхме малко тази нощ.

— Смята се, че Бароу е сред пустинята. Знаеше ли това?

Той се разсмя. Тя продължаваше да се преструва, че нищо не се бе случило.

— Така ли?

— Да. Там много рядко вали дъжд, но затова пък снегът го компенсира. В началото на октомври температурите могат да паднат под нулата и да останат такива до края на май и началото на юни. Никога не става горещо.

Чипър се качи в самолета, чу последния й коментар и добави:

— Снежната покривка обичайно надхвърля два метра през октомври. Но днес не вали, или поне засега.

— Джак иска да види океана — каза му Софи. — За него идеалната ваканция е да седи и да го съзерцава.

— В такъв случай има късмет — заяви мъжът. — Бароу е обграден от вода от три страни, така че ще можете да го гледате, независимо по кой път ще се движите.

Заради силния вятър полетът до Бароу беше още по-тежък от този до Дедхорс и стомахът на Софи на няколко пъти се свива болезнено. Въпреки това с готовност се съгласи да отложат кацането, когато Чипър предложи да направят няколко кръга, за да може Джак да види океана от високо.

Бароу не беше красиво място, но жителите му бяха най-милите хора, които някога бе срещала. Всички бяха настроени приятелски и готови да се притекат на помощ. Гордееха се с града си и особено с футболния си отбор. Софи предварително се бе обадила и треньорът вече ги очакваше. Разпита го за момчетата и техните истории, но Джак беше този, който задаваше компетентните въпроси за популярния спорт. Докато двамата мъже обсъждаха сезона, тя непрекъснато си водеше бележки.

Треньорът Смит им разказа за първия мач, който отборът му бе спечелил. Това беше истинско събитие в такава малка общност. Играчите и селекционерите им отпразнували победата, като скочили в Северния океан. *Празненство с пица* нямаше ли да им бъде *достатъчно?*, запита се наум Софи.

Мъжът повика двама от спортистите да поговорят с тях. По време на срещата тя забеляза две момичета, седнали на пейка недалеч от тях, които си говореха и се смееха. Едното се изправи, а другото го

побутна към игрището, правейки му знак да се приближи до групата. То пристъпи бавно и застана на няколко крачки от Джак.

— Извинете — срамежливо го потупа по гърба девойката.

Той се обърна изненадано.

— Да?

— С приятелката ми се чудехме... — започна тя и се обърна към другото момиче, което му правеше жестове да продължи. — Чудехме се дали сте онзи полицай от клипа в *YouTube*.

Софи избухна в смях.

Джак търпеливо поговори с момичето няколко минути и след като благодари на треньора Смит за отделеното време, припряно отведе Софи от игрището.

— Наистина трябва да изгледам онова видео.

На него изобщо не му беше забавно, но тя продължаваше да се смее, докато не влязоха в близкия ресторант.

Някаква двойка, която обядваше на съседната маса, охотно завърза разговор с тях и с удоволствие им разказа за малката общност. Бяха прекарали в Бароу целия си живот и можеха да предоставят интересни подробности за статията ѝ. Предложиха им няколко прилични места, където биха могли да отседнат през нощта, и Джак избра хотел, намиращ се недалеч от ресторанта.

Докато стигнат до него обаче, двамата бяха премръзнали.

Той zakрачи из фоайето, опитвайки се да се стопли.

— Не бих могъл. Не бих могъл — повтаряше непрекъснато.

— Какво не би могъл?

— Да живея тук. Този студ ще бе убие.

— Не е толкова лошо. И в Чикаго зимата не е най-приятното време.

— Устните ти са посинели.

— След като ни дадат стаи, бих искала да пообиколя града и да поговоря с още хора.

— Ще вземем една стая, а не две. И, Софи, няма да ходим никъде. Трябва да разберем как да стигнем до полицейското управление. Централата за Дедхорс и другите малки градчета се намира тук, в Бароу. Бих искал да поразпитам за Харингтън.

За беда полицаите не можеха да им кажат нищо повече от онова, което вече им беше известно. Смъртта на Уилям беше нелепа трагедия

вследствие на нещастен случай. Разследването беше приключило.

Софи ги попита как би могла да се свърже с Джо Руни, който ѝ бе съобщил за инцидента.

— Той живее извън града, но не е далече — осведоми я един от офицерите. — Тази седмица е в отпуск, но съм сигурен, че ако му се обадим, няма да откаже да се срещне с вас.

Когато Джак се поинтересува как Харингтън би могъл да стигне до толкова усамотено място, те предположиха, че е използвал търговски полет до Феърбанкс, а след това е наел чартърен самолет за Инук.

— Това е най-близкото селище до мястото, където се е установил. Там живеят малко хора. Все някой трябва да го е видял. Доставят им продукти с малки самолети. Обзалагам се, че е пристигнал с някой от тях.

— Колко близо до океана е бил? — попита Софи.

— Много — отвърна полицаят, като се обърна и посочи мястото на картата, окачена на стената.

По-късно същата вечер Джак се пхна в леглото и я притегли в прегръдките си. Двойното легло не беше тясно като предишната вечер, но все пак му се искаше да я чувства до себе си.

— Утре ще поговорим с Руни, а после ще отскочим до Инук. Но след това се прибираме. Съгласна ли си?

— Съгласна съм.

Тя дълго не можа да заспи. Мислите ѝ постоянно се въртяха около Харингтън. Той не бе дошъл тук доброволно. В това беше сигурна. Беше човек, който обичаше лукса и скъпите клубове, където би могъл да впечатли хората с парите си. Да се установи на палатка съвсем сам? Невъзможно. Някой или нещо го бе примамило в това усамотено и мразовито място.

Всички, с които се бе срещала, бяха говорили за него с известно пренебрежение и тя ги разбираше. Ала вътрешно продължаваше да я гложди някакво съмнение. Не би могла с лекота да забрави мистериозната смърт на Уилям. И бе твърдо решена да стигне до истината.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

748. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Вече цяла седмица сме отново в лагера.

К-74 надмина и най-смелите ни мечти. Рики е по-силен и по-жизнен от всякога. За щастие Брендън и Кърк са заети с някакво проучване и няма да ни се пречат. Ерик иска да побързаме да насрочим датата за тестовете с хора. Аз трябва да съм по-търпеливият и по-разумният от двамата. Опасявам се, че ако не го възпирам, ще предприеме доста прибързани действия и ще провали целия ни труд.

През цялото време нервите ни са опънати до краен предел. Искане ми се да се отървем от Брендън и Кърк. Тяхното самонадеяно, надутото държане започна да ми омръзва. Смятат, че целият свят ще им се поклони, когато прочете резултатите от изследванията им. Само ако знаеха колко незначителна е тяхната работа в сравнение с нашата!

Брендън е по-непоносим. Не престава да повтаря за натиска, който му оказвала фондацията, настоявайки за скорошни публикации. Неуморността му е истински тормоз за всички ни. Откакто сме пристигнали почти не е спал. Непрекъснато прави нещо. Не мога да кажа, че му съчувствам. Той смята, че е най-важният сред нас, а ние, останалите, имаме единствената задача да му служуваме.

На Джак му се бяха насъбрали доста задачи. Първо се обади в централата на ФБР в Чикаго и поговори с офицера, който събираше

информация по негова молба, след това позвъни в дома на Руни, за да уговори срещата.

Беше много по-лесно Руни да дойде в хотела, защото живееше само на няколко километра от града в район, където всеки, който не познава добре околността, лесно би могъл да се заблуди. Освен това беше младоженец и съпругата му искаше да си купи някои неща. Уговориха се да се срещнат в любимия му ресторант — „Червеният тюлен“.

Руни бе пристигнал преди тях и щом ги видя да влизат, им махна от масата, на която се беше настанил. След като се ръкуваха, той предложи да опитат специалитета на заведението, приготвен от китово месо.

— Има малко остър вкус, но съм израснал с него и го обичам. За жалост жена ми е от Анкоридж и не умее да готви, засега, така че мога да му се наслаждавам само когато идвам тук.

Джак се оказа по-смел от Софи и си поръча ястието, докато тя предпочете обикновен сандвич. Ала той успя да преглътне едва две хапки, когато реши, че също иска сандвич. Джо Руни обаче се хранеше с удоволствие.

— Сигурно трябва да привикнеш към тази храна, за да започнеш да я харесваш — обясни той.

Джак заговори делово:

— Започни от самото начало и ми разкажи кой откри останките на Харингтън.

— Един пилот на хеликоптер. Казва се Масак и го познавам от години. Всъщност учихме заедно в гимназията. Както и да е, той с още един летец, Уолтърс, летели близо до брега, за да наблюдават движението на мечките. Каза, че се снижили над някакво маркирано място и се натъкнал на човешки крак. Бил много шокиран от находката.

— Мога да го разбера — кимна Джак.

— Докато увивал крака, забелязал от чорапа да се подава ъгълче на визитна картичка. Така открил вашето име, Софи.

Руни отмести празната чиния и облегна лакти на масата.

— Следите около останките били съвсем пресни. Нямамо съмнение, че са оставени от полярна мечка и по големината им заключил, че са на Бари. Наоколо нямаме друго толкова едро животно.

— А кога са намерили портфейла? — обади се Софи.

— Около седмица по-късно. Претърсихме района и открихме части от палатката му — мъжът поклати глава. — Странно място да се установиш, но това са фактите.

Джак се облегна и сложи ръка на облегалката на стола на Софи.

— Открихте ли нещо друго?

— Парчета пластмаса. По всичко личи, че са от фотоапарат. Изпратихме ги в лабораторията заедно с остатъците от палатката.

Тя се обърна към Джак:

— Откъде Пол е взел номера на мобилния ми телефон? Обади ми се веднага след Джо.

— Пол Ларсън? — попита Руни. — От Дедхорс се интересуваха дали познавам човек с такова име.

— Да. Каза ми, че работи за полицията и провежда собствено разследване.

Мъжът поклати глава:

— Мога да ви заявя най-категорично, че извън полицията никой не работи по този случай. Значи ви се е обадил веднага след мен? Много странно. Аз не съм имал дори време да напиша рапорта си. Според вас какво е целял?

— Ще ми се да знаех — отвърна Джак.

Поговориха за Харингтън още няколко минути, после Софи каза:

— Доколкото разбрах, останките са намерени близо до някакво селище, което се казва Инук. Надявам се все някой да го е видял. Нали не е паднал от небето с палатката си — внезапно се сети за нещо друго: — Пол ми разказа за двама трапери, братя. Фамилията им била Кобейн. Според него те били разговаряли с Уилям, но вече не съм сигурна дали и това не е лъжа. Вие чували ли сте това име?

— Не, не съм — каза Джо. — Сигурно е поредната измислица, но за всеки случай ще поразпитам наоколо.

— Кажете ми нещо за Инук — обади се Джак.

— Няма много за разказване. Там живеят няколко души на много малка площ, което е удобно, защото ще можете да поговорите с всички наведнъж. Право на север се намира океанът, а на изток е разположена някаква изследователска станция. Група учени изследват поведението на вълците. Мисля, че са биолози.

— Колко души са?

— Четирима, струва ми се. Заминават си в края на есента и се връщат в началото на пролетта.

— Поведението на вълците? — учуди се Софи.

— Ами, взаимоотношенията в глутницата, наблюдение върху водача ѝ, такива неща. Изглежда, това много ги интересува, защото получават субсидии да продължат проучванията си. Ако питате мен, сигурно е убийствено досадно да наблюдаваш група животни месеци наред.

И продължи да им разказва за Инук:

— Продукти им се доставят с малки самолети, така че хората са подсигурени за тъмните дни през зимата. Там има малка, изоставена от години колиба и ако времето се влоши, пилотите отсядат в нея. Но храна се подсигурива редовно.

— А с какво се занимават хората там? — попита Софи.

— С риболов — усмихна се Джо. — Техният супермаркет е океанът.

— Имате ли нещо против да ми уредите среща с пилотите, открили останките на Харингтън? — обади се Джак. — Бих искал да чуя и техния разказ. Това не значи, че се съмнявам в думите ви. — Поколеба се и добави: — Просто може да са забравили да споменат нещо.

— Разбирам. Ще се постарая. Искате ли да присъствам и аз?

— Би било много добре.

— Знам, че и двамата са в града. Слушайте, не смятате ли, че трябва да дойда с вас в Инук? Бих могъл да се освободя днес следобед.

— Не, благодаря ви. Тогава вече ще се е стъмнило — отклони предложението Софи, смятайки, че трябва да отложат пътуването за следващия ден.

Джак се засмя.

— Ако погледнеш навън, ще забележиш, че вече е тъмно.

— Не, само е малко облачно — възрази Руни. — Слънцето ще залезе най-рано след час. В средата на ноември ще остане ниско долу.

— И колко време продължава това? — поинтересува се Джак.

— Около шейсет и пет дни, но не става съвсем тъмно. Жена ми още не е свикнала с този период. Израснала е в Айова и е живяла в

Анкоридж едва две години преди да се запознаем. Опитвам се да я убедя, че тук е много романтично място.

Това ще бъде наистина много трудно, помисли си Джак.

По-късно Джо доведе в хотела пилотите Масак и Уолтърс, за да поговорят с него, а Софи остана в стаята си, за да нахвърли някои бележки по статията, в която искаше да разкаже за хората в Бароу. Нужно ѝ беше известно време да се разсее с мисли за нещо друго, а не само за Уилям Харингтън. В съзнанието ѝ постоянно изплуваха лъжите, които ѝ бе наприказвал Пол Ларсън.

Джак се върна доста късно. Тя вече спеше, но бе оставила нощната лампа да свети. Бележникът ѝ лежеше на шкафчето до нея.

Той хвърли ключовете на масата. Зачете се в първите редове, които беше написала. Те привлякоха вниманието му, затова взе бележника и прочете цялата статия.

Разказваше се за възрастната двойка, с която се бяха запознали в ресторанта. Имената им бяха Самюъл и Анна. Удиви го прецизността, с която излагаше всяка разказана от тях подробност, но по-важното беше красивият начин, по който ги описваше, сякаш бяха герои от епичен роман. Двамата се познавали още от първи клас и тя се бе разсмяла, когато ѝ заявиха: „Това е любов от пръв поглед“. Бяха отгледали децата си и сега, след четиридесет години брак, се грижеха за внуците си. Когато стигна до абзаца, в който се говореше за начина, по който Самюъл гледа съпругата си, сякаш тя все още е най-красивото момиче на света, Джак живо си представи лицето на възрастния мъж. В очите му се четеше безмерната му обич към тази жена.

Седна на ръба на леглото и се замисли върху статията. И за Софи. Когато се пъкна под завивката, нежно я привлече към себе си. Целуна я по челото и заспа.

На следващата сутрин, докато Софи си вземаше душ, Джак се обади на Алек. Беше вече облечена, когато излезе от банята и докато събираше багажа, той крачеше из стаята. Тя затвори пътната си чанта, постави я до палтото и седна на леглото в очакване. Мъжът най-после забеляза, че го наблюдава.

— Какво? — наклони глава той.

— Ти кажи. Изглеждаш ми притеснен. Да не би нещо да се е случило, докато бях под душа?

— Просто се опитвам да осмисля някои неща. Спомняш ли си нещо друго, което ти е казал Ларсън?

Тя кимна.

— Разгледал е профила ми в „Гугъл“.

— Какво по...

— Чел е за мен в интернет и е видял снимката ми. Сега тази мисъл ме кара да треперя.

— Къде е открил снимката?

— От вестника понякога я публикуват заедно със статиите ми — обясни тя. — Хайде, Джак. Наясно си, че в днешно време можеш да откриеш информация, за когото си поискаш.

— Този човек е положил доста усилия, за да те накара да дойдеш тук. Не знаем кой е, нито пък какви са мотивите му. Вече обмислям промяна в плановете ни.

Софи вдигна ръка.

— Знам какво ще кажеш. Да се върнем в Чикаго, нали? И е добра идея, но след като посетим Инук. Вече стигнахме прекалено далеч. Не можем да си тръгнем просто така. Какво толкова може да се случи за няколко часа? Това е малко крайбрежно селище. Ще поговоря с хората и после ще зарежа всичко.

— Не, според мен би било...

— Джак, ще отида, независимо дали ще дойдеш с мен или не — сръза го тя.

— О, Софи — усмихна ѝ се той, — това беше много мило.

— Кое? — попита го, обзета от подозрение.

— Ами това, че си въобразяваш, че имаш думата. Ти ще отидеш там, където отивам аз, а не обратно.

Жената скръсти предизвикателно ръце пред гърдите си:

— Искаш ли да се обзаложим?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

761. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Ужасен ден!

Брендън беше толкова превъзбуден тази сутрин, че се притесних да не направи нещо драстично. Подхвърлих на Ерик, че бихме могли да му дадем една доза от К-74, но нямах представа, че наистина ще го направи.

Брендън получи сърдечен удар около три следобед. Повикахме медицинския хеликоптер, но вече беше много късно. Докато пристигнат, той беше вече мъртъв.

Ерик беше видимо уплашен. Докато го успокоявах, той призна, че му е инжектирал серума, заблуждавайки го, че е обикновено успокоително. Сега знаем, че е имал сърдечно заболяване, което е пазел в тайна. Според Кърт няма да има аутопсия. Което е добре за нас.

Самолетът прелетя над Инук и кацна. Джак отвори ципа на ръчната си чанта, извади два пълнителя за пистолета си и пусна единия в джоба на скиорската си грейка. Другия подаде на Софи и нареди да го скрие в палтото си.

— Очакваш някакви проблеми? — попита го Чипър.

— Не, просто обичам да съм подготвен.

— Преиграваш — скара му се Софи и скочи на земята. — Не отиваме на война.

Той не й отговори. Застанали един до друг, двамата наблюдаваха как машината се отдалечава. Внезапно се озоваха съвсем сами в средата на бялата пустош.

Софи се завъртя, търсейки някакви признаци на живот. Наоколо не се чуваше нито звук. Тя потръпна.

— Джак, би ли ми дал някакво оръжие?

— Най-накрая и ти се изнерви, а? — улови я за ръката и тръгна напред. — Време е да почукаме на някоя врата и да се надяваме, че няма да ни посрещнат с пушка.

— Толкова си недоверчив — упрекна го тя.

Вече бе започнала да се задъхва. Имаше неприятното усещане, че дробовете ѝ са замръзнали и всеки момент ще започнат да се пукат.

— Сред такава пустош ти би ли отворила вратата, без да си осигуриш някаква защита? О, няма значение. Знам отговора. Разбира се, че би отворила.

— Никога няма да престанеш, нали?

Вървеше след него, затова не забеляза усмивката му.

— С кое?

— Да ми натякваш, че погледнах през прозореца, когато ме простреляха. Ето с какво.

Той си помисли за Самюъл и Анна. Дали се караха като тях двамата? И ако да, дали се забавляват?

Теренът беше равен, но на нея ѝ се струваше, че изкачва висока планина. Забеляза, че Джак изобщо не изглежда изморен. Очевидно беше в добра форма. Знаеше го със сигурност, защото бе усетила движението на стегнатите му мускули под пръстите си.

Джак и Софи заминаха за Инук два часа по-късно. Първата половина от това време прекараха в спорове. Тя беше уверена, че накрая се е съгласил само за да ѝ затвори устата.

Когато вече летяха със самолета, Чипър го попита дали ще имат нещо против, ако на връщане се отклонят за кратко от пътя за Бароу.

— Трябва да доставя малко продукти в друго крайбрежно селище. Няма да се бавим много, а така ще си спестя пътуването утре.

— Ще прекараме почти целия следобед в Инук. Защо не си свършиш работата, преди да дойдеш да ни вземеш? — предложи Джак.

— Няма да ви карам да чакате — с благодарност отвърна пилотът.

— Когато наближим селото, завърти ни няколко пъти над него, за да мога да огледам терена. Искам да видя къде са къщите.

Мъжът се съгласи с готовност. Покръжи известно време над водата, после над сглобяемите постройките, прилепени една до друга, като хотела в Дедхорс.

— На това място някакви хора изучават поведението на вълците. Доста добре са се устроили. Имат сателитна връзка, дори дивиди. Знаем го, защото лично съм им доставял дискове. Гледат филми, когато времето не им позволява да излизат навън.

Изглеждаше пусто, но при този сняг следите от стъпки бързо се заличаваха. Отвътре не се виждаше никаква светлина.

— Може би са затворили лагера през зимата — отбеляза Софи.

Шумът от двигателя заглуши думите ѝ и нито един от двамата мъже не чу коментара.

— Джо не спомена ли, че къщите са много близо една до друга? — попита тя.

— Каза. Изглежда, в Аляска мерят с други мерки.

Извървяха, както ѝ се стори, близо километър, преди да стигнат до първата къща, но той я увери, че не са минали и четвърт от подобно разстояние. Постройката отново беше сглобяема, с един прозорец отстрани до вратата и два снегорина, спрени до стълбите.

Възрастната американка, която им отвори, остана много изненадана.

— Не мисля, че тук редовно се върти разносна търговия — прошепна Софи.

Непознатата ги покани вътре. Дватамата изпитаха истинско облекчение, усещайки топлината.

Джак зададе няколко въпроса, но жената дълго се колеба, преди да отговори.

— Имате чудесен дом — отбеляза Софи.

После разказа на всички в къщата коя е, откъде идва и какво я води насам. Само за няколко минути успя да предположи домакинята да ѝ разкаже историята на живота си. Името ѝ беше Мери и имаше три деца. Съпругът ѝ отсъстваше — отишъл на риба със съседа. След като се поотпусна, започна да им разказва за селото и хората в него.

— Ако някой от нас бе видял човека, който ви интересува, всички щяхме да научим. До довечера наоколо ще се разчуе за посещението на синеоката жена и красивия ѝ съпруг — поклати глава

и заяви убедено: — Тук няма никакъв Харингтън. Да не би да е изчезнал?

— Не, претърпял е трагична злополука. Бил е убит от полярна мечка.

— А, да. Бари го изяде — кимна Мери. — Не знаехме името на мъжа. Значи се е казвал Уилям Харингтън.

— Среца ли сте се някога с учените, които изследват вълците? — попита Софи.

— Не. Те се държат настрана. Наблюдават животните, понякога и нас. Имам чувството, че ни проучват.

Жената гостоприемно настоя да ги нагости. Давайки си сметка, че ще я обидят, ако не приемат поканата, Софи заговори, преди Джак да откаже:

— Ядохме, преди да тръгнем насам, но ще ви бъда благодарна, ако ми предложите нещо горещо за пиене.

Докато приготвяше чая, Мери им разказа за съселяните си.

Следващия час чукаха на вратите и задаваха въпроси. Когато напуснаха последната къща, Софи отбеляза:

— Трябваше да послушаме Мери. Тя каза, че никой не е виждал Харингтън, и се оказа права. Много е мила, нали?

— Ти успя да я предразположиш — кимна Джак.

— Смяташ ли, че може да изчакаме в празната колиба, за която ни спомена Джо? Направо съм замръзнала. След като се стоплих у Мери, сега студът ми се струва още по-лют.

Той я прегърна през раменете.

— Разбира се. Мисля, че сме близо до нея. Чипър скоро ще се върне. — Посочи към малка дървена постройка на около петстотин метра от тях. — Трябва да е това.

Притисна я по-силно към себе си и я поведе нататък. Софи се замоли мислено вътре да има заредена печка.

— Сигурно никога няма да разберем какво е накарало Харингтън да дойде тук — призна тя.

Изкачиха двете стъпала пред вратата. Джак се пресегна към дръжката точно в момента, в който силен гръм раздра въздуха, дървото се разцепи и около лицето на Софи се разхвърчаха трески. Реакцията му беше мигновена. Отвори с трясък вратата, блъсна я вътре, прикри я с тялото си и двамата се стовариха на пода.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

807. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Не можем да си позволим друга грешка като тази, която Ерик допусна с Брендън. Ако искаме да продължим с проекта „Алфа“, трябва да бъдем благоразумни и предпазливи. Подобрихме формулата и смятаме, че сме открили правилната доза.

Обявихме набиране на доброволци и останахме изненадани от броя на желаещите. Просто е невероятно колко много хора са готови да подпишат документ за съгласие, щом погъделичкаме егото им. Дори когато ги помолихме за конфиденциалност, бяха нетърпеливи да се докажат.

Уверени са, че ще тестват нови хранителни добавки. Дадохме им информация само колкото да спечелим доверието им и да ги накараме да ни съдействат.

Резултатите бяха направо феноменални и дори надминаха очакванията ни. Особено ни впечатли повишеното отделяне на адреналин. Следващата ни стъпка е да увеличим фактора стрес и да видим как ще се отрази върху резултатите.

Веднага след това се разнесе още един трясък. Прозвуча така, сякаш Инук бе разцепен наполовина от демонична сила.

Джак затвори вратата с ритник и дръпна Софи настрана.

Зашеметена, тя прошепна:

— Какво беше...

— Много мощна карабина. Наведи се! — гласът му беше груб и гневен.

Не се наложи да ѝ повтаря. Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да асимилира мисълта, че някой се опитва да ги убие, но тялото ѝ реагираше инстинктивно.

Джак смъкна ръкавицата си и с пистолета в ръка се претърколи до прозореца. Облегна се на стената и се заслуша в тишината, мъчейки се да долови някакъв звук, който да му подсказва откъде бяха дошли изстрелите. Изминаха десетина секунди. После още десет. Нищо. Бавно се надигна да погледне от единия ъгъл на стъклото. Не можеше да се види почти нищо. Вятърът въртеше из въздуха падащия и вече натрупания сняг.

Софи прилази по корем до най-отдалечения ъгъл, после безшумно се обърна и приседна на пода. Огледа се наоколо за нещо, което би могло да им послужи за отбрана. Мебелировката се състоеше от стол и маса, малък бюфет и креват. Плътната завеса, предназначена да изолира помещението от студа, бе дръпната и висеше до прозореца, който беше единственият им източник на светлина.

Още няколко куршума се забиха в стената отвън. Някои от тях проникнаха в стаята, удряйки масата и стола.

— Скрый се зад бюфета! — изкрещя Джак.

Тя припряно се зае да изпълни нареждането и се сви точно в момента, в който следващият изстрел улучи някаква кутия, поставена на рафта над главата ѝ. Грах със свинско. Консервата се блъсна в стената и с трясък се стовари на пода.

Стрелецът ставаше все по-дързък и се приближаваше все повече. Джак долови в далечината глухото боботене на двигател. Погледна отново и през снега видя в далечината на равния терен мястото, където Чипър бе приземил самолета на идване. Лъчът светлина приближаваше, шумът от мотора се чуваше все по-ясно.

— Каквото и да става, недей да се надигаш! — подвикна към Софи.

— Внимавай, Джак. Внимавай... моля те.

Наблюдаваше го как се обръща и посяга към дръжката на вратата. Открехна я не повече от сантиметър. Прицели се и изчака снегоринът да спре. Беше все още твърде далече. Трябваше да влезе в обсега на пистолета му.

— Малко по-близо. Само малко по-близо — каза с ледено спокойствие.

Желанието му се изпълни. Снегоринът се приближаваше към колибата. Когато спря, стрелецът изключи двигателя, но остави светлините включени. Спря до него и се зае отново да зарежда оръжието си. Сякаш съобразил, че би могъл да бъде забелязан, мъжът се наведе да изгаси фаровете.

За миг се оказа в центъра на светлото петно. Това беше времето, от което Джак се нуждаеше. Отвори рязко вратата с ръка и натисна спусъка. Първият куршум рани непознатия в рамото и го обърна рязко. Вторият се заби във врата му. Преди да падне на земята, беше вече мъртъв.

Вятърът блъсна вратата обратно към него, но той я задържа и огледа терена, търсейки потенциална нова мишена. Направи знак на Софи да не мърда от мястото си и изчезна в снега.

Стори й се, че цяла вечност лежи на пода треперейки. Чувстваше се съвсем безпомощна. Мобилният й телефон беше извън обхват, а хората в малкото селце нямаха телефони, така че отникъде не можеха да разчитат на помощ. Откакто Джак беше излязъл, всяка минута й се струваше час. Какво ставаше? Дали с него всичко беше наред? Защо не се връщаше?

В колибата беше студено като в хладилник и зъбите й тракаха. Не можеше да чака повече. Изправи се и се втурна към изхода. Протегна ръка към дръжката, но в този момент вратата се отвори. Джак застана на прага, стиснал в ръка пушката на стрелеца.

Прегърна я през кръста и я дръпна обратно навътре. Запали свещта на масата и се огледа за нещо, с което би могъл да стопли стаята.

Предпазливо се приближи до прозореца и надникна навън. Забеляза мъртвото тяло, проснато на снега.

— Откъде е дошъл? — попита тя, но преди той да успее да й отговори, Софи се сети за селото и продължи притеснено: — Ами Мери и останалите?

— Ако имат здрав разум, ще се заключат и ще стоят вътре.

В далечината неясно се открояваха очертанията на къщите. Не се виждаха никакви признаци на живот. Отново обърна поглед към убития мъж.

— Какво ще правим?

— Засега ще изчакаме — отвърна Джак. — Ако не се появи никой друг, ще преместим тялото. Може някой да е тръгнал след него.

Бе намерил малката, самоделна нафтова печка в стаята и се опитваше да я запали. През това време Софи разтриваше раменете си и потропваше с крака. Пушката на непознатия лежеше на масата.

— Кой е той, Джак?

— Не съм го виждал преди. Ти разпознаваш ли го? Може да си го забелязала в Дедхорс или в Бароу.

— От тук не мога да разгледам добре лицето му — отговори тя и дръпна рязко завесата.

Той се приближи и застана пред нея. Беше пребледняла и цялата трепереше. Прегърна я и леко повдигна брадичката ѝ.

— Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

Жената улови реверите на якето му и го притегли към себе си.

— Знам. И аз няма да допусна да ти се случи нещо. Ти имаш пистолет. Може ли аз да взема пушката?

— Мислиш ли, че ще се справиш с нея?

— Ще ме научиш — хвърли бърз поглед към вратата. — Защо е всичко това? Защо някой се опитва да ни убие?

— Не знам, но непременно ще разбере.

— Откъде е дошъл? — попита отново. — Мери каза, че мъжете от селото ще се върнат късно.

— От изток. А там се намира само лагерът на учените.

— Спомних си — развълнувано заговори тя. — Чипър каза, че те разполагат с най-съвременното оборудване. Ако имат сателитна връзка, бихме могли да се свържем с полицията в Бароу и да ги помолим за помощ.

— Ще изчакаме Чипър. Не бива да поемаме никакви рискове.

— Как може да си толкова спокоен?

— Навик.

Усмихна се вяло, но вътрешно се тресеше от ярост. Искаше му се да застреля кучия син поне още няколко пъти. Прекоси стаята, застана до прозореца и дръпна завесата достатъчно, за да може да наблюдава терена пред колибата. Изминаха няколко минути, но никой не се появи.

— Ще преместя снегорина и тялото отзад — каза накрая. — След мен затисни вратата с нещо.

— Нищо такова няма да правиш! — извика Софи. — Не искам отново да те чакам сама.

— Тогава върви след мен — съгласи се Джак и тръгна пръв.

Не се долавяше никакъв звук и тишината им се струваше зловеща.

Тя го последва до снегорина. Локвата кръв около главата на стрелеца изглеждаше черна върху белия сняг. Събирайки всичкия си кураж, погледна лицето му. И си пое рязко дъх:

— Аз го познавам.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

874. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

ЧИКАГО

Намерихме идеалния обект. Напълно е подходящ и вече даде писмено съгласието си, след като беше предупреден, че опитът може да започне по всяко време. Огромното му его го подтиква към постоянно усъвършенстване. И най-важното, няма семейство, само неколцина познати. Ако изчезне за няколко седмици, няма да липсва на никого.

Софи отстъпи от тялото и каза:

— Чикаго. Говорих с него в Чикаго. Държа се много грубо и невъзпитано и го оприличих на Блуто.

Джак се опря на коляно и внимателно започна да претърсва дрехите, търсейки някакъв документ за самоличност. Намери пистолет с пуснат предпазител и ѝ го подаде. После измъкна и два пълнителя.

— Беше охранител — продължаваше тя. — Не, по-скоро аз реших, че е такъв. Спомням си, в първия момент дори предположих, че замества някого от портиерите.

— Къде, Софи? — търпеливо попита Джак. — Къде точно си го виждала?

— Във фоайето на кооперацията, в която се намира апартаментът на Харингтън.

Ако новината го беше изненадала, той не се издаде.

— Влизай вътре, преди да си премръзнала отново.

Изражението му говореше ясно, че в момента не му е до спорове, и тя покорно пое към колибата, но изпусна единия от пълнителите в снега. Изрови го и го стисна здраво в ръка. Щом влезе, остави пистолета до пушката и се почувства малко по-спокойна от мисълта, че

ако някой отново реши да стреля по тях, вече имат с какво да се отбраняват. Нямаше никакво значение, че допреди няколко минути изобщо не бе докосвала оръжие. Джак щеше да я научи как да сваля предпазителя и да зарежда. Господи, ако ѝ се наложеше, беше готова да убива.

Спомни си кървавата локва върху снега и отново излезе. Докато Джак местеше снегорина и тялото, взе шепа сняг и я засипа. После затисна мястото с камък. Струваше ѝ се, че температурата е паднала още повече. Ставаше ли някога достатъчно студено, за да бъде невъзможно да вали сняг, или това беше просто мит? Нямаше представа. Трябвало е да внимава повече в часовете по природни науки, вместо да флиртува с Били Гибсън.

Когато двамата най-сетне се прибраха в колибата, вече бяха започнали да усещат първите ефекти от преохлаждането. Краката ѝ бяха вдървени, но след като ги поддържа известно време над печката, ги почувства изтръпнали. Въпреки болката, това беше добър знак, отчете мислено.

Джак преглеждаше съдържанието на чекмеджетата, за да прецени какво би могло да им бъде от полза, в случай че им се наложи да останат тук по-дълго. На дъното на едното намери фенерче и порно списания, което обясняваше как летците, принудени да останат в колибата, са убивали времето си. Батериите бяха много слаби. Остави го върху купчината вещи и продължи огледа.

— Това е най-зле оборудваната бърлога — измърмори недоволно.

— Че за какво да я оборудват — възрази тя, свали ръкавиците и протегна ръце над печката.

— За всеки случай. Ще ни трябва още нафта, а очевидно няма повече.

— Чипър ще пристигне скоро — опитваше се да говори оптимистично.

Той кимна.

— Отзад има малък навес. Ще погледна и там.

— Може да е заключено.

Софи отново сложи ръкавиците.

— В такъв случай ще разбия катинара.

Той дръпна завесата от прозореца и огледа терена.

— Джак, какво си намислил?

Не искаше да я плаши, но държеше да бъде подготвена.

— Ако човекът, когото застрелях, има приятели, те сигурно ще тръгнат да го търсят. Трябва да сме готови на всичко... просто за всеки случай.

Погледна я, за да види как приема мрачната възможност.

Ала тя само поклати глава и каза:

— Добре — уви шала около врата си и пъкна краищата в яката на палтото. — Научи ме как да ползвам този пистолет.

Той се усмихна.

— Какво? — попита тя.

— По-силна си, отколкото изглеждаш.

Подаде ѝ пистолета и за да е сигурен, че няма да забрави в кризисен момент, няколко пъти ѝ показа как да сваля предпазителя. После я научи да го зарежда.

Софи пъкна допълнителния пълнител в джоба си и дръпна ципа, после още веднъж провери предпазителя, преди да прибере оръжието.

— Отивам до навеса. Няма да се бавя — увери я той. Огледа отвън, преди да отвори вратата. Тя стоеше точно зад него.

— Идвам с теб. Ще ти помогна в носенето, в случай че откриеш нещо необходимо — потупа го по гърба. — Побързай, че топлината излиза.

Джак притвори вратата. Тя тръгна с него, а той забави крачките си, за да вървят един до друг.

— Притрябвало ти беше да идваш в Аляска — измърмори недоволно. — Мразя студа.

Жената не обърна внимание на забележката. Снегът беше понамалял, затова се обърна и погледна на изток. На тъмния хоризонт неясно се открояваха очертанията на постройките. Джо им беше казал, че учените напускат лагера в края на есента, но вероятно този негодник се бе промъкнал, за да ги причака.

— Откъде този нег... исках да кажа човек, който стреля по нас, е разбрал, че ще сме тук? Трябва да ни е проследил — започна да размишлява на глас.

Бяха стигнали навеса и докато Джак се опитваше да отвори вратата, тя покри устата и носа си с вълнения шал. В далечината се разнесе някакъв шум. Софи вдигна поглед към тежките облаци, очаквайки да види самолета на Чипър.

— Чу ли?

Той бързо я притисна към стената на постройката.

— Някой идва. Стой тук.

Предпазливо надникна иззад ъгъла. Откъм изток се появиха два... не, три лъча светлина. Мъже на снегорини приближаваха към колибата на пълна скорост. За Джак и Софи беше прекалено рисковано да направят опит да се приберат обратно в стаята, затова зачакаха. Непознатите намалиха ход и преди да приблизат до постройката, се разделиха. Единият се насочи право напред, а останалите завиха зад нея. Щом минаха покрай скрития снегорин, рязко спряха.

— Откриха тялото — шепнешком каза Джак.

Направиха си някакъв знак, обърнаха машините, отдалечиха се на стотина крачки и започнаха да се съвещават. Джак забеляза, как единият извади туба за гориво от багажника на снегорина. Вече пеша, те се върнаха до колибата. Третият отиде при тях, извади пистолет и се прицели във вратата, докато приятелите му притичаха приведени под прозореца. Някой измъкна от джоба си парцал, натопи го в тубата и го запали. Давайки сигнал, счупи прозореца и запрати горящия плат вътре точно в момента, в който човекът с горивото хвърли тубата в стаята. Светлината на пламъка блесна през прозореца и постройката избухна в пламъци. Приведени сред снега, мъжете очакваха Софи и Джак да изскочат през вратата.

Тя не можеше да измъкне пистолета от джоба си с ръкавиците, затова ги свали. Раздвижи ръка, за да подобри кръвообращението си, сграбчи ръкохватката и сложи пръст на спусъка.

Един от мъжете се обърна и забеляза някакво движение около навеса. Докато успее да насочи оръжието си към тях, Джак вече бе стрелял. Човекът се свлече и зарови лице в снега.

Джак се извърна рязко наляво и отново стреля. Успя да рани втория в рамото. Другият куршум го улучи в коляното, докато се целеше в тях. Той падна тежко и застана.

Третият изчезна. Секунди по-късно се разнесе шум от мотор на снегорин. Джак притича до ранения и ритна оръжието далеч от него.

— Този вече няма да избяга никъде — извика Софи и насочи пистолета към главата му. — Ти върви за другия.

— Ако мръдне, го застреляй — нареди Джак, метна се на единия от останалите снегорини и потегли.

Мъжът, когото преследваше, пое на изток, после с пълна скорост рязко смени посоката на север. Агентът си помисли, че онзи трябва да е напълно дезориентиран, тъй като натам беше само океанът.

Небето потъмня и всичко се смрачи, но фаровете на снегорина го улесняваха да следва нападателя. Проблесна искра и Джак чу изстрели. Мъжът стреляше по него. При тази скорост беше въпрос на време да изгуби контрол над машината и да се убие. Джак намали ход, увеличавайки разстоянието помежду им, и продължи да го следва, докато онзи се движеше на зигзаг по снега. Светлините от фаровете криволичеха при всяко подрусване на снегорина по неравния път.

Колко километра бяха изминали? Лицето му щипеше от студа, очите му пареха от вятъра. Накъде се беше запътил проклетият негодник? Вероятно вече приближаваха океана.

Онзи трябваше или да промени посоката отново, или да тръгне право срещу него. Без да го изпуска от поглед, намали скоростта още.

Изведнъж се разнесе оглушителен трясък. Веднага след това се чу вик, придружен от плисък. Светлините на снегорина се насочиха към небето, после изчезнаха. Още един крясък и... тишина.

— Кучи син! — прошепна Джак. — Кучи син!

Огледа леда около себе си. Не беше много надеждна настилка. Веднага обърна машината и бързо се отдалечи от мястото. Когато се насочи на юг, забеляза в далечината някаква светлина. Пламъците от горящата колиба му служеха като ориентир.

Софи беше почти обезумяла от ужас. Джак се бе забавил прекалено много. Когато чу бученето на снегорина, тя си пое дълбоко въздух. Трябваше да е той, помоли се мислено. Трябваше да е той.

Мъжът, когото пазеше, се загледа в нея.

— ФБР идва — заяви тя, пристъпяйки от крак на крак.

Топлината на огъня сгръваше лицето ѝ, но краката ѝ бяха премръзнали. Огън и лед, отбеляза наум. Беше толкова странно да наблюдава пожара, топящ снега наоколо, и в същото време да трепери от студ. Лудост. Огън и лед.

Никога през живота си не бе посрещала някого с такава радост. Когато го видя да върви насреща ѝ, ѝ се искаше да се втурне към него и да го прегърне, но успя да се въздържа. Първо трябваше да ѝ помогне да пусне пистолета. Имаше неприятното чувство, че пръстът ѝ се е залепил за спусъка.

След като взе оръжието от ръцете ѝ, той огледа лежащия на земята мъж.

— Кой си ти?

— Имам нужда от медицинска помощ — изстена непознатият. Беше обзет от гняв.

— Кой си ти? — повтори Джак.

— Имам нужда от...

Джак го ритна по крака. Мъжът изкрещя.

— Картър. Доктор Ерик Картър. Сега ми помогнете.

— Значи си доктор? Е, помогни си сам.

Ерик изсумтя.

— Аз не съм лекар. Имам докторска степен по биология.

— Вие изучавате вълците — намеси се Софи.

Погледът му се насочи към нея.

— Всичко свърши. Вие съсипахте работата ни. Защо ви трябваше да си пъхате носа там, където не ви е работа? Защо просто не го оставихте?

В тишината се разнесе боботенето на мотор.

— Чипър пристигна — съобщи Джак.

— Кого да оставя?

— Обекта на опитите ни. Защо не го оставихте на мира? Не, продължихте да ровите.

— Говорите за Уилям Харингтън! — удиви се тя.

— Глупава жена! Не престана да рови.

— Какви опити? Какво сте му направили?

Мъжът не отговори.

— Хайде, Софи. Ще те кача в самолета и ще се върна за него. Трябва да се стоплиш.

Доктор Картър нямаше къде да отиде. Джак се качи на снегорина, а тя седна зад него и притисна лице към гърба му. Той направи знак на Чипър да ги чака и насочи машината към него. Щом отвориха вратата на самолета, отвътре я облъхна струя топъл въздух. След като я настани на задната седалка, Джак се отпусна до нея. Изобщо не го вълнуваше, че Ерик го чака, легнал в снега, докато той седи на топло. Няколко минути нямаше да го убият.

— Свържи се по радиото с полицията в Бароу — обърна се към Чипър и набързо му разказа какво се бе случило.

Кафявите очи на пилота се разшириха толкова, че към края на разказа вече приличаше на кокер шпаньол.

— Какво смяташ да правиш с Картър? — попита той.

— Да го вържа и да го кача при багажа.

Когато се стопли достатъчно, Джак тръгна към мястото, където бе оставил доктор Картър. Стори му се, че отпред вижда нещо да се движи, затова първо намали скоростта, после спря съвсем. Светлините на снегорина се отразяваха в два малки кръга. Очи. Искрящи, червени очи, които го наблюдаваха. Изключи фаровете и ги видя всички. Бяха четири. Четири вълка, застанали заедно само на двайсетина крачки от Ерик.

Можеше да чуе как ръмжат от глад. Насочи вниманието си към най-едрото животно, застанало пред останалите. Беше наистина огромен. Върху бялата козина на гърба му имаше тъмни черти. Взираше се в него и погледите им се срещнаха. Когато посегна към пистолета, животното с лек бяг се насочи към Ерик. Зъбите му се впиха в гърлото на доктора, преди Джак да бе успял да извади оръжието. Останалите скочиха към жертвата и вече беше много късно. Твърде късно, за да може да го спаси. Големият вълк вдигна глава и се обърна към него, после продължи заниманието си.

Джак обърна машината и се отдалечи с бясна скорост.

Щом се озова в самолета, вече можеше да диша по-спокойно.

— Никога не съм виждал подобно нещо.

— Какво? — попита Софи.

Но той само поклати глава.

— Къде е доктор Картър?

— Не оживя.

— Сигурно е загубил много кръв — предположи тя.

— Да. Може да се каже, че кръвта му буквално изтече.

Двигателят заглуши воя на вълците.

Джак се облегна на седалката и затвори очи.

— По дяволите! — изруга тихо. — По дяволите!

Софи го потупа по рамото.

— Джак?

— Хмм...

— А какво стана с мъжа, когото преследваше?

— Отиде да поплува — отвърна ѝ той, без да отваря очи.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

927. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Уилям Харингтън остана в безсъзнание, докато му инжектирахме К-74. След като го поставихме в необходимата поза, огледахме мястото.

Макар да бе объркан, когато дойде на себе си реагира точно така, както бяхме очаквали. Беше неориентиран и уплашен.

Нашата грешка се състоеше в това, че не обмислихме въздействащите фактори във всичките им варианти, особено местните.

Отчетохме, че нивото на стрес при Харингтън се е повишило драстично. Изглеждаше ужасен, но не можехме да разберем причината за реакцията му, защото подвижните ни камери не я улавяха. Писъците му заглушаваха всички останали шумове. След минути се появи полярна мечка с размери, каквито дотогава не бяхме виждали. Нямаше къде да избяга или да се скрие. Просто нямаше никакви шансове пред животното.

Опитът се оказа неуспешен.

Софи настоя двамата с Джак да се върнат в Инук на следващата сутрин. Бе твърдо решена да разгледа лагера на биолозите и с малко повече късмет да открие с какво се бе занимавал доктор Ерик Картър.

Агентите от ФБР бяха тръгнали от Анкоридж, а полицията в Бароу бе направила основен оглед на помещенията.

Телата пред изгорялата колиба или поне онова, което бе останало от тях, след като вълците бяха свършили работата си, бяха закарани в

моргата.

Джак наблюдаваше как събират останките в чували. Ерик Картър беше неузнаваем. Идентификацията щеше да се направи по пръстовите му отпечатьци. Дълго бе стоял над втория труп, взирайки се в лицето му. Беше го виждал и преди, но къде? Прехвърляйки събитията от последните няколко дни в паметта си, най-сетне си спомни. Двамата със Софи бяха минали покрай него на път към офиса на Чипър. Човекът стоеше пред хотела и едва не бе блъснат от камион, докато отиваше към колата си. Добре, значи кучият син ги беше проследил.

Положи всички усилия на Софи да ѝ бъде спестена ужасяващата гледка пред колибата. Бе настоял, че вече е преживяла достатъчно. Тя придружи полицаите, които оглеждаха четирите стаи на учените, и търсеше нещо, което би могло да ѝ подсказе причината за пристигането на Харингтън в Аляска. Знаеше, че е свързано с проекта „Алфа“. Все още нямаше представа какво означава това, но беше убедена, че е свързано по някакъв начин с биолозите, които бяха обитавали тези помещения. Ерик Картър се боеше, че тя може да открие нещо... Но какво?

Имаше много бележници, пълни с информация, но тя се отнасяше единствено за вълците. Имаше и достатъчно видео записи. Дисковете бяха надписани и номерирани. Акцентът в първите двайсетина падаше върху мъжко животно, наречено Рики. Някой сложи диск в дивидито и всички се скупчиха да гледат как той и глутницата му преследват северен елен.

— Как са успели да заснемат това, без да бъдат нападнати? — попита един от полицаите.

— Погледни челюстта на този звяр — обади се друг. — Струва ми се, че би могъл да повали сам полярна мечка.

Джак се приближи до групата. Видя вълка и веднага го разпозна. Докато гледаше видеото, изпита странното чувство, че по някакъв начин е свързан с това животно, вероятно защото го бе гледал в очите и бе усетил силата му. Освен това изпитваше и симпатия към него, защото не го бе нападнал. Беше го уплашил до смърт, но не го бе наранил.

— Огромен е — отбеляза някой от офицерите. — Мислиш ли, че е бил сред онези, които снощи са убили доктора?

— Да — отвърна Джак, но не се впусна в подробности. — И той беше там.

Софи се настани зад малко бюро в стаята, която учените бяха използвали като кабинет, и се зарови в бележниците. Джак надничаше да я види през няколко минути. Заставаше в коридора и я наблюдаваше, докато тя не вдигнеше поглед към него. Осведомяваше се има ли нужда от нещо и постоянно я питаше дали вече е готова да се върнат в Бароу.

Младата жена виждаше, че се притеснява за нея, но не можеше да си обясни защо. Беше обградена от въоръжени мъже, освен това разполагаше с личен телохранител.

— Да не би да се опасяваш, че мога да се натъкна на нещо, което да ме изплаши? — попита го, когато той се появи за четвърти път.

— И това може да се случи.

— О, моля ти се. След вчерашния ден нищо не би могло да ме... Да ме отегчи до смърт — сигурно, но не и да ме уплаши.

Мъжът се усмихна.

— Ти не обичаш вълци.

— Напротив. Но да наблюдавам всяка подробност от живота им? Ядат, спят, убиват, ядат, спят, убиват... Еднообразие.

— Това е тяхното ежедневие.

Тя кимна.

— Те са се интересували от взаимоотношенията в глутницата. И най-много от водача и от начина, по който контролира останалите... — затвори бележника, остави го на бюрото и се изправи. — Ден след ден са ги изучавали... при тези условия. — Приблужи се до него и попита: — Откриха ли нещо, което свързва Харингтън с проекта?

— Все още не, но едва сега започват да търсят.

Когато го погледна, той усети стягане в гърдите. Беше красива, да, но у нея имаше нещо много повече. Беше любвеобилна, доверчива и лоялна. Вдигна ръце и ги кръстоса зад врата си.

— Познай какво ще направя — изрече провлачено.

Софи пристъпи към него, обви длани около лицето му и го приближи към своето. Допря устни до неговите и ги раздвижи предизвикателно.

— Това? — попита, после погали устата му с език. После се отдръпна и прошепна: — Или това?

Обзет от непреодолимо желание, Джак я сграбчи и започна да я целува страстно. Харесваше му страстта, с която се притискаше към тялото му, а от начина, по който му отвърщаше, разбра, че и на нея ѝ е приятно. Не би искал нищо повече от това да я разсъблече и да я люби още сега, в тази стая, но неохотно вдигна глава. Дишането му беше учестено.

— Не е нито времето, нито мястото за това, миличка... Освен ако не искаш да се видиш в новините в шест.

Прекъсна ги един от полицаите.

— Пилотът иска да разбере кога...

Джак не го остави да се доизкаже.

— Кажете му да включва двигателите. Тръгваме веднага.

Няколко минути по-късно двамата се качиха в самолета. Вятърът отново се беше усилил и кратката разходка се оказа много неприятна.

— Мразя... — подхвана той, но тя го потупа по ръката.

— Знам. Мразиш студа.

По време на полета към Бароу попаднаха в зона с турбуленция, но стомахът ѝ издържа. След преживяното през последните двайсет и четири часа едно неспокойно пътуване ѝ се струваше като детска игра.

След като се върнаха в града, тя прекара няколко часа в полицейското управление. Опитваше се да бъде полезна и на няколко пъти се извини, че много от въпросите им остават без отговор. Щеше ли някога да разбере какво точно се е случило с Уилям Харингтън?

— Знам, че е свързан с нещо, което наричаше проект „Алфа“. Само че нямам представа какво представлява.

— А как е влязъл във връзка с изследователите? — попита един от полицаите.

— Блуто.

— Моля?

Тя погледна Джак.

— Ти им обясни.

— Единият от мъжете, който ни нападна, Софи го е виждала в Чикаго. Ходила е до апартамента на Уилям Харингтън и този човек я излъгал, че бил заминал за Европа.

Разпитът продължи и когато най-накрая стигнаха до заключението, че им е казала всичко, което ѝ е било известно, ѝ дадоха възможност да им задава въпроси.

— Онези, които са тръгнали след нас с Джак, кои са?

— Името на Ерик Картър научихме от вас, а останалите още не са идентифицирани. Опитваме се да открием някакви документи за самоличност — обясни началникът на управлението. — Хората от ФБР взеха отпечатъци от мястото.

Джо Руни, който бе застанал до Джак и слушаше внимателно, се намеси в разговора:

— Доколкото ни е известно, биолозите са били четирима. Освен въпросния Картър, останалите са доктор Брендън Финч, доктор Маркъс Леминг и доктор Кърк Холпърн. Говорихме с доктор Леминг и доктор Холпърн. Те са в Чикаго и се кълнат, че нямат никаква идея с какво се е занимавал Картър. Леминг дори твърди, че Ерик често оставал дълго след като другите си заминавали, но никога не споделял какво прави през това време.

— А свързахте ли се с четвъртия, Брендън Финч? Той къде е? — попита тя.

— В урна в гробницата на жена си най-вероятно — отвърна Джо. — Умря от масивен инфаркт преди около два месеца. Очевидно е имал сърдечни проблеми, но ги е пазил в тайна, защото се е опасявал, че ще го отстранят от работа. Агентите ще огледат дома на Картър в Чикаго и лабораторията му. Ще проверят и останалите.

— А мъжът, когото Джак преследваше?

— Не ни е останало време да пуснем екип да го издирва — обясни Руни. — Сигурно ще са необходими доста усилия да разбият леда.

— Един от убитите се представяше с името Пол Ларсън. Или поне така мисля — каза Софи. — Да бях чула гласовете им...

— От Анкоридж ще ни съдействат — увери я Джо. — През следващите няколко дни ще научим повече.

Мина доста време преди да приключат с разпита. Джак покани полицаите да се присъединят към тях за вечеря и повечето се възползваха от предложението.

Ресторант „Червеният тюлен“ беше препълнен с клиенти. Щом компанията влезе, тълпата неочаквано замлъкна. Из целия град се

беше разчула новината за случилото се в Инук и Софи се почувства като риба в аквариум. Нямаше никакво съмнение, че двамата с Джак се бяха превърнали в тема за разговор на всяка маса.

Отново им предложиха специалитета от кит и Джак пак реши да се пробва. Първата хапка го накара да потръпне.

— Трябва да продължиш да ядеш. След третото преглъщане ще започне да ти харесва — увери го Джо.

Но Джак не успя да стигне до третата хапка, защото се предаде още след втората.

— Очевидно към този вкус дълго трябва да се привиква — обясни той на останалите.

Софи използва възможността да събере още информация за Бароу. Стана, отиде до съседната маса и попита седналите там баща и син дали имат нещо против да ѝ отговорят на няколко въпроса. Когато Джак беше готов да си тръгнат, всички в ресторанта се бяха скупчили около нея и ѝ помагаша в записките.

— Не забравяйте да споменете, че при нас няма престъпност — напомни ѝ един мъж.

— Като изключим случилото се вчера — подметна друг.

— Е, добре де — съгласи се първият.

По-късно, когато се прибраха в хотела, тя седна на бюрото да пише, докато той провеждаше няколко телефонни разговора. Щом завърши статията, погледна часовника. Бяха изминали два часа. Извърна се назад. Джак, облечен само в чифт къси панталони, лежеше в леглото и четеше.

Отиде в банята и си взе душ. Загърнатата в хавлията, се върна в спалнята, застана до леглото и зачака. Когато Джак я погледна и ѝ се усмихна, пусна кърпата да се свлече на пода. Той отгърна завивките, правейки ѝ място да легне до него. Затопли тялото ѝ със своето и започна да я целува.

— Джак...

— Това харесва ли ти? — запита я и плъзна пръсти от гърдите към корема ѝ.

Софи си пое рязко въздух.

— Да, харесва ми, но тази вечер е последната...

— А това приятно ли ти е?

Ръката му се придвижи по-надолу и започна да върши вълшебства с нея, галейки я между бедрата. Тя знаеше, че иска да му каже нещо важно, но допирът му я разсейваше. Задъха се, после изстена. Той се подпря на лакът, за да може да я вижда, без да престава да я докосва. Нежният му поглед накара пулса ѝ да се ускори още повече. Не можеше да издържа дълго на това мъчение. Повали го по гръб и се зае на свой ред да го влудява.

Когато и двамата стигнаха до върха на насладата, тя се отпусна върху него. Лежа така доста дълго, заслушана в ритъма на сърцето му.

Беше му необходимо доста време, преди дишането му да се нормализира.

— Къде си се научила да... — започна той.

— Не съм се учила — отвърна Софи. — Просто го чувствах.

Съзнанието ѝ се проясни и тя си спомни какво бе искала да му каже. Претърколи се настрана, придърпа завивката и заяви:

— За последен път правим това.

— Така ли? — Протегна ръка към нея. — И защо?

— Връщаме се в Чикаго и не бих могла да се забъркам с агент от ФБР. Просто не е редно.

— Ти вече си се забъркала.

Нямаше как да отрече.

— Добре, прав си, но щом се приберем у дома, приключваме. Нали не си се влюбил в мен?

— По дяволите, не.

— Много добре, защото не бих искала да те нараня. Лека нощ.

Беше ѝ трудно да заспи. Защо той не я беше попитал дали не се е влюбила в него?

Вероятно защото вече знае отговора.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

928. ЗАПИСКА В ДНЕВНИКА

АРКТИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

Това може да бъде последната записка за много дълго време напред.

Когато започнах този бележник преди няколко години, имах намерение да създам личен дневник за опита си, който по-късно да опиша в мемоарите си. Никога не си бях помислял, че той ще се превърне в хроника на едно пътуване.

Човекът ни в Дубай е готов да плати петдесет милиона другия месец, без да изчаква останалите проби. А на мен много ми се искаше да разширим изследването. Особено много държах да изпробваме препарата върху хора. Това би могло да ни донесе още десетина милиона.

Събирам си багажа и се прибирам у дома, Ерик ще ме последва по-късно. Сега основната ни грижа е да се уверим, че всичките ни данни за К-74 са точни.

И двамата съжаляваме за нелепата смърт на Харингтън, но от друга страна, честността никога не е била характерно качество на науката.

Естествено, не бихме могли да признаем, че сме го познавали и знаем нещо за смъртта му. У него са намерили някаква визитка. Ще я занесат в полицията и евентуално биха могли да го идентифицират. Много внимавахме да не оставим никакви следи, които биха ги отвели до нас, но ще е най-добре, ако държим под око развитието на този случай.

Името на баща ѝ отново се бе появило в новините.

У дома я очакваше много приятна изненада. Едва бе разопаковала багажа си и се готвеше да прослуша съобщенията на телефонния секретар, когато ѝ се обади мистър Битърман.

— Пусни телевизора. Бързо. Дават новините. Този път ФБР са много задължени на баща ти.

И затвори, преди да бе успяла да му зададе какъвто и да било въпрос. Бързо включи местния канал, натисна бутона за запис и седна на леглото да гледа.

Натали Милър предаваше на живо от сградата на съда.

„Кевин Дево и съпругата му Меридит бяха арестувани и предадени на ФБР. От това, което успяхме да научим, агентите са получили доказателство, че семейство Дево са източили парите от осигурителния фонд на бирената фабрика на Кели и са ги прехвърлили в тайни сметки на името на несъществуващи корпорации“.

На екрана се появи друг репортер, който бе застанал до възрастен мъж, размахващ в ръката си чек.

„Всичко е тук — заяви човекът и обърна към камерата сияещо лице. — Точно сумата, която трябваше да ми дадат като обезщетение при затварянето на пивоварната. До последното пени. Всички получихме чековете си по едно и също време. Знам го със сигурност. Говорих с приятелите си. Това е дело на Боби Роуз. Той намери нашите пари и ни ги върна. Бил е наясно със замислите на тези мошеници“.

„Откъде знаете, че е бил именно Боби Роуз?“ — попита репортерът.

Възрастният мъж се засмя.

„Че кой, освен Боби е достатъчно умен, за да разбере къде може да са парите ни? Вижте сега какво ще ви кажа — продължи, размахвайки пръст пред лицето на репортера. — Той се грижи за своя Чикаго. Няма съмнение, че цялата работа я свърши Боби Роуз. Нашият Робин Худ. Никой не може да ме убеди, че е бил друг“.

Говорителят се обърна към камерата:

„Натали, ФБР нито ще отрекат, нито ще потвърдят, че знаят кой стои зад всичко това. Утре ще дадат пресконференция. Остани на разположение, за да следиш развитието на случая“.

Изобщо не беше споменато, че ще открият отново фабриката на Кели. Мистър Битърман щеше да остане много разочарован, ако това не се случеше. Софи му позвъни и след като обсъдиха добрата новина,

му разказа някои подробности около пътуването си. Поговориха за Харингтън и за разкритията ѝ около учените, но все още не можеше да се насили да признае за убийствата. Щеше да изчака, докато се видят на четири очи. Освен това ѝ беше необходимо време, за да премисли всичко.

Каза му за статиите за жителите на Бароу, които искаше да публикува, и той ѝ предложи да остане да работи къщи, където никой няма да я разсейва. Тя прие с радост и веднага щом затвори телефона, се залови за работа. Първо написа материала за футболния отбор на града. След това добави няколко финални щриха към историята на Самюъл и Анна. Написа дори за хотела в Дедхорс, но все още не беше готова да се заеме с Харингтън. От истинската картина на случилото се липсваха прекалено много части.

През втория ден след завръщането си получи още една хубава новина. Обади ѝ се детектив Стайнбек, за да ѝ съобщи, че полицията е установила самоличността на мъжа, който я бе прострелял. Със съдействието на ФБР бяха проверили пръстовите отпечатащи на едно от телата в Аляска и бяха убедени, че принадлежат на бивш затворник от Чикаго. Името му било Айвън Броски, а досието му — дълго километри. Бяха открили своя човек. По-нататъшното разследване бе прехвърлено на федералните.

Почти веднага след детектива ѝ позвъни Джил.

— Страхотна новина, а, Софи? Хванали са го.

— Ти откъде... — започна тя, но млъкна, защото всъщност изобщо не беше изненадана.

Джил си имаше своите начини да научава всичко.

— Бях оставил Тони да пази във входа ти, но Алек ми каза, че мога да го пратя да си върви. Искан само да ти съобщя. Ще намина след няколко дни да проверя дали при теб всичко е наред.

Софи му благодари и затвори телефона. Може би сега вече животът ѝ щеше да се върне към нормалния си ритъм.

В пет часа се обади Корди:

— Обличай се. Двете с Реган ще те водим във „Форчънс“.

— Не съм в настроение — отвърна Софи. — Може би утре.

Ала приятелката ѝ не бе свикнала да приема „не“ за отговор.

— Ти обичаш този ресторант. Ще те вземем в седем. Чакай ни.

Може би все пак не беше лоша идея да прекара няколко часа с приятелките си. Имаше нужда да се поразсее с нещо, което да държи мислите ѝ далеч от Джак. С малко повече късмет бе възможно едната от тях да има някакъв голям проблем и разговорът да се завърти около него.

Набързо приключи статията и се преоблече в любимата си черна копринена рокля. Сложи кървавочервен шал върху вълненото си палто. Ако в заведението беше студено, щеше да го използва вместо наметка.

Трите жени привлякоха множество погледи, докато следваха сервитьора към масата в сепаре, заградено със завеса от двете страни.

— Къде е Алек тази вечер? — запита Корди, след като се настаниха.

— С Джак работят върху нещо, но не ми обясни какво точно — отвърна Реган.

Корди разказваше за училището, а Реган подробно им обясни за трудностите при намирането на нов апартамент.

— Не искам голяма къща, за която трябва да се грижа. Все още не. Пък и не е сигурно дали отново няма да преместят Алек. Както и да е, стига толкова клюки. Разказвай, Софи. Какво откри за Харингтън?

— И аз искам да чуя за Аляска — подкрепи я Корди.

Софи не знаеше откъде да започне. По време на цялата вечеря описва пътуването си. Приятелките ѝ я гледаха с широко отворени очи, почти без да докосват храната, когато стигна до преживяното през последните няколко дни.

— Боже господи, Соф... — задъха се Реган и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Можело е да те убият.

— Значи мъжът, който те простреля... — заекна Корди.

— Проследил те е до Аляска! Очевидно не е заради пивоварната на Кели, както първоначално смятаха всички.

— И като споменахме Кели... — отново се обади Реган.

— Баща ти в момента е герой.

Герой днес, престъпник утре, помисли си Софи.

— Искате ли да се обзаложим, че сега ФБР ще започне да го преследва още по-усилено?

Другите две жени кимнаха едновременно. Познаваха го от години и знаеха колко неуловим би могъл да бъде.

— Говорила ли си с Джак, откакто се прибрахте? — поинтересува се Корди.

— Смятате ли, че отново ще отворят фабриката? Мистър Битърман много се надява на това.

Приятелките ѝ си размениха многозначителни погледи.

— Недей да сменяш темата. Прекара няколко дни с един страхотен мъж... и ноци също, а досега не си го споменала нито веднъж. Защо ли е така според теб? О, боже, досещам се. Спала си с него.

Отричай, отричай, отричай... Освен пред близки хора. Не искаше да ги лъже.

— Да — призна тя. — Не знам какво ми стана. Аз съм човек с принципи... особено когато става въпрос за агенти от ФБР... но...

Реган отвори уста да възрази, ала Корди я сръза:

— Знаем, че си омъжена за агент, но баща ти не е професионален измамник.

Софи изглеждаше много нещастна.

— Може би ще си тръгне.

— Джак? — попита Реган.

— Разбира се, че Джак — каза раздразнено Корди. — Ами ако не стане?

— Не мога да допусна това да се случи. Трябва да се доверя на здравия разум.

— Ти си се влюбила — кимна Реган.

— Това е ясно — строго отсече Корди. — Тя не е жена, която спи, с когото ѝ падне. Ако не е изпитвала нищо, никога нямаше да го допусне до себе си. — После се обърна към Софи: — Значи не искаш да легнеш с него отново?

— Разбира се, че искам. Точно в това е проблемът.

Приятелката ѝ я гледаше съчувствено.

— Може би се притесняваш напразно. Съществува вероятност той изобщо да не иска да се среща с теб повече. Може дори да го преместят, след като ти вече си в Чикаго и нищо не те заплашва.

Тази възможност накара сърцето на Софи да се свие болезнено.

Когато си легна по-късно същата вечер, в съзнанието ѝ нахлуха спомени за Харингтън, Инук и лагера на изследователите. Бе заминала за Аляска, за да напише статия за Уилям, но откакто се върна, направи всичко възможно, за да отложи тази задача. Измъчваха я угризения на съвестта. Беше се зарекла, че ще даде гласност на истината за него, и му дължеше поне това.

Отметна завивките и отиде до компютъра. В продължение на цял час описва всичко, което знаеше за него, за амбициите му, за ужасната му смърт.

Дълго и усилено обмисля края на статията. В крайна сметка все още не разполагаше с всички части от мозайката. Затова написа:

Уилям Харингтън обичаше предизвикателствата. Те го вдъхновяваха. Причината, отвела го в Аляска, остава забулена в мистерия, но един ден тя ще бъде разгадана и ние ще научим цялата истина. Неговата история още не е завършена.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Неговата история още не е завършена.

Маркърс Леминг прочете статията във вестника и усети как го обзема ярост.

Вече бе стигнал съвсем близо до целта си и нямаше да позволи на никого да се изпречи на пътя му. Ерик едва не беше унищожил мечтата му с глупостта си и бе платил за това. Маркърс, от друга страна, беше прекалено предпазлив, твърде интелигентен, за да позволи наградата да се изплъзне от пръстите му. Всяко изследване беше завършено, записано и скрито на сигурно място. Никой нямаше да го открие, преди да дойде времето да го предаде на купувача. И никой никога нямаше да разбере за сделката, която беше сключил. Петдесет милиона долара за неговото проучване и формулата на Ерик. А какво ще прави собственикът с тях, изобщо не го засягаше. Това беше част от тайната договорка. Човекът искаше неговите научни разработки, за да извлече полза от откритието, което напълно устройваше продавача. Ако разкриеха истината, щяха да изглеждат пълни идиоти.

Съществуваше само един малък проблем, който трябваше да разреши, преди да се почувства напълно свободен. Софи Самърфийлд Роуз. Ерик го беше предупредил, че тя няма да престане да рови историята. Статията, публикувана в днешния брой на вестника, потвърждаваше думите му: *Неговата история още не е завършена.*

Трябваше да я накара да замлъкне завинаги. Би могъл да наеме някой от приятелите на Ерик да я елиминира, но последния път човекът беше прецакал работата, така че кой можеше да му гарантира, че провалът няма да се повтори? Не, трябваше да се заеме лично с това и тъй като при всяко ново начинание ученият си поставяше някаква цел, щеше да извлече полза за себе си и сега.

Софи щеше да стане първата жена, обект на изпитване на препарата. След това щеше да ѝ инжектира смъртоносна доза и да изгори тялото. Няма труп, няма престъпление. Но в името на науката

трябваше да получи някакви резултати... Най-малкото за свое собствено удовлетворение.

Как да се добере до нея, без да бъде открит, беше проблем, върху който тепърва му предстоеше да поработи. Ситуацията изискваше много приготовления и търпение. Ако тя не предприемеше някакви прибързани действия и му осигуреше достатъчно време, щеше да успее да обмисли плана си до най-малката подробност. Надяваше се да има възможност да поговори с нея, преди да я убие. Искаше му се да я попита защо бе положила толкова усилия да се добере до истината. Какво толкова я интересуваше? Уилям Харингтън беше никой. Нямаше много приятели, нямаше любовница, нито дори близки роднини. Беше самотник, а тя го беше интервюирала един-единствен път. Само веднъж. Вероятно едва го бе познавала.

Когато Ерик бе разбрал, че Харингтън ѝ е споменал за проекта „Алфа“, се бе уплашил, че тя ще се разрови и ще се приближи опасно близо, затова бе наел един от отвратителните си приятели да ги отърве от нея. Още тогава Маркъс бе заявил, че е действал прибързано. Никой, дори самият Уилям не знаеше какво точно представлява проектът. Сега нещата бяха на път да се провалят напълно и не можеше да се каже до какви крайности бе готова да стигне, за да разкрие тайната им.

Ако късметът беше на негова страна, щеше да разполага най-малко с месец преди да му се наложи да се заеме с нея. Месец преди да получи своите петдесет милиона.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мистър Битърман много хареса статиите. Особено впечатлен бе от историята на футболния отбор на Бароу и бе трогнат от края на разказа за Харингтън. Чудесно беше да се върне на работа, към обичайния си начин на живот.

Не беше виждала Джак, откакто я докара от летището до апартамента ѝ. Той провери всяка стая, за да се увери, че никакво нападение не я заплашва, целуна я по челото и си тръгна.

Софи се бореше да го държи далеч от мислите си, но късно една вечер реши да изгледа видеото в интернет. Превъртя го многократно и всеки път откриваше по нещо ново: начина, по който хладнокръвно се бе справил с ужасната ситуация; спокойствието, с което не бе позволил хората да изпаднат в паника. Куражът му изобщо не я изненада. Вече го беше виждала в действие и знаеше как се държи в критични моменти, как умее да защитава другите. Поне нея със сигурност бе защитил.

Водачът на глутницата. Джак беше точно такъв.

Пет минути преди полунощ отиде до килера, извади мобилния телефон от тайника и зачака обаждането на баща си.

Както винаги, той беше съвсем точен.

— Здравсти, татко.

— Разкажи ми за пътуването си — каза той вместо поздрав.

Софи пожела първо да чуе от него за фабриката на Кели.

— Сега е твой ред, принцесо — подкани я баща ѝ, след като изложи накратко историята.

Тя претупа набързо стрелбата и пожара и наблегна на времето, хората и храната, но той си имаше свои канали за събиране на информация и вече знаеше за случилото се с най-малки подробности. Звучеше като ядосан родител, докато ѝ обясняваше, че ако е знаел за опасностите, които ще я преследват, никога не би насърчил тази лудост. Зарече се да ѝ изпраща цял отряд телохранители при всяко

следващо пътуване. Софи го увери, че няма да е необходимо. И без друго нямаше намерение занаяпред да се впуска в нови приключения.

За да насочи разговора към по-приятна тема, той заяви:

— Много ми хареса статията ти за Харингтън. Свършила си чудесна работа.

Поговориха още няколко минути, преди да ѝ каже:

— Нещо те тревожи. Личи си по гласа ти. Какво има?

— Няма да ти хареса.

— Аз съм ти баща. С мен можеш да споделиш всичко.

Тя си пое дълбоко дъх:

— Направих нещо много глупаво. Влюбих се.

— Но това е прекрасно!

— В... него.

— В кого?

— Агента от ФБР — стори ѝ се, че го чува да преглъща. Отново си пое дълбоко дъх: — Има и друго.

— Да не си бременна?

— Не. Той е завършил право.

Знаеше отношението на баща си към адвокатите. Беше най-добрият сред тях, но разбираше на какво са способни безскрупулните му колеги, защото го бе виждал със собствените си очи. Преди много години, като ентузиазирани млад юрист, с неохота бе започнал работа в една от най-корумпираните адвокатски фирми в Чикаго — „Елис, Елис и Купър“. Те бяха превърнали Боби Роуз в това, което беше днес.

Делото на Бриджит О'Райли се бе оказало повратната точка. При взривяване на кола бяха загинали съпругът, трите ѝ деца и майка ѝ. Самата тя бе получила изгаряния по цялото тяло. Ако автомобилната компания се бе вслушала в предупрежденията на продавача и механиците за наличието на дефектни свързки в електрическата инсталация, трагедията изобщо не би се случила.

Съдът определи за потърпевщата трийсет и два милиона долара обезщетение, но докато изтичаше срокът на обжалването, „Елис и Елис“ се намесиха с иск за хонорарите си и за възстановяване на съдебните разноски. Така тя получи само две хиляди. Сумата не бе достатъчна дори да покрие разходите по лечението ѝ. Прикована на легло, без възможност за по-нататъшен престой в болницата, не бе

могла да получи необходимата ѝ лекарска помощ. Докато социалните служби разнищваха случая, жената бе починала от инфекция.

А междувременно в „Елис, Елис и Купър“ бяха празнували неочакваната си печалба.

По онова време Боби Роуз бе млад адвокат и безнадежден идеалист. Разследванията му бяха помогнали на Бриджит да спечели делото и прекарвайки доста време заедно, бяха станали добри приятели. Той наивно бе вярвал, че тя ще получи справедливостта, която заслужава, но след като видя как умира в нищета, докато колегите му пръскаха пари по скъпи курорти и строяха огромни къщи, подхождащи на огромното им его, постепенно се бе променил. И бе напуснал фирмата. Не бе необходимо да им обяснява защо. Те бяха наясно и доста се бяха посмели на моралните му скрупули.

Шест месеца по-късно някои от инвестициите, които фирмата бе направила, за да получи данъчни облекчения, донесоха неочаквано големи загуби. Това бе последвано от мистериозно източване на част от сметките ѝ. Капиталът се топеше пред очите на съдружниците. Тъй като някои от преводите бяха доста съмнителни, те решиха да не огласяват загубите. Страхуваха се не само да не станат обект на правосъдието, но и да не съсият репутацията си. Всички бяха високоплатени адвокати. Кой би се доверил на юристи, които не са в състояние да защитят собствените си пари?

Още тогава Боби Роуз се бе зарекъл, че тлъстите котараци, които бяха натрупали състоянията си по незаконен и непочтен начин, няма да имат възможност да се радват на богатството си. През годините придоби известност на човек, подпомогнал разорението на няколко известни бизнесмени. Естествено, за да успява в тези начинания, бе необходимо да използва някои съмнителни методи, което беше и причината властите толкова да се интересуват от него. Беше не само умен, но и проникателен и способен да изчезне, когато се налага. Обикновено го търсеха не за да му повдигнат обвинение, а да го разпитат.

Съжаляваше единствено, че не бе могъл да наблюдава израстването на дъщеря си. Майка ѝ почина още когато тя бе бебе, а обстоятелствата не му бяха позволили да бъде бащата, какъвто бе искал. Въпреки това Софи никога не се бе съмнявала, че той я обича.

— Кажы нещо, татко — помоли се тя, когато мълчанието му продължи прекалено дълго. — Казах, че по образование е адвокат.

— Това е голям шок за мен, принцесо, не отричам, но ще го преживеем някак.

— Не искам да се притесняваш. Просто трябваше да ти го кажа. Той ще замине, може би аз също.

Тя си даваше сметка, че никога досега не се беше влюбвала, и когато най-после ѝ се случи, чувството се бе оказало много болезнено.

— Смяташ ли, че би могла да се махнеш за малко от града... Просто за да проясниш мислите си. Защо не дойдеш при мен в Монте Карло?

— Звучи чудесно — отвърна без всякакъв ентузиазъм. — Но ще трябва да изчакам до Деня на благодарността. Прекалено много хора разчитат на мен.

— Разбирам. Зная какво трябва да направиш. Значи след празника. А сега си лягай и не се тревожи толкова. Нещата в крайна сметка винаги се подреждат.

Не ѝ оставаше друго, освен да се престори, че му вярва.

Работата се превърна в нейно спасение. Потопи се в нея, пишейки часове наред. Успяваше някак да държи Джак далеч от мислите си... докато не се озовеше в леглото. Трябваше само да затвори очи и той мигом се появяваше.

— Иди си от сънищата ми — молеше се шепнешком.

Какво ли правеше той? Къде беше в момента? Дали си бе взел отпуск и бе открил слънчевия остров, за който бе мечтал? Или отново се бе върнал на работа?

Дали се беше отказал от разследването на случилото се в Инук, или все още работеше по него? От дни не беше получавала никакви новини. Със сигурност продължаваха да търсят отговорите на неизяснените въпроси. Бяха ли открили мотива на човека, опитал се да ги убие? Проектът „Алфа“... четирима учени... Уилям Харингтън. Докато се опитваше да открие връзката между тях, усети, че се унася.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Сега, след като фурорът от клипа, пуснат в Мрежата, беше утихнал, Джак вече можеше да се върне на работа. Славата му избледняваше, защото междувременно в интернет се появиха две нови суперзвезди. И двете бяха първокласни холивудски икони, уловени да си разменят юмруци на пищното сватбено тържество на много известен продуцент, защото човекът бе проявил лошия вкус да изостави едната сексбомба и да се ожени за другата. Онова, което бе направило клипа толкова популярен, беше вулгарният език и оскъдното облекло, с което обидената актриса бе прекосила тълпата, за да се добере до засрамената булка. Започналата с груби обиди свада бе приключила с хвърляне на сватбената торта за десет хиляди долара. Скандалният запис се бе превърнал в истински хит.

Междувременно откри, че са го прехвърлили да работи по някакъв маловажен случай, но тъй като разследването с название „Инук“ продължаваше, той отиде при Питман и дълго спори с нея, че би бил по-полезен, ако разработва информацията, идваща от Аляска. Аргументите му бяха необорими, така че тя бе принудена да се съгласи.

— Познавам те, агент Макалистър. Ще продължиш да следиш случая със или без разрешение. Права ли съм? Няма значение, не е необходимо да ми отговаряш. Добре, връщам те. Ще се обадя, на когото трябва да ги уведомя, че ти възлагам разследването. И гледай да го приключиш скоро. Не ми харесва, когато стрелят по хората ми.

Кашоните с всички записки от изследванията на биолозите в Аляска бяха препратени в Чикаго. В Анкоридж не разполагаха с достатъчно хора и тъй като първото престъпление беше извършено тук, случаят беше техен. Агентите вече бяха изчели бележниците и бяха изгледали дисковете. Вълци. Часове, дни, месеци и нищо друго, освен вълци. В записите бяха открили едно-единствено необичайно нещо: никъде не бе отразена последната година от изследователската

им работа. Бяха ли описани тези месеци някъде? И ако бяха, къде беше изчезнал дискът?

Джак бе отделил доста време на видеото, превъртайки набързо местата, където нямаше нищо интересно. Софи се бе оказала права. Животните просто ядяха, спяха, убиваха, ядяха, спяха, убиваха...

Преглеждаше някаква тетрадка, когато двама асистенти внесоха още няколко кашона.

— Тези откъде са?

— От една фондация за изучаване на дивата природа. Заключениета, които са направили биолозите след приключването на изследванията им.

До този момент всичко, което бяха прегледали във ФБР, бе съдържало рутинни научни разработки, в които не бяха намерили нищо подозрително. Но последните думи на Ерик към Софи, преди вълците да го нападнат, не му даваха мира: *Ти продължи да ровиш*. Какво се страхуваше, че би могла да открие? Какво, дявол да го вземе, толкова държеше да скрие този човек?

Агентите бяха разговаряли многократно с двамата останали живи учени, но те не успяха да хвърлят никаква светлина върху мотивите на Картър. Джак се бе запознал подробно с досиетата и на четиримата и не бе останал доволен от наученото. Някой във фондацията сигурно знаеше тайната на Ерик.

Накрая реши, че е крайно време лично да поговори с оцелелите. Щеше да започне с доктор Маркърс Леминг от Чикаго. Отби се в кабинета му без предупреждение, където секретарката го уведоми, че ученият е заминал за Северна Дакота на някакъв семинар. Другият учен, доктор Кърк Холпърн, живееше в Минеаполис. Взе сутрешния полет и рано следобед вече чукаше на вратата му.

Биологът го въведе в разхвърляната си всекидневна. Беше слаб човек с приведени рамене и вид на старец, въпреки че според досието му беше едва на четиридесет и пет години. Очевидната умора го състаряваше.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене, агент? — предложи той. Отмести купчина вестници от стола и махна на Джак да се настанява. — Съпругата ми се грижеше за реда къщи. Почина преди шест години — огледа стаята. — Опасявам се, че доста съм запуснал къщата.

— Как гледаше тя на продължителните ви пътувания до Аляска? Лицето му просветна.

— Идваше с мен. Харесваше работата ми и обичаше да ми помага. Едва след смъртта ѝ се присъединих към екипа на Ерик, Маркърс и Брендън в Инук.

— Разкажете ми за тях, докторе.

Джак стана и свали палтото си. Забеляза, че Холпърн се загледа в пистолета на кръста му, докато мятеше дрехата на облегалката на стола.

— Моля, наричайте ме Кърк. Не бих могъл да ви кажа нищо повече от онова, което вече казах на колегите ви.

— Ще ви бъда много благодарен, ако започнете от самото начало.

— Няма и много за разказване — отмести дантелена възглавница от един стол и се настани на него. — Ще започна с ръководителя ни, Брендън Финч. Беше изключително организиран човек. Уреждаше чартърни полети, за да не губим време. Но постепенно започна да ни опъва нервите. Всичко трябваше да става по неговия начин. Налагаше се за такива неща като какво ще ядем и в колко часа трябва да си легнем. Много досадно. Двамата се разбирахме добре, но понякога възникваха спорове. В един момент изолацията и лошото време си казват думата. Почувствах се ужасно, когато умря. Никой от нас не знаеше, че има проблеми със сърцето. Беше с наднормено тегло, но не и извън форма. Винаги участваше в наблюденията на открито.

— А какви бяха отношенията му с останалите?

— Примиряваха се, също като мен. От време на време се спречкваха, но след това не оставаха с лоши чувства.

— А Ерик Картър?

— Млад, нетърпелив, амбициозен. С Маркърс станаха близки приятели, защото бяха приблизително на една възраст. Добре работеха заедно и имаха сходни интереси. Е, поне в началото. Постепенно Ерик започна да прекарва сам по-голямата част от времето си. Колкото по-дълъг беше престоят ни, толкова повече приятелството им се рушеше. Един ден Маркърс ни повика с Брендън и заяви, че се страхува за него. Попита дали сме забелязали някаква промяна у него. Всъщност беше точно така. Беше започнал да се затваря в себе си и не позволяваше на никого да чете записките му с оправданието, че още не са систематизирани. Без друго повечето от написаното ни се струваше

пълни безсмислици. Маркърс твърдеше, че изобщо не може да разчете драсканиците му.

— Имате ли някаква представа какво би могъл да крие?

— Не, никаква. Агентите казаха, че преди да умре, бил казал на мис Роуз за някакви тестове. Тревожеше го нещо, върху което тя работеше. Но не знам какво е имал предвид.

Джак бе решил да минат към Маркърс Леминг, когато внезапно му хрумна да зададе друг въпрос:

— Кой от вас записваше с камерата?

— В началото се редувахме, но през последните две години Ерик настояваше да записва само той.

— Значи съществуват дискове и от последната година?

— Разбира се. Той непрекъснато ги гледаше. Това ни подлудяваше. Накрая се наложи да изместим дивидито в малката стая, за да можем поне да затваряме вратата. Гледаше часове наред. Обожаваше Рики. Което важеше за всеки от нас. Той е невероятен екземпляр. Искан ми се да имах възможност да го наблюдавам до последния му ден. Не си мислете, че ще го бъде дълго. Полярните вълци имат кратък живот. Трябваше да се откажа на определен етап от изследването, защото Брендън настояваше да го придружавам при изучаването на вълчетата, които Рики остави във втората глутница. Бихме могли да се похвалим, че сме създали наследство от сой. Ще ви призная, че научихме доста, но не снимахме новото му семейство толкова, колкото ни се искаше. Ерик ни бе уредил с най-съвременната аудио и видео техника. Направи трийсет диска. Нощем ги гледаше с изключен звук. Не искаше да слуша, само да ги гледа. От първия до тридесетия. Когато свършеха, започваше отново. Маркърс се опасяваше, че ще стигне до нервен срив. Можехме да го върнем у дома, но така или иначе скоро трябваше да си тръгваме, така че се примирихме със странното му поведение. Вярвах, че щом се прибере в града, тази му страст ще отшуми. Джак пожела да се върнат към записите.

— Казахте, че става въпрос за трийсет диска. Сигурен ли сте в бройката?

— О, да, напълно.

— Защото намерихме само двамайсет и три.

Кърк се облегна на стола.

— Какво ли е станало с останалите седем?

— Вие ми кажете.

Мъжът разтърка брадичката си.

— Нямам представа. Ерик трябва да е направил нещо с тях. Може да ги е скрил в дома си. Проверихте ли? — усмихна се и добави: — Разбира се, че сте проверили.

Джак обърна разговора към последния учен — Маркърс Леминг.

— Както ви казах, двамата бяха близки, докато Ерик не започна да се държи странно. Маркърс беше много отдаден на изучаването на глутницата и до края на експедицията вече повече общуваше с мен, отколкото с него. Вечерите, докато Ерик гледаше записите, ние играехме на карти или на скрабъл^[1]. След като напуснахме Инук, разговаряхме няколко пъти. Смята да се премести в Северна Дакота, за да е по-близо до семейството си. Изследователската работа доста го откъсна от тях.

Джак разговаря с Кърк повече от час. Вече обличаше палтото си, запътен към вратата, когато внезапно спря за още един въпрос:

— Никога не сте назовавали изследванията си проект „Алфа“, нали?

— Колегите ви вече питаха за това поне стотина пъти. И на тях, и на мис Роуз заявих, че няма такова нещо.

— Вие сте говорили със Софи?

— Да, обади ми се вчера. Каза, че много би искала да дойде и да се срещне с мен. Проведохме доста дълъг разговор. Разпитваше ме за проекта „Алфа“, а после темата някак се измести към съпругата ми. Хубаво е да се върнеш към спомените. Опасявах се да не я отегча, но тя прояви искрен интерес.

Такава беше неговата Софи. Бе способна да предразположи всеки да ѝ разкаже живота си. Но тя не беше негова, нали? Джак често мислеше за нея. Тя ужасно му липсваше.

Не излезе от съзнанието му и през целия обратен полет до Чикаго. Значи продължаваше „да рови“, както се бе изразил Ерик. Нямах да се откаже, което го накара да почувства безпокойство. Трябваше да ѝ се обади и да ѝ каже да престане. Необходимо беше да говори с нея и да се опита да я убеди, че няма смисъл.

Всъщност просто имаше нужда да я види отново.

[1] Игра на думи — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Лапачи, лапачи, лапачи“.

Софи наблюдаваше протестиращите, събрани пред супермаркета, със смесица от недоверие и шок. Мистър Битърман я бе изпратил със задача, която веднага щеше да влезе в графата „не обичам работата си“. Може би дори щеше да се нареди в първата петица.

Седем души с плакати в ръце маршируваха пред входа на магазина. Трима бяха маскирани като пуйки.

Тя прекоси паркинга. Събирайки кураж, потупа по рамото жена, застанала в края на редицата.

— Извинете, бихте ли ми казали кой е организаторът ви? Искам да го попитам за целта на протеста.

Мъж с рижа брадичка на кръгло лице, обрамчено с пера, пристъпи към нея.

— Ето ме. Аз събрах тези хора тук — заяви сериозно.

— Аз съм репортер от „Илинойс Кроникъл“. Сър, бих ли могла да ви задам няколко въпроса относно митинга?

— Разбира се. Искаме да привлечем вниманието върху този ужас.

— Кой по-точно?

— Жестокостта към пуйките.

— Тази традиция е варварщина — извика една жена. — Отглеждат ги, за да ги изядат. Това е убийство.

— Не желаете в магазините да се продават пуйки за Деня на благодарността? — спокойно попита Софи.

Слаба възрастна дама с очила с дебели рамки пристъпи напред.

— Точно така. И смятаме да останем тук, докато на това безобразие не бъде сложен край.

Всеки от протестиращите имаше какво да добави, след което проверяваше дали името му е записано правилно. Когато вече не можеше да измисли друг абсурден въпрос, който да им зададе, тя им

благодари и се извърна да си върви. Зад гърба ѝ малката, но много гласовита група, закрепця:

— Спасете пуйките! Спасете пуйките!

Тя извади телефона си и направи няколко снимки. Коди и Реган никога нямаше да ѝ повярват, освен ако не им предоставеше неопровержимо доказателство.

Без да бърза, се върна в редакцията. Пешеходците сновяха около нея, плътно загърнати в дебелите си палта, нахлупили шапки ниско над очите си. Не беше усетила студа и се изненада, когато забеляза на фасадата на Първа търговска банка електронният термометър да отчита с червени цифри минус осем градуса. В сравнение с мястото, откъдето скоро се бе върнала, това си беше направо прекрасно време.

Какво щеше да напише за защитниците на правата на пуйките? Не би могла да ги нарече луди, а и статията трябваше да бъде оптимистична и забавна, защото хората искаха да четат такива неща. Е, щеше да ги опише колкото може по-весело.

Господи, как бе стигнала дотук? Протест на защитниците на пуйки и разочарованието от продължителната, еднообразна връзка бяха единствените неща, за които пишеше напоследък.

Стига толкова оплаквания, нареди си тя. Щеше да подготви статията, защото това ѝ беше работата, но след последния ред би могла да изтича на улицата, да се смеси с тълпата и да се надява, че с повече късмет ще налети на някой автобус.

Гари отново беше в нейната кабина. Беше станал прекалено нагъл и дори не се преструваше, че търси нещо.

Този път Софи не си направи труда да бъде вежлива.

— Махай се! — искаше ѝ се да го изблъска навън, но доколкото го познаваше, той като нищо щеше да заведе срещу нея дело за нападение. — Това е моето работно място и ти нямаш работа тук.

— Просто разглеждах — отвърна ѝ кисело.

Тя не го попита какво беше търсил. Веднъж ѝ бе казал, че винаги успява да открие някоя интересна история — очевидно не беше чул за протеста на защитниците на пуйките, и би желал да види дали не би могъл да си открадне нещо. След като огледа да не е задигнал нещо, Софи се настани зад компютъра, набра паролата си и започна да пише статията. Работата ѝ отне около двадесетина минути. Добави забележка

за мистър Битърман, че този път не иска снимката ѝ да бъде публикувана заедно с текста.

Погледна купчината записки с предстоящите ѝ задачи. *Каква ли щеше да бъде следващата?*, зачуди си мислено. Отпусна се в креслото и си пое дълбоко дъх. Прегледа ги набързо и отново се сети за Харингтън. Даваше си сметка, че пропуска нещо важно, и това я подлудяваше. Въпреки че бе прегледала записките си поне двайсетина пъти, започна да ги чете отново.

Избран съм да се присъединя към нов проект. Дали това не беше въпросният проект „Алфа“? Беше го нарекъл „клуб“ и го бе сравнил с квалификациите за олимпиадата. След това ѝ се бе похвалил, че е преминал множество изследвания, преди да бъде одобрен.

„Погледнете ме само — бе казал. — Просто ме погледнете“. *Клуб на супермените?* Може би е трябвало да обърне повече внимание точно на тези думи.

Налагаше се отново да поговори с Кърт Холпърн, затова набра номера.

Човекът се зарадва на обаждането ѝ.

— Много ми е неудобно, че ви притеснявам отново — започна тя, — но се заинтригувах от вълците, които сте проучвали.

— С удоволствие ще ви разкажа всичко, което ви интересува — предложи той.

— Тези животни не бяха ли необичайно силни и енергични?

— Не бих казал. Бяха точно такива, каквито очакваме за този вид.

— Не забелязахте ли някакво необичайно подобрене в състоянието им, докато ги наблюдавахте?

— Всъщност не съм участвал точно в изследването им. Ние с доктор Финч се занимавахме с друга глутница през последните две години. Ерик и Маркърс се интересуваха точно от един вълк. Беше посилен от останалите. Както сигурно знаете, бяха го нарекли Рики. Когато го видяхме за първи път, беше вече възрастно животно, така че вероятността да продължава да расте и да се развива беше почти нулева. Не можехме да определим точната му възраст и предположенията ни се базираха на козината и зъбите му. Средната продължителност на живота на полярните вълци е около седем години.

Затова беше много странно, че бе все още жив до самия край на изследването.

— Каква част от наблюденията ви са записани на видео?

— Доктор Картър се занимаваше със снимките, но наскоро научих, че част от дисковете липсват. Агент Макалистър от ФБР беше преди малко тук и ме разпитва за тях.

— Кога си тръгна?

— Преди около петнайсетина минути.

— Много ви благодаря, Кърк. Бяхте ми много полезен.

— Можете да ми се обаждате по всяко време.

Софи затвори телефона и замислено потупа брадичката си с молива. Как би могла да се добере до тези записи? Всичко, открито в лагера на изследователите в Инук, беше вещественно доказателство и съответно много добре охранявано.

Трябваше да прояви малко изобретателност. Кърк неволно ѝ бе помогнал, споменавайки, че агент Макалистър току-що си бил тръгнал. Налагаше се да побърза, в случай че Джек е успял да хване първия обратен полет до Чикаго. Времето беше от особено значение.

Позвъни на Алек и без да обяснява защо, го помоли да я чака пред входа на централата на ФБР. Той се съгласи, тъй като и без това вече бе там.

Щом се срещнаха, тя го целуна топло по бузата.

— Джек каза, че трябва да прегледам някои от записите с вълците — сви рамене и въздъхна: — Знам, че ще бъде много досадно, но той настоя и аз му обещах, че ще го направя. Би ли ми ги донесъл?

Алек се усмихна. Познаваше я достатъчно дълго, за да усети кога трябва да стане подозрителен.

— Това не ти е видеотека. Никой не може да ги изнесе просто така.

— Да, прав си. А възможно ли е да ги гледам тук? Няма да е проблем, нали?

— Май ще е по-добре, ако преди това поговоря с Джек.

— Чудесна идея. Той тук ли е? Ще ти каже, че има нужда от помощта ми.

— Не, няма го.

— Искаш ли да му се обадим? — предложи тя, надявайки се, че все още е в самолета.

— Съмнявам се, че ще успеем да се свържем. Предлагам, че ще успея да уредя да изгледаш дисковете.

Пет минути по-късно с табелка с името ѝ, закачена на ризата, Софи последва Алек по коридора в неголям оскъдно мебелирана стая. Някакъв мъж донесе дивиди, свърза го и я попита кой от дисковете иска да види.

— Първите и последните три, ако обичате — поръча тя.

Алек стоеше до нея, докато гледаше записите. Попълваше някакви документи, но от време на време вдигаше поглед и питаше:

— Откри ли нещо?

— Все още не.

Изглежда първия и последния диск.

— Е, приключих — заяви накрая. — Няма нужда да пускаме останалите. Благодаря ти, Алек.

Той я изпрати до фойето.

— Софи, какво всъщност търсиш?

— Супермен — усмихна се жената. — Ще се видим по-късно.

И се обърна към вратата точно в момента, в който през нея се появи Джак. Беше точно толкова изненадан от срещата, колкото и тя.

— Здравсти — каза, наклонил глава.

— Здравей — отвърна му, без да спира. — И довиждане.

Опита се да мине покрай него, но той я улови за ръката.

— Трябва да поговорим.

— Ти ли я помоли да прегледа записите? — обади Алек.

— Не — отговори Джак, загледан право в очите ѝ.

— А аз бях сигурна, че го направи — каза му невинно Софи.

— А ти никога не лъжеш федерални агенти, нали?

Тя погледна припряно часовника си.

— Господи, закъснявам за среща — и хукна към вратата. — Беше ми много приятно да те видя.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Софи напусна сградата толкова бързо, че едва не се блъсна в две възрастни жени, понесли чанти с покупки.

Джак не се опита да я догони. Пъхнал ръце в джобовете си, той я наблюдаваше, докато изчезна от погледа му, после се обърна и тръгна към асансьора.

— Искаш ли да поговорим за това? — не се стърпя Алек.

— Не, по дяволите!

Приятелят му се засмя. Джак беше много предпазлив и като повечето мъже криеше чувствата си. Интимните отношения не бяха удобна тема за разговор и със сигурност не би желал да обсъждат жената, която обича. Нито сега, нито когато и да било.

Алек разпознаваше знаците. Животът на Джак бе започнал да става сложен и той беше объркан. Беше ли вече достигнал фазата на страданието? От изражението му можеше да се заключи, че точно това се е случило. Беше стигнал до състояние, което всеки друг би забелязал, но той продължаваше да отрича. Самият Алек го беше преживял. И знаеше със сигурност, че беше само въпрос на време Джак да се предаде.

Софи и Джак. Това щеше да бъде много интересна комбинация.

Джак натисна копчето на асансьора.

— Защо ѝ е притрябвало да гледа онези записи? Каза ли ти?

Алек изчака вратите да се затворят.

— Имала някаква теория, но още не била готова да говори за нея.

— Не била готова? Не можа ли да я накараш да ти каже?

— *Да я накарам?* Шегуваш се, нали?

— Ти си агент на ФБР...

— Ей, ще ни трябва цял екип от агенти, които да работят часове наред, за да я принудят да каже какво е обядвала. И дори тогава вероятно ще излъже.

— Ако е открила нещо и тръгне да го проучва, може да си навлече неприятности. Даваш ли си сметка колко пъти вече стреляха

по нея? Аз ще ти кажа. Прекалено много. Имам намерение да се обадя на Джил и да го помоля отново да ѝ постави охрана.

— Добра идея — кимна Алек. — Ти познаваш Джил. Винаги му трябват допълнително пари за покер, а освен това много я обича.

Джак изчака, докато влязат в кабинета му, преди да разкаже на приятеля си за пътуването си до Минеаполис и разговора с доктор Холпърн.

— Написал е купища книги и има много награди, но е изключително земен човек — обясни той. — Не мога да си представя как е издържал в компанията на останалите трима, изолиран в Аляска толкова дълго време.

— Обикновено така постъпват скромните хора. Сигурен съм, че Маркърс Леминг, извини ме за играта на думи, е на противоположния полюс. Очевидно няма нищо против да покаже на целия свят колко е велик.

Двамата прегледаха папките с информацията, събрана по случая. Щом затвориха последната, Джак отмести стола назад и протегна крака.

— Според записките Холпърн и Леминг не са били в Инук, когато е загинал Харингтън. Нещо повече, твърдят, че никога не са чували за него. Ерик се е отцепил от екипа и никой не е бил наясно с какво се занимава. Маркърс се връща в града тази вечер. Мисля, че е крайно време да го посетя.

Джак спря колата пред къщата на Маркърс Леминг, строена през 1960 година. Едноетажната квадратна постройка изглеждаше някак оголена. Около нея нямаше нито едно дърво, никакви храсти, дори трева. Избуяли плевели заместваха моравата.

Учен, който прекарваше по-голямата част от времето си в Аляска, сигурно нямаше време да се грижи за дома си, мислено реши Джак, но се запита как ли съседите с добре окосени поляни и прецизно подрязана зеленина гледат на това.

Алек се бе оказал прав за Леминг. Той нямаше нищо общо с Кърк Холпърн. Вратата отвори мускулест мъж с недоверчиво изражение. Когато Джак му показа визитката си, той отстъпи назад, за да го пусне да влезе.

Къщата вътре беше толкова неугледна, колкото и отвън. Гол дървен под във всекидневната. Бюро и стол под прозорец, гледащ към улицата. Едната стена бе цялата заета от библиотека, натъпкана с толкова книги, че рафтовете се бяха огънали под тежестта им.

— Какво още искате? — запита Леминг. — Вече казах на колегите ви всичко, което знаех за Ерик.

— Как бихте описали отношенията си с него?

— Разбрахме се добре. В началото дори се сприятелихме, но постепенно за всички стана ясно, че той ми завижда. Аз вече бях издал няколко книги и ме бяха поканили в ръководството на два института. А неговото резюме беше... Не искам да говоря лошо за покойник, но... бих го нарекъл жалко. Затова започна работа в държавно училище. Ерик бе прекалено обсебен от разработките си и отказваше да ни показва бележките и записите. Дори се превърна в параноик, обвиняващ всички, че искаме да откраднем идеите му. Но мога да ви уверя, че Ерик Картър не бе открил нищо, от което бих могъл да се възползвам.

В тона му нямаше и нотка на съчувствие, докато продължаваше да се подиграва с колегата си:

— Не мога да си обясня какво му стана. Вероятно напрежението му се отрази.

— Значи не сте чели резултатите от проучванията му, нито сте гледали записите?

— Само някои от тях. Но както вече казах, криеше от нас всичко до последно.

— Имате ли представа какво е станало с тези дискове?

— Ние изпращахме заключенията си по електронната поща. Не бих могъл да кажа какво е правил Ерик.

— Открихме повечето му записи и дисковете, но най-важните от тях липсват. Знаете ли нещо по този въпрос?

— Абсолютно нищо.

Колкото повече въпроси задаваше Джак, толкова по-нетърпелив ставаше Леминг. Когато се спомена името на Уилям Харингтън, върху лицето му се изписа съчувствие.

— Чух за случая. Полярна мечка... — той поклати глава. — Ужасен начин да си отидеш от този свят. Нямам представа какво е търсил наред онази пустош.

До края на разговора Джак не научи нищо повече от онова, което вече беше чел в материалите. Въпреки всичко забеляза, че Леминг се опитва да му внуши една мисъл: Ерик Картър е действал сам.

Защо толкова настояваше да бъде запомнен този факт? Защо се опитваше да се разграничи? Това бяха въпроси, които щеше да запази за себе си. Поне засега.

След няколко минути, когато вече беше в колата и бавно се отдалечаваше от дома на учения, той погледна през рамо. Леминг го наблюдаваше през прозореца.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джак бе изглеждал чудесно, наистина чудесно... Малко уморен, отбеляза Софи мислено, но все пак красив.

Прекара целия следобед тичайки по различни задачи и успя да го държи далеч от мислите си, но ето че отново бе започнал да се прокрадва в съзнанието ѝ.

Запита се какво ли би станало, ако се бе хвърлила в прегръдките му там, във фоайето на централата на ФБР. Дали алармата щеше да се задейства?

Налудничави мисли. И виновен за тях беше онзи привлекателен негодник. Целувките му ужасно ѝ липсваха.

Обзета от меланхолия, си каза, че трябва да престане да мисли за него. Имаше много по-важни неща, върху които трябваше да се съсредоточи. Като пуйките например.

Джак дори не си бе направил труда да ѝ се обади, откакто се бяха върнали от Аляска. Защо?

Бързаше да се върне в редакцията. Крайният срок я притискаше. Вървеше бързо, почти тичайки, което не беше много лесно с високите тънки токчета.

Когато пристигна, бе подготвена за кавга. Очакваше отново да свари Гари около бюрото си. Имаше причина да го нагруби. Нека я осъди. Какво ѝ пукаше? Не разполагаше с никакви пари, така че нямаше и какво да губи.

Мистър Битърман я забеляза, докато вървеше към кабината си.

— Русо... — подвижна, но млъкна по средата на думата.

Софи беше доволна. Очевидно шефът ѝ все пак подлежеше на превъзпитание.

— Остави нещата си и ела при мен. За теб изникна нова задача.

Ако беше указание да се срещне с някого от хората, облечени като пуйки, би могла да купи една замразена и да го удари с нея по главата.

Спокойно, трябва да престана да разсъждавам по този начин. Работата ми започва да ме озлобява, каза си мислено.

Гари се бе свил зад бюрото си и не вдигна поглед, когато мина покрай него. Денят ставаше все по-хубав с всяка изминала минута.

С бележник в ръка, влезе в кабинета на мистър Битърман и затвори вратата.

— Забеляза ли, че вече спрях да те наричам Русокоска?

— Да, сър, и съм ви много благодарна за това. Може би занапред ще се постараете и да не подсвирвате.

— Добре. Сега седни и ми кажи какво откри в материалите на ФБР. Нещо интересно?

— Да кажем. Имам собствена теория, но не съм я споделила с никого. Сигурен ли сте, че искате да я чуете?

— Опитай все пак.

— Мисля, че доктор Ерик Картър не просто е наблюдавал вълците. Според мен е правил експерименти с тях. Особено с един, водача на глутницата. Но не разполагам с доказателства. Федералните биха могли да поработят върху хипотезата ми. Трябва само експертите им да вземат кръвни проби от животното, да изследват всички останали или...

— Какво значи „правил е опити с тях“?

— Ами, променял ги е по някакъв начин.

— Сериозно ли говориш?

— Звучи налудничаво, нали?

Мъжът кимна.

— Споделяла ли си тези подозрения с Джек или с Алек?

— Не — преди да успее да я попита защо, тя продължи: — Може и да ми се смеете, но не искам да знаят за тях.

— Остави ФБР да се занимава с това — нареди той.

Нямаше намерение да спори. Бездруго бе стигнала до глуха улица.

— Да, сър. Направих каквото можах, а те евентуално биха могли да се доберат до липсващите записи. Тогава много въпроси вероятно биха намерили отговорите си.

— Не искам повече да се занимаваш с това. Разбра ли ме?

Софи сведе глава.

— Казахте, че имате някакво поръчение за мен.

Безпокойството в очите му се разсея.

— Точно така. Обещай да ме изслушаш, преди да започнеш да спориш с мен.

— Да — каза тя, но в гласа ѝ се прокрадна подозрение.

— Искам да поемеш готварската рубрика на Кати.

— Да я поема?

— Кати отваря пекарна в покрайнините на града през пролетта.

— И ви трябва човек, който да я замества, докато назначите друг на нейно място?

— Не, оставям ти колонката за постоянно. Ще я наречем „Рецептите на Софи“.

Тя се разсмя, но спря рязко, щом осъзна, че шефът ѝ говори сериозно.

— Значи не се шегувате.

— Ни най-малко.

— Сър, аз въобще не мога да готвя. Не умея дори...

— Помислих и за това. Имаш пет месеца, за да се научиш. Ако искаш, ще платя и курса по готварство. И недей да се подценяваш. Би могла да направиш всичко, което си наумиш.

— Но аз... но...

— Добре, радвам се, че си съгласна. Сега ти връщам една от статиите, защото искам да събереш още доказателства по нея.

— Но аз...

Чудесно беше, че има чувство за хумор, иначе отново щеше да ѝ се прииска да се хвърли под рейса. Първо пуйките, сега готварски рецепти. Възможно ли бе животът да ѝ поднесе нещо още по-налудничаво?

Гари я изпроводи със самодоволна усмивка, когато мина покрай него. *Какъв подлец*, помисли си тя за хиляден път. Далеч от очите, далеч от мислите. И наистина го забрави в мига, в който се залови за работа. Мистър Битърман искаше да докаже една от историите, които бе написала, което означаваше: „Напиши я отново, защото не ми харесва“.

Беше стигнала до последния абзац, когато телефонът иззвъня. Без да откъсва поглед от монитора на компютъра, тя вдигна

слушалката и каза припряно:

— Да?

— Разполагам с нещо, което сигурно бихте искали да видите.

— Кой се обажда?

— Не мога да ти кажа името си.

— В такъв случай се опасявам, че разговорът ни е приключен.

Точно щеше да затръшне телефона, когато мъжът отново заговори:

— Чакайте! Не затваряйте. Имам нужда от помощта ви.

Умолителният му глас я накара да прояви търпимост.

— Слушам ви.

— Разполагам със записите, които ще ви покажат с какво се е занимавал Ерик Картър в Аляска.

Това привлече вниманието ѝ.

— Как се сдобихте с тях?

— Не мога да кажа. Но ви уверявам, че нямам нищо общо с това. Нямах представа какво прави. Не беше редно и изобщо не трябваше да се забърквам с него. Но искам да се отърва от тях.

— Тогава ги предайте на ФБР.

— Няма начин. Те ще започнат да ме преследват.

— Защо не ми ги донесете в редакцията?

— В никакъв случай — в гласа вече се прокрадваше паника. — Не бива никой друг да ги вижда. Имам доверие само във вас. Прочетох статията ви. Или ще ви ги дам лично, или ще ги унищожа и вие няма да узнаете никога какво е станало с Уилям Харингтън.

— Къде сте?

— На ъгъла на шейсет и осма и улица „Прескот“. Чакайте ме там — и добави: — Елате сама, иначе няма да получите дисковете.

— Не — твърдо заяви Софи. — Аз определям срещата.

— Добре. Къде?

Мислено прехвърли няколко възможни места с натоварено движение и много хора.

— В ресторант „При Козмо“ — и продиктува адреса.

— Бъдете там в седем — каза непознатият. — При това сама, иначе уговорката отпада.

С тези думи мъжът затвори телефона.

Часовникът ѝ показваше шест и петнайсет. Ако побързаше, би могла да пристигне в заведението по-рано. По пътя щеше да се обади на Джак и да го помоли да се срещнат там.

Не изключи компютъра, нито уведоми мистър Битърман, че излиза. Грабна чантата си и забърза към изхода. На улицата се огледа за такси. В този натоварен час да хване кола, беше почти невъзможно. Трябваше да се придвижи с метрото.

Затича се, търсейки в чантата мобилния си телефон, за да се обади на Джак. Телефонът иззвъня, преди да бе успяла да го извади. Беше баща ѝ.

— Какво ще кажеш да те заведа на вечеря, принцесо? Върнах се в Чикаго, а и в момента не ме издирват. Ще можем да си поприказваме насаме.

— Това е чудесно, татко, но в момента не мога да говоря.

— Къде си? — попита той. — Защо си толкова задъхана?

— Тичам през парка „Нелсън“, за да стигна до метрото. Имам среща.

— Вече се стъмва. Нямах работа да сновеш из парка по това време. Защо не ми позволи да ти купя кола?

— Не сега, татко — прекъсна го тя. — Ще ти позвъня по-късно. Трябва спешно да се обадя на Джак. Наистина е много важно.

— Джак? Джак Макалистър?

— Татко, не мога...

До слуха му достигна: „Не... Недейте...“, и шум от боричкане.

След това линията заглъхна.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Джак седеше зад широката маса в конферентната зала с още трима агенти, с които преглеждаха документите по случая. Питман се появи, понесла още три папки, и зае председателското място. Алек влезе минута след нея.

— Закъсняхте, агент Бюканън — упрекна го тя.

— Да — отвърна той, без да се извини.

Дори да го беше направил, тя нямаше да забележи. Беше агент, а не дете. И наистина бе закъснял.

— Ще започнем със случая в Аляска. Макалистър, ти си.

Джак разказа за срещите си с Кърк Холпърн и Маркърс Леминг.

— Дватамата повтаряха онова, което вече е записано в материалите. Холпърн твърдеше, че Леминг е бил близък приятел на Картър. Прекарвали заедно доста време. Маркърс обаче ме уверяваше, че не можел да понася Ерик. Обвиняваше го за всичко, освен за снега. Не му харесваха въпросите, които му задавах, затова ми казваше нещата, които би искал да зная. Според мен е просто арогантен негодник. Със сигурност положи много усилия да ме накара да повярвам, че Картър е имал тайна. Не изказа никакви възражения, ако разбирате какво имам предвид. Затова смятам, че трябва да го следим отблизо.

На вратата се почука и помощничката на Питман, Дженифър, отиде да види кой е.

— Не искам да ни прекъсват — подвикна шефката.

— Току-що пристигна съобщение за агент Макалистър.

— Приеми го сама. По средата на съвещанието сме.

— От Боби Роуз е.

Всички около масата се обърнаха към Джак. Думите ѝ поразиха Питман като гръм от ясно небе.

— Боби Роуз? За какво ви търси, агент Макалистър?

Джак вече прекосяваше залата, за да вземе слушалката, когато Дженифър се намеси:

— Мистър Роуз твърди, че е спешно.

Нещо се бе случило със Софи. Знаеше го, преди да вдигне телефона. В противен случай Боби Роуз никога не би го потърсил.

— Пусни разговора на високоговорител — нареди Питман.

— Четвърта линия — уточни Дженифър, преди да затвори вратата.

— Макалистър.

— Софи е изчезнала. Някой я е отвлякъл.

— Кога? — попита настойчиво Джак. — Какво се е случило?

— Вървяла е през парк „Нелсън“ към метрото.

Питман се представи и се намеси в разговора:

— Откъде знаете, че е отвлечена?

— Говорих с нея по телефона — в гласа му звучаха тревога и страх. — Каза, че отива на някаква среща и трябва да ви се обади, Джак. Имаше да ви съобщи нещо много важно.

— Преди колко време беше това? — обади се Алек.

— Не повече от пет минути. Точно ми казваше „дочуване“, когато изведнъж извика и линията заглъхна.

— Ще се опитаме да установим мястото на обаждането — увери го Питман.

— Къде се намирате в момента, мистър Роуз?

— На път към парка.

— Значи ще се видим там.

— Чуйте ме, Макалистър. Трябва да я намерите! Чувате ли ме? Намерете я!

След като разговорът приключи, Джак погледна Питман и каза гневно:

— Онзи кучи син Леминг се е докопал до нея. Сигурен съм.

Блъсна стола и се затича.

Питман грабна слушалката и повика помощ, давайки междуременно нареждания на останалите в стаята. Алек настигна приятеля си по пътя към паркинга.

— Аз ще карам — настоя той.

Треперещ от гняв, Джак се опитваше да не си представя какво би могло да се случи със Софи, стараейки се да концентрира цялото си внимание върху издирването ѝ.

Паркът „Нелсън“ не се намираше много далеч, но когато пристигнаха, районът вече беше отцепен от полицията. Софи я нямаше никъде и никой не я беше виждал.

— Той се е добрал до нея, Алек. Знаеш, че съм прав. Само ако го докопам, не знам какво бих направил с него...

— Няма никакви доказателства.

— Майната им на доказателствата!

Огледа насъбралата се тълпа и полицаите. В този момент пристигнаха още негови колеги.

— Намираме се недалеч от работното място на Софи. Може да е оставила нещо. Някакъв адрес, бележка, каквото и да е...

Джак вече тичаше към колата си.

— Губим ценно време. Колкото по-дълго я държи, толкова...

— Ще я намерим, ще я намерим — обеща Алек и скочи зад волана. — Защо? Защо Леминг би поел риска да я отвлече? Наясно е, че нямаме никакви доказателства срещу него. В противен случай отдавна щяхме да повдигнем обвинения. Логиката нещо ми се губи.

Той наби спирачки пред редакцията на вестника и паркира напречно, оставяйки колата с включени светлини.

— Нямам никаква представа какви са мотивите му.

Битърман изключваше осветлението и се готвеше да си тръгва, когато видя двамата агенти да тичат към него.

— Какво се е случило?

Алек набързо му обясни ситуацията. Лицето на главния редактор преbledня.

— Спомена ли къде отива, преди да излезе? — попита агентът.

— Предположих, че се прибира. Трябваше да поработи върху една статия, но си е тръгнала, преди да я довърши. Кое е доста необичайно за нея.

— Каза ли нещо, което да ви подсказва къде би могла да отиде или с кого има среща?

— Говорихме предимно за работа. Разказа ми за онези доктори в Аляска. Според нея били правили ужасни неща с горките животни. Накарах я да ми обещае, че ще престане да се рови в този случай, и тя се съгласи, като каза, че той вече е отговорност на ФБР.

Битърман ги отведе до бюрото ѝ. Щом забеляза агентите, Гари скочи от мястото си и попита:

— Какво става?

— Софи е изчезнала.

Гари мигом сведе поглед към пода.

— На ваше място не бих се притеснявал. Вероятно е отишла да пазарува. Скоро ще се появи.

Джак тършуваше из нещата ѝ с надежда да намери нещо, което да ги насочи към местонахождението ѝ.

— Не е излязла да пазарува. Някой я е отвлякъл.

— О... разбирам. Да се надяваме, че е добре.

Джак забеляза „бръмбар“ в задната част на монитора.

— Какво по дяволите...

Погледна Алек и вдигайки слушалката на телефона, я разглоби на мига.

— Още един.

Алек се обърна към Гари. Джак бавно пристъпваше към него.

— Искаш ли да излезем малко в коридора?

— Защо? Още не съм приключил работата си.

Но Джак нямаше намерение да губи време за обяснения. Сграбчи Гари за ризата и го повлече навън.

— Я да видим какво имаме тук — каза Алек и посочи купчина документи в едно от чекмеджетата на бюрото.

Гари се опита да препречи пътя му. Той го отстрани и каза обвинително:

— Подслушвал си телефона ѝ, нали? Сложил си „бръмбари“ из цялата кабина, както и в кабинета на Битърман.

— Не, не, аз...

— Значи ти си бил! — намеси се и редакторът.

— Какво си чул от разговорите ѝ? — настоя Алек.

Джак стискаше Гари за гърлото.

— Сега чуй какво ще ти кажа, перверзник такъв. Нямам намерение да си губя времето с теб. Ако знаеш нещо, по-добре ми го кажи веднага. Ще броя до пет, а после ще прекърша жалкия ти врат. Едно... две... три...

— Добре, добре. Някакъв мъж ѝ се обади и каза, че се нуждае от помощта ѝ. Искал да ѝ даде записи, които тя да предаде на ФБР. Софи искаше да ѝ ги донесе тук, но той не се съгласи, затова си уговориха среща.

— Къде?

— В ресторант „При Козмо“. Той ѝ предложи друго място, но тя категорично отказа.

— Къде трябва да се състои срещата?

— На шейсет и осма и „Прескот“.

— Защо не ми каза всичко това, когато ти съобщих, че Софи е изчезнала? — настойчиво запита Битърман.

— Защото щяхте да разберете, че съм я подслушвал, а това щеше да ми докара неприятности. Не съм наранил никого. Бях сигурен, че баща ѝ ще се обади, и можеше да се добера до нещо, което бих могъл да продам...

Джак го блъсна толкова силно, че той се свлече върху бюрото.

Алек вече тичаше към стълбището, стиснал в ръка мобилния си телефон, а приятелят му го следваше на няколко крачки.

— С какво бих могъл да ви помогна? — извика след тях Битърман.

— Дръжте тоя хубостник тук — отвърна Джак. — Не го изпускате от поглед, а ако се сети за още нещо, веднага ни се обадете.

— Не зная нищо повече — изплака Гари. — Не можете да ме държите...

Битърман вдигна телефона и повика охраната. Джак и Алек изскочиха на улицата.

— Веднага ще се обадя на Питман — заяви Джак, докато Алек палеше колата. — Не познавам този град. Къде е кръстовището на шейсет и осма и „Прескот“?

Вече бе успял да се свърже с шефката си и повтори въпроса си и към нея. Тя имаше пред себе си карта, но не ѝ се наложи да я използва.

— Там има само стари складове. Районът е доста обширен. Ще ви трябва помощ.

Стигнаха до мястото за броени минути. Джак чуваше сирените на полицейските коли, които идваха в подкрепление.

— Колко далече сме?

— Не много. Джак, тя е по-силна, отколкото изглежда. Ако някой я е отвлякъл...

— Не можеш ли да караш по-бързо!

Алек вече бе натиснал газта като на рали. Питман им позвъни и той пусна телефона на високоговорител.

— Хората ни са обградили района. Изпращаме още.

Полицейски коли бяха препречили 68-а улица. Алек натисна рязко спирачките и Джак изскочи от колата още преди да е спряла. Погледна часовника си. Тя беше излязла преди повече от час. Шансовете ѝ намаляваха с всяка минута. Дръж се, Софи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Софи бавно идваше на себе си. Изстена и се опита да приседне. Свлече се на пода и опита отново, като този път се подпря на ръцете си, за да запази равновесие. Наоколо беше съвсем тъмно. Плъзна длани по стената, за да намери ключа за осветлението, но такъв изобщо нямаше. Докосна пода и усети, че е студен, твърд... може би бетонен?

Къде се намираше?

Най-сетне намери достатъчно сили, за да се изправи. Олюля се, но успя да се задържи. Главата я болеше, чувстваше се замаяна и напълно неориентирана. Протегна ръце и се натъкна на нестабилна стълба. Ако откриеше прозорец или врата, би могла да си осигури малко светлина.

Нещо ѝ препречи пътя. Тя го отблъсна, чу трясък, протегна се отново и установи, че са купчина кашони. Застана неподвижно на мястото си. Пое си дълбоко дъх и се опита да овладее паниката, която бе започнала да се надига в нея.

Къде се намираше?

Не се чуваше нито звук, никакъв шум от улично движение. Някой я беше ударил. Все още усещаше болката. Докосна лицето си и напипа нещо лепкаво. Кръв от веждата?

Паметта ѝ бавно се възвръщаше. Татко. Беше разговаряла с баща си. Да, бе държала мобилния телефон до ухото си, когато я поразил внезапна, непоносима болка и после... мрак.

Непременно трябваше да открие врата или прозорец и да се опита да се измъкне. Господи, ами ако беше в тунел или в пещера? Ако нямаше начин да избяга?

Опита се да потисне страха си. Отново протегна ръце и пристъпи напред, докато се натъкна на стена. Какво беше това? Циментови блокове? Подпряна на студената плоскост, започна бавно да се движи настрана. Докосна брава, вкопчи се в нея и се опита да я натисне.

Вратата внезапно се блъсна в нея, пращайки я обратно на пода.

Софи изкрещя, претърколи се и се изправи с усилие. Лъч ярка светлина се насочи в лицето ѝ и я заслепи. Прикри очите си с длан и видя очертанията на мъж, но не можеше да го разпознае.

— Здравей, Софи. Бих искал да ти се представя. Аз съм доктор Маркъс Леминг. Гласът ми не ти ли е познат? Толкова приятно си говорихме по телефона. Тогава използвах името Пол Ларсън.

Той остави фенерчето върху кашоните, закрепил го и пристъпи към нея. В лявата си ръка държеше железен лост.

— Ти ми причини доста тревоги. И знаеш ли защо? Защото не спря да пъхаш носа си там, където не му е мястото. Продължаваш да ровиш... да се мъчиш да откриеш...

Вдигна юмрук и го стовари върху рамото ѝ, блъскайки я в стената. Тя се свлече на пода. Преди да се опомни, мъжът я сграбчи за ръката и я изправи.

— Какво ти е известно за проект „Алфа“?

Не му отговори достатъчно бързо.

— Какво ти е казал Харингтън? — настойчиво попита Леминг.

— Нищо — отвърна му с треперещ глас. — Той не ми...

— Недей да ме лъжеш! Какво знаеш?

Той започна бавно да размахва лоста наляво и надясно.

— Откъде си разбрала за това място? Как дойде тук?

— Аз не съм...

— Лъжкиня! — изрева Маркъс. — Да не би да си намерила дневника ми? От него ли научи за проекта? Не, не би могла — отговори си сам. — Защото дневникът е тук.

Направи още една крачка към нея.

— Кой ти каза?

— Никой... Аз не...

Тогава я удари с металния прът, като внимаваше да не я убие. Острият край се заби в кожата над ухото ѝ и от раната бликна кръв. Тя се опита да фокусира погледа си. Мъжът се движеше в лъча светлина и върху стената танцуваха сенки. Стори ѝ се, че в ъгъла нещо се размърда. Имаше ли някого там? Господи, моля те, нека да е Джек. Трябваше да отвлече вниманието на Леминг. Мислите ѝ препускаха трескаво. Бързай. Бързай.

— Как успя да се добереш до тук? — попита я отново.

Въпросът беше безсмислен. Този човек бе полудял, каза си мислено. Дали не бе изпаднал в делириум?

— Ти знаеш как дойдох до тук — отвърна Софи. — Ти знаеш.

Той спря, наклони глава и се замисли върху думите ѝ.

— Аз? Как бих могъл... Не, лъжеш ме.

— Ако ме убиеш, ще те хванат.

— Няма да могат. Имам петдесет милиона долара и нова самоличност. — Застави я да застане на колене. — Имах големи планове за теб, но сега се налага да ги променя. Жалко, че се оказа толкова любопитна. Принуждавах ме да направя това...

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Алек Бюканън беше натоварен да ръководи операцията. Той се облегна на задния капак на колата. Пред него беше разгърнатата картата, която един от полицаите извади от жабката. От двете му страни стояха двама цивилни детективи, единият от които я осветяваше с фенерче, докато Алек разпределяше районите, които трябваше да бъдат претърсени. Полицията и ФБР се бяха събрали на свободен паркинг в края на огромен комплекс от халета и складове. Работниците се бяха разотишли по домовете си и улиците бяха пусти.

— Това ще ни отнеме няколко дни — оплака се шепнешком един офицер на партньора си.

Случайно погледна към агент Макалистър от другата страна на колата и веднага съжали за думите си.

— Какво знаете за колата на Леминг? — попита Алек.

— Всеки полицай в града се оглежда за нея. Ще я открием.

— Има вероятност да я е оставил пред някоя от тези постройките.

Млад униформен полицай пристъпи напред.

— Извинете ме, сър, но познавам района много добре. Смятам, че мога да ви помогна — той посочи картата: — „Прескот“ свършва тук. От източната страна сградите са със заковани врати и прозорци. Зная го, защото ми се е налагало да разгонвам хлапета оттам. Хората в града настояват да ги съборят, но още не са стигнали до тях. Има няколко места, където би могла да бъде скрита кола... Също и алеи. Ще започна от тук и ще продължа огледа на изток. — Пръстът му се плъзна към друга зона. — Това са самостоятелни складове. Някои от тях са оградени, други не. Няма начин около тях да се скрие автомобил, освен ако не е паркиран на улицата или между постройките.

Агентите и полицаите се разпръснаха в различни посоки, за да проучат района. Алек се погрижи да мобилизира колегите си из целия град, но складовата база беше приоритет. До този момент това беше единствената следа, с която разполагаха.

Друг агент, на име Ханк Сойер, пое дежурство му, за да може той да се присъедини към Джак. Качиха се в колата на Алек и се отправиха на изток. Минаха през срутената ограда и поеха по 70-та улица.

— Я чакай малко — обади се Джак. — Имал е причина да отиде в някой от самостоятелните складове. Когато екипите са обискирали дома и кабинета му, са открили компютърни файлове, но не са прегледали хард диска. Кърк Холпърн твърди, че липсват записи. Леминг ги е скрил някъде. Най-вероятно наоколо. Огледай се и виж къде се намираме. Никой няма да започне да задава въпроси, ако наемеш някоя от тези сгради. Ако е платил в брой и е използвал чуждо име...

— Защо би довел Софи тук?

Джак поклати глава, давайки си сметка, че се хваща за сламка, но отчаяно искаше да намери отговор.

— Има намерение да вземе каквото му е необходимо и да напусне Чикаго. Вероятно иска да си разчисти сметките с нея. Беше се приближила прекалено близо... Не знам. Но съм сигурен в едно — ако я е отвлякъл, няма намерение да я отведе със себе си.

Алек направи завой към тясна алея между две високи постройки. Колата се движеше безшумно, с изключени светлини. Повечето от уличните лампи не работеха или бяха изпочупени. Отпред някаква крушка се люлееше и мъждукаше с жужене. Недалеч покрай тях мина полицейска кола, изпълняваща същата мисия.

— Дай по-бавно по алеята — нареди Джак. Нощният хлад се прокрадваше през отворените прозорци. Смъкна стъклото до последно, за да може по-добре да огледа околността. Неочаквано се надигна и извика: — Чакай!

Съвсем наблизко, в тясното пространство между две сгради, беше паркирана кола.

— Открихме го — заяви той. — Това е Леминг. — Отвори припряно и излезе. — Обади се на Сойер. Предупреди го — никакви сирени, никакви светлини. — Тръгна бавно по прашната пътека, оглеждайки вратите от лявата страна, докато зад гърба му Алек се бе съсредоточил върху тези отдясно. Входовете изглеждаха достатъчно големи, за да може през тях да мине камион, което подсказваше, че помещенията са доста просторни. Всички бяха здраво заключени.

Джак вече бе стигнал до края на редицата от складове, когато изпод износено гумено уплътнение забеляза да се процежда слаба светлина. Приблужи и се послуша за някакъв шум.

Мъжкият глас, който идваше отвътре, бе приглушен и заплашителен, но думите бяха неразбираеми. После се разнесе писък... Викът на Софи.

Той стреля в ключалката, ритна с трясък вратата, изтича вътре и веднага прецени ситуацията — висока купчина кашони, върху която бе закрепено фенерче, насочено право в нея. Тя бе застанала на колене на пода. Надвесен над младата жена, Леминг държеше метален прът. Точно щеше да го стовари върху нея, когато Джак стреля.

Един изстрел се оказа недостатъчен. Беше го улучил право в гърдите, но Маркърс не падна. Отстъпи назад, успя да запази равновесие и отново я удари. Джак изтича към него, натисна спусъка още два пъти, сграбчи я за ръката и я прикри с тялото си.

Леминг най-сетне се свлече на циментовия под, все още стискайки пръта в ръка.

Джак коленичи до Софи и видя кръвта, стичаща се по лицето ѝ.

— Миличка, погледни ме. Отвори очи.

Опита се да фокусира погледа си. Видя първо нападателя си, после и него. Той я привлече в прегръдките си и внимателно я изправи. Тя подпря глава на рамото му и усети, че целият трепери. Всяко движение ѝ причиняваше болка, но успя да се извърне достатъчно, за да докосне с устни ухото му:

— Двама.

Мъжът я разбра. Огледа се точно навреме, за да забележи сянката на мъж между кашоните в отдалечения ъгъл. Със скоростта на светлината се хвърли върху него и стреля. В отговор последва бясна стрелба. Патроните му свършиха и той потърси резервния пълнител. В този момент на вратата се появи Алек.

— Зад кашоните вляво — насочи го Джак.

— Държа го. Изведи я отгук — нареди приятелят му. Стреля веднъж и застана пред него.

Чу се изцракване и на двамата им стана ясно, че оръжието на противника им е празно.

— Предавам се! Предавам се! Не ме убивайте. Хвърлям пистолета и излизам.

С вдигнати ръце, Кърк Холпърн излезе в обсега на светлината.
Кучият син се усмихваше.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В болницата цареше хаос. Отведоха Софи в рентгеновото отделение, после я върнаха в спешното отделение и я настаниха в леглото до прозореца да чака пластичния хирург, който трябваше да зашие разреза над ухото ѝ. До нея седяха Реган и Корди. Двете медицински сестри бяха разпознали пациентката от предишното ѝ посещение и в един глас бяха пожелали да вземат полагащата им се почивка.

Измъчваше я ужасна болка в главата, но лекарят отказа да ѝ даде каквото и да било болкоуспокояващо, дори аспирин, преди да види резултатите от изследванията.

— Иска да се увери, че нямаш мозъчно сътресение — обясни Корди.

— Татко тук ли е? — попита Софи. — Разговарях с него, когато това се случи.

— Идва — увери я Реган. — Чух, че е създал доста тревоги на полицаите. Открили са мобилния ти телефон до фонтана. Направо не беше на себе си.

— А къде са Джак и Алек?

— Тръгнаха си веднага щом се увериха, че си добре.

— Слава богу — прошепна тя.

— Какво трябва да значи това? Знаем какво изпитваш към Джак — обади се Корди.

— И баща ми знае. Не ми се струва добра идея двамата да се озоват заедно в една стая.

Приятелката ѝ я потупа по ръката.

— Всичко ще бъде наред — заяви и хвърли поглед през леглото към Реган, която само поклати глава.

Софи придърпа одеялото върху краката си.

— Тук е толкова студено.

— Преживяла си тежка травма — съчувствено поясни Реган. — Това е нормална реакция на тялото ти. Искаш ли още една завивка?

— Беше ужасно — каза Софи и очите ѝ се напълниха със сълзи.
— Мислех си, че...

— Можеш да ни разкажеш и утре — прекъсна я Корди. — Сега не бива да се разстройваш. — Опитвайки се да поразведри атмосферата, добави: — Мистър Битърман бе много радостен, когато научи, че си добре. Очевидно много те обича.

— По душа той е много добър човек.

— Каза да ти предадем, че Гари е арестуван. Откарали го с белезници.

— Защо? Какво е направил?

Софи на няколко пъти остава без дъх, докато Корди ѝ препредаваше разговора си с Битърман.

— Какъв негодник! — отбеляза Реган. Приятелките ѝ бяха напълно съгласни с нея.

Медицинската сестра дръпна завесата и приближи с поднос. Видя пациентката, застина на мястото си, след това бавно се отдалечи.

— Какво беше това? — учуди се Реган.

— Персоналът тук не е много любезен — шепнешком отбеляза Корди.

Извън телефон. Алек уведомяваше съпругата си, че няма да се връща в болницата.

Доктор Холпърн, когото Корди нарече доктор Франкенщайн, се разприказвал и се отказал от услугите на адвокат. Агентите решили да се възползват от ситуацията и да изтръгнат от него колкото може повече информация.

На пластичния хирург му бе отнело доста време да дойде, но затова пък беше изключително внимателен и бързо свърши работата си. След като прегледа раните по лицето ѝ, той я улови за брадичката и я погледна изпитателно.

— Прекрасна кожа. Безупречна. Съвършена костна структура. Изящен нос...

— Тя не е дошла тук за корекции — недоволно подметна Корди.

Лекарят се усмихна.

— И трите бихте могли да играете в Ангелите на Чарли — обърна се към пациентката си и добави: — Няма да ви е необходимо инжектиране на ботокс доста време... поне докато не водите напрегнат

живот. Докато на мен скоро ще ми потрябва. Пластичните хирурзи живеят в постоянен стрес.

Ако не изпитваше толкова силни болки, Софи щеше да се разсмее.

— Смятате, че сте стресиран? Колко пъти днес стреляха по вас?

Той усети, че е навлязъл в опасна територия, затова промени темата.

— Нямаме мозъчно сътресение, така че може да се приберете у дома и да спите в собственото си легло.

Баща ѝ пристигна в болницата точно навреме, за да я откара в апартамента ѝ. Предложи да прекара нощта с нея, но тя отказа. Вече бе провела същия разговор с Реган и Корди. Обеща му да си легне веднага щом остане сама.

Беше изтощена и в мрачно настроение. Докато си вземаше душ, се стараеше да не мокри превръзката на лицето си. Облече нощницата, изми зъбите си и се пъкна под завивките. Умората бе изцедила силите ѝ, но още не ѝ се спеше, затова пусна телевизора и започна да превключва каналите. Избра кулинарната програма. Никога преди това не я бе гледала. А Джак много я обичаше. Какво ли правеше сега той? Дали беше приключил с Холпърн? Надяваше се да е научил цялата истина. Дали щеше да ѝ се обади утре?

Започна да се унася, обзета от желание да се намира в прегръдките му, чудейки се дали и той мисли за нея.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джак не можеше да престане да мисли за Софи и на всеки половин час напускаше стаята за разпити и се обаждаше, за да получи някаква информация. Знаеше кога бе напуснала болницата и кога се бе прибрала у дома.

Също като на Алек, и на него му се налагаше да обуздава нервите си по време на разговора с Кърк Холпърн. Ученият предизвикваше неприятно свиване в стомасите им. Всеки път, когато му идваше да стовари юмрук в лицето му, Джак разбираше, че трябва да излезе.

Холпърн беше суетен и самонадеян и държеше на всяка цена да им покаже колко е умен. Уважението към интелекта му очевидно беше особено важно за него. Двамата детективи правеха всичко възможно, за да го накарат да разкаже колкото може повече за работата си.

— Можете да си представите размерите на човешката глупост едва когато заживеете с някого — заяви той и продължи подигравателно: — Ерик и Маркърс си въобразяваха, че техният проект „Алфа“, тяхната малка тайна е добре пазена, но не беше трудно да разбере до какво откритие са стигнали. Още след първата година се досетих, че са намислили нещо. Да работи с такава съвършена апаратура би могло всяко хлапе, а откриването на паролата и кодовете беше толкова лесно, че го превърнах в свое хоби. Ако няма какво друго да прави, освен да наблюдава поведението на вълците, човек бързо се отегчава.

С най-малки подробности обясни как е подслушвал разговорите им и е ровил из записките.

— Черешката на тортата беше дневникът, който Маркърс си водеше през цялото време. Да го крие под дюшека си, беше мъдър ход, не намирате ли? — запита със сарказъм.

Джак му зададе няколко конкретни въпроса около научните открития.

— Ерик изведе формулата — обясни Кърк. — Мисля, че още първата година, когато пристигнахме заедно в Инук, е разполагал с нея. Чиста случайност беше, че по-късно установи какво би могла да причини и как адреналинът променя въздействието ѝ. С вас вече говорихме за Рики, агент Макалистър. Спомняте ли си, че ви казах, че беше вече възрастно животно? Експериментите върху него започнаха веднага. Ерик залъгваше мен и Брендън, че иска да му вземе кръвни проби, за да го изследва за наличие на микроорганизми, но аз бях наясно какво прави в действителност. Инжектираше му серума си и след като ние прехвърлихме наблюденията си върху друга глутница и не проявихме никакъв интерес, той дори не си направи труда да донесе епруветките с кръвта. Нямам представа колко инжекции е направил на вълка, но започнах да забелязвам промени в поведението му. Естествено, преструвах се, че не виждам нищо, а Брендън беше прекалено вгълбен в себе си, за да обърне внимание на каквото и да било. След известно време животното стана по-едро и по-силно. — Той се засмя и продължи: — Звяр, натъпкан със стимуланти. Само дето не бяха обикновени стимуланти, а пречистен до съвършенство наркотик, който не предизвикваше странични ефекти. Двамата продължиха експериментите върху животни даже след като се върнаха в Чикаго. Дори оборудваха лаборатория. Всичко това е описано в дневника.

— А как Софи Роуз се вписва във всичко това? — попита Алек.

— Когато първият човек, съгласил се на тестовете, пристигна на определеното място, те разбраха, че тя го познава и продължава да се опитва да се свърже с него. Беше му изпратила няколко писма по електронната поща, преди да успеят да я закрият. Оставяше съобщения и на мобилния му телефон. Стигна дори дотам, че отиде в апартамента му. А за тях беше по-удобно всички да смятат, че е заминал за дълго... за всеки случай. Но Софи не се отказваше. След като Харингтън бе убит и визитката ѝ бе намерена, двамата се уплашиха, че може би знае прекалено много. Ерик направо бе обзет от параноя, затова Маркърс ѝ се обади, представяйки се с името Пол Ларсън. Целта му беше да узнае дали разполага с някаква информация. Сигурно не би предприел нищо, ако тя не му бе споменала за проекта „Алфа“. — Кърк повдигна рамене: — Вече бяха стигнали прекалено далече, а тази жена можеше

да застане на пътя към сделката за петдесет милиона долара, която вече бяха уговорили. Значи трябваше да бъде отстранена.

Когато детективите го помолиха да им разкаже някои подробности, той стана прекалено словоохотлив. Отговорите му се превърнаха в дълги лекции.

— Сега ще ви обясня как примамах Маркърс към складовете. В действителност беше много просто. Обадих му се и заявих, че тази репортерка ми е позвънила и е казала, че има сведения за тайни научни изследвания, които са правени в нашия лагер, и че знае къде са скрити изчезналите дискове, с които може да докаже подозренията си. И отива към мястото, за да ги вземе. — Замълча за кратко, разтеглил устни в усмивка при спомена. — Изпадна в такава паника, че едва успя да затвори телефона, преди да се втурне към тайника си. Така и не попита как е успяла да се добере до тази информация.

— А как... — подхвана Алек.

— Не ме прекъсвайте — изсумтя Холпърн. Главата му потрепна от обзелия го гняв и той си пое дълбоко дъх, за да се успокои, преди да продължи: — Да примамя жената, беше малко по-трудно, но трябваше само да я изкарам навън и да я насоча към някое усамотено място. Хванах я в парка „Нелсън“. Ударих я доста силно. Нямам съмнение за собствената си сила. — Погледът му блуждаеше от Алек към Джек и обратно. — Тя изпадна в безсъзнание. Трябва да си призная, че не се притеснявах от нея, но когато ми се обади вкъщи, си дадох сметка, че е стигнала по-близо до истината от всички онези агенти, които ме разпитваха часове наред. Знаех също, че трябва да се отърва от Маркърс, така че защо да не убия двата заека с един куршум?

— Него пък защо? Можеше просто да го предадеш на властите — каза Алек.

Кърк се загледа в ноктите си и се усмихна.

— Заради парите, естествено.

— Какви пари?

— Петдесет милиона. Знаех, че след като Маркърс установи, че съм наясно с какво се е занимавал, ще ми предложи част от тях. Някакъв клиент от Дубай с радост откупи формулата и предварителните изследвания. И изобщо не се интересувал кой му ги продава — той въздъхна и впери поглед в далечината. — Петдесет милиона. В момента са на сигурно място и са само мои.

— Там, където ще отидеш, няма да имаш нужда от пари — каза Алек.

— Но агент Бюканън, какво съм направил? — невинно попита Холпърн. — Никого не съм убил. Ако наказанието е съразмерно на прегрешението, съвсем скоро ще бъда свободен човек. — Направи кратка пауза и се замисли. — Не, ще бъда богат свободен човек съвсем скоро. Примирете се, господа. Надхитрих ви. Парите са на сигурно място и никога няма да успеете да се доберете до тях.

Разпитът продължи до полунощ. След приключването му Алек и Джак написаха рапортите си и си тръгнаха.

Събуди я шум от течаща вода. Тя се обърна на една страна и погледна часовника. Беше два и дващест. В първия момент си помисли, че навън сигурно е завалял дъжд, но после чу нещо да пада в банята ѝ.

— По дяволите!

Беше шепот, но достатъчно силен, за да разбере, че Джак излиза изпод душа.

Телевизорът все още работеше, но дистанционното беше върху масата, доста далече от леглото. Никога не го оставяше там.

Джак се появи откъм банята. Прозя се и тръгна към нея съвсем гол.

— Събудих ли те, миличка?

— За какво си дошъл?

Той легна и протегна ръце към нея.

— Защото знаех, че имаш нужда от мен.

— Вече бях заспала. Нямах...

— Напротив, искаше да дойда.

Грабна дистанционното, изключи телевизора и я притегли в прегръдките си.

— Как влезе?

— Шшшт. Заспивай. Трябва да си почиваш.

Присъствието му я накара да се почувства щастлива.

Притисна се към него и прошепна:

— Още утре ще сменя ключалката.

— Няма значение. Ще намеря начин да вляза. Не можеш да се отървеш от мен, Софи.

Не знаеше какво да му отговори. Думите му звучаха съвсем сериозно, сякаш наистина искаше да остане при нея. Въпреки че много добре знаеше коя е. Какво не му беше наред? Защо я желаше... освен заради секса може би. Със сигурност не заради готварските ѝ умения. Мислите постепенно я унасяха.

Дълбокото му дишане ѝ подсказа, че вече е заспал, но когато се опита да се отдръпне, той властно я притегли към себе си.

Софи се събуди късно на следващата сутрин. Джак я галеше по гърба. Тя се обърна към него и го целуна.

— Обичам те, Джак.

— И аз те обичам.

— Това няма да доведе до нищо. Знаеш го, нали?

— Ще се ожена за теб. Това е, което знам със сигурност.

Обсипваше с целувки брадичката му, шията му.

— Татко няма да е съгласен — дланите ѝ се плъзнаха от гърдите към корема му. Учестеното му дишане я накара да се усмихне: — Ти си истинско разочарование за него.

Той изстена гърлено. Тя го подлудяваше.

— Нали се сещаш... ФБР...

Не обръщаше никакво внимание на думите ѝ. Софи го галеше, целуваше го, възбуждаше го.

— Ще реши, че не си достатъчно добър за мен — продължаваше тя. — И вероятно ще се окаже прав.

Джак я обърна по гръб, подпря се на лакът и я погледна право в очите.

— Никой друг няма да те обича така, както те обичам аз.

Софи обви ръце около врата му, притегли го към себе си и прошепна:

— Докажи го.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Годежът беше отпразнуван в хотел „Хамилтън“.

Присъстваха около седемдесет гости. Братята на Джак бяха на празненството. Баща им беше починал преди няколко години, а майка им заминала на четвъртия или петия си меден месец. Синовецете ѝ отдавна бяха престанали да ги броят.

Джак разговаряше с Алек и Джил, но не изпускаше Софи от поглед. Тя беше в компанията на мистър и мисис Битърман и дъщеря им, която намираще за много мило момиче.

— Чу ли за предложенията за работа, които Софи получи? За пълен работен ден — обърна се мистър Битърман към съпругата си. — И не беше просто предложение за работа, нали? Случи се, след като излезе материалът ѝ за Уилям Харингтън.

— Четох го — отвърна жената. — Невероятен е. „Забравеният мъж“.

— Но ги отхвърли всички — заяви той със задоволство.

— Сигурно съм неразумна, но наистина отказах — засмя се Софи. — В крайна сметка реших, че не искам да сменям работата си. Но ми беше приятно, че ме поканиха.

— Какво ще стане, когато полицията отново реши да издирва баща ти? Знаеш, че рано или късно това ще се случи.

— Джак обеща, че ще се заеме с разпита... ако успее да го открие.

— Това устройва ли те?

— Мистър Битърман, вие познавате татко. Няма основание да го задържат дълго време. Той ще намери начин да се споразумее с тях.

— И като заговорихме за вълка...

Боби Роуз влезе в салона. Беше елегантен, приветлив и според мисис Битърман и дъщеря ѝ бе накарал сърцата на всички присъстващи жени да трепнат.

За Софи той беше просто баща ѝ. Беше се отправил към Джак, но тълпата го наобиколи и му препречи пътя. Тя се извини и забърза

към годеника си.

Пред нея застана Джил.

— Как го понася баща ти? Единствената му дъщеря се омъжва.

— Не е особено щастлив.

— О, не е вярно.

— Вярно е — настоя тя. — Татко не харесва Джак.

— Хайде, миличка, няма как да си сигурна в това — възрази Джил, смятайки, че младата жена преувеличава.

— Сигурна съм, защото ми го каза направо: „Софи, твоят Джак изобщо не ми харесва“.

Алек са изсмия над чашата си. По-възрастният мъж изглеждаше объркан.

— Е, хайде, какво пък толкова. Джак също не е във възторг от него, така че все ще се спогодят някак.

Малко по-късно Боби Роуз поздрави щастливата двойка. Стисна ръката на бъдещия си зет и целуна дъщеря си.

Мистър Битърман се приближи към тях.

— Казах на мистър Роуз, че дочух някои слухове, според които пивоварната на Кели скоро ще заработи отново.

— Тя е доста добра инвестиция — кимна Боби и намигна на Софи. — Може и да стане. — После се обърна към Джак и каза: — Четох във вестника, че Кърк Холпърн е готов на споразумение.

— Няма никакъв шанс.

— Вярно ли е, че крие петдесет милиона долара? — осведоми се Джил.

— Да — отвърна Джак. — Твърди, че никой никога няма да успее да ги открие.

Боби Роуз погледна дъщеря си и се усмихна.

— Искате ли да се обзаложим?

Издание:

Джули Гарууд. Огън и лед
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, София, 2008
ISBN: 978-954-26-0816-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.